ପ୍ରାଚୀ

PRACHI

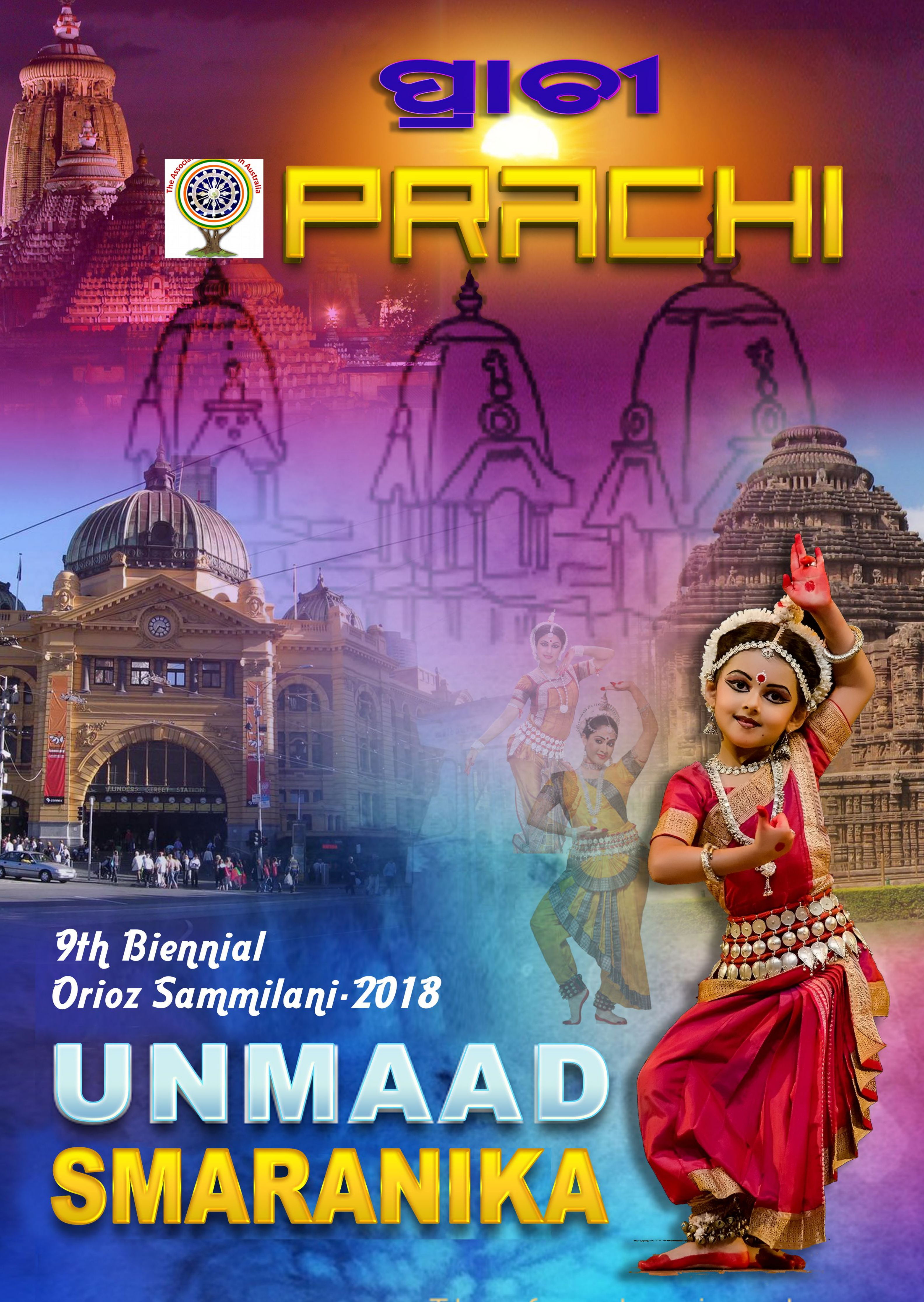

9th Biennial
Orioz Sammilani-2018

UNMAAD
SMARANIKA

Namaskar, I would like to introduce myself; my name is Nitish Srivastava from Community Financial Services. I have been working as a Financial Planner for nearly 8 years now. I would like to extend my services and expertise to the wonderful people of Odisha.

Advice in

Investment:

Investing for future; Shares, Property, Fixed Interest

Superannuation (Including SMSF):

Is your Super working the way you want it to be?

Personal Risk Insurance:

Making sure you and your family is fully protected; Life insurance, Income Protection

Transition to retirement:

Strategies to make sure you retire comfortably.

Business Succession Planning:

Making sure your business and your interest are adequately protected in case of an unforeseen circumstance; Buy-Sell arrangements, Key person insurance

You can reach me today on, 0422 272 247.

Kind regards

Nitish

Nitish Srivastava B.Bus, ADFP (SMSF)
Senior Financial Planner

Phone**: **0422 272 247
***Email:** nitishs@communityfinancial.com.au*
***Point Cook** - Office Suite 804, **C3** Town Centre, Main St & Murnong St, Point Cook, VIC 3030*
Community Financial Services are Authorised Representatives of AMP Financial Planning Pty Ltd.
ABN 89 051 208 327, AFS License No: 232706.

Dr. S. C. JAMIR
Governor, Odisha

RAJ BHAVAN
BHUBANESWAR - 751 008

March 12, 2018

MESSAGE

I am glad to know that ORIOZ Inc, The Association of Odia (Indian) People in Australia is celebrating its Biennial Convention, UNMAAD in Melbourne in the month of March 2018. The ORIOZ e- magazine "PRACHI" and a "SMARANIKA" are also being brought out on the occasion.

It is heartening that UNMAAD celebrates the spirit and pride of being Odia while bringing renewed enthusiasm to further strengthen and glorify the Odia root and promote Odisha's rich cultural heritage. The Biennial Convention provides ORIOZ Inc to deliberate on what is done and what more needs to be done to promote Odisha's fascinating culture in a multicultural diaspora in a country like Australia. I am sure it will continue to be the face of Odia people in Australia and contribute to enhance Odisha's image and identity. Both the e-magazine and souvenir would be enlightening in many ways.

I wish the convention and publication all success.

(S.C. Jamir)

Tel. : 91-674-2536111/2536222, Fax : 91-674-2536582, E-mail : govodisha@nic.in, Website : www.rajbhavanodisha.gov.in

What our President says…….

Namaskar Bhai O Bhauni mane,

It gives me immense pleasure to see the revival of Prachi that to on the occasion of biggest gathering of Odias Down Under, Unmaad. There could not have been a better occasion to revive Prachi in its 4th edition after 2013. First and foremost the credit should go to the Editorial team, especially Govinda (bhai) Mishra, without their tremendous effort it would not have been possible. A big thank you.

In this edition of Prachi we have extended Prachi to friends and family of Orioz Community members living outside of Australia. I have no doubt this will enrich the content of Prachi while providing much needed doses of Odia bites to our Community members. In future, this may also create a channel of communication between our next generations Odia in Australia and their counterparts in Odisha and India. This edition is definitely a welcoming first step in that direction.

In the age of micro messaging, art of good writing is replaced with social media lingo and the problem is compounded by the absence of medium. Prachi provides that medium to our Community members to write both in English and Odia. A great opportunity for interested members. I have personally cherished contributing and reading the previous editions of Prachi and I am sure many of you have similar experience. This Smaranika edition of Prachi will not disappoint you either, keep enjoying the Prachi experience.

Our 9th biennial Samilani, Unmaad is the biggest event in our community calendar, VIC community, the host team has put in lots of hard work and planning to create another everlasting memory for the members. It has also created equal amount of excitement within the community across Australia. Very proud of being part of this Community tradition where new friendship for life is created while celebrating the brotherhood, camaraderie and Odia cultural heritage. Looking forward to meeting you there.

Thank you all for making this community the 'extended family', I love being part of the this community.

Best Regards

Sujeet Jena

MESSAGE FROM……

ORIOZ GENERAL SECRETARY

Namaskaar!

13 years ago, circa 2005, a visionary group of Odias joined hands across the vast stretches of the Australian mainland to sow the seeds of what is now fondly known as "ORIOZ". This motley association aimed to build a strong social and cultural bond amongst all the expatriate Odias living in Australia and to ensure that the next generation odias that were starting their life from Australia, still appreciated the rich cultural melange of food, music, dance and language that we have left behind in the Motherland.

Some of these early founders dared to go further and contribute their time and effort and formed the first Executive Committee to formalise this arrangement.

Fast forward to 2018 and the seeds have now taken root, and are spreading like lush garden, providing enriching experiences for all Odias, old and new, who care to wander in. Going by the activity on the Odias in Australia activity page this garden has 675 active gardeners now, posting updates, inspiring others, asking for help and commenting, liking and giving virtual pats on the backs of fellow Odias.

In its 13th year, the EC now meets on the last Sunday of every month to discuss and implement key community initiatives. As the community grows bigger and communication becomes instantaneous and smarter - the rules of engagement are changing. The EC, which is represented by members from each Australian state is continuously debating best ways to engage the community - be it on virtually over social media, over print like Prachi or in flesh and blood like the various state events and the Biennial Sammilani.

I have been fortunate enough to be a part of the EC over the last 2 years and big steps have been taken to formalise guidelines around Sammilani, a code of conduct for community members has been introduced, Life membership options have been introduced for long term residents, a new accounting software has been purchased for book-keeping, a new system to personalise communications over email is being implemented to make it a more transparent and meaningful communication channels across the Odia diaspora in Australia. All this is being done on voluntary time and I would like to take this opportunity to thank all members of the EC as well the various committee leaders who have been kind enough to devote their time on an ongoing basis to action changes as and when required. The ensuing impact of this being felt in manyfold e.g. events are happening more regularly, these events are being talked about and shared more, visibility amongst hitherto unknown newcomers to the country is increasing and suddenly we find new families every time a new event being hosted. To back it up with some data, if the official Facebook Orioz Page statistics are to be believed, we have had a 18% increase in Active users over the last 12 months. So safe to say, the engagement amongst expatriate Odias is on track for what we are aiming to achieve.

That being said, currently we are still fairly behind when it comes to achieving the other primary goal of Orioz - to inspire next generation to take ownership on taking Orioz forward. Every event I meet some incredibly bright youngsters at various stages of school and university. Every event I also meet a far greater number of toddlers, and pre-school kids who will grow up to look up to these young adults who have crossed the rites of passage before them. This generation will show no signs of stopping and I can't help but think if my kids will ever grow up appreciating the rich culture of Odisha if there is no Orioz in the future. There is a generation gap that currently exists when I assess the engagement of young adults in our community events and there is a good likelihood of this widening if not acted upon. I sincerely encourage all Orioz members to share ideas on how we can make the Orioz events exciting and engaging enough for our next generation so this garden we have created in Australia can keep flourishing for years to come.

On a lighter note, while I finish writing this sitting in Shanghai on a cold January night, it is a freezing -3c outside, but my heart warms up as I glance down at my Whatsapp. It is buzzing with messages from the Sammilani organising community, menus being reviewed, logistics being debated over, activities being planned, finances being arranged - a maddening frenzy similar to that experienced in the days before a big Odia family wedding. Wait - come to think of it, there's a proper word for it:
UNMAAD!

There couldn't have been a more appropriate name chose for the 9th Orioz Sammilani!

I sincerely look forward to meeting a whole lot of you at the 2018 Sammilani and I cannot wait to for the day to come when everyone gets together for one more Mahakhatti. Goes without saying that the feeling would be mutual across the board. I'm personally looking forward to meeting my old state mates from NSW, rekindling those old friendships from my first ever Sammilani experience in 2006.

For the 2018 Sammilani, we are anticipating more participation than ever before with almost 200 Odias, young and old, getting together. To top it off, it is almost a celestial coincidence that the biggest confluence of Odias in Australia ever is happening during Utkal Dibas 2018. This unique alignment can only be outdone if the things that are most dear to the heart of the humble Odia expat - *chaha, khatti, nacha, geeta*, *khela kuda* and *'pakhala bhata'* also abound in those days. From what I can make out from thus far - we won't be disappointed!

I am sure the visionary group of community leaders who started it all in 2005 would be very proud to see where we stand today!

Shasank Mohapatra
Melbourne

ମୁଖ୍ୟ ଅତିଥିଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ

ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆ ବାସୀ ମୋର ସବୁ ଭାଇ ଓ ଭଉଣୀ ମାନଙ୍କୁ ଏଇ "ଓଡିଆ ମହୋତ୍ସବ" ପାଇଁ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଓ ଅଭିନନ୍ଦନ । ଓଡିଆରେ ଗୋଟେ କଥା ଅଛି — "ଅବନ୍ଧୁ ଜୀବନ ଅସୂର୍ଯ୍ୟ ମହୀ, ଦେହ ଧରି କେହି ପାରିବ ରହି?" ମାନେ ବନ୍ଧୁ ହୀନ ଜୀବନ ଓ ସୂର୍ଯ୍ୟ ବିନା ପୃଥିବୀ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଆପଣମାନେ ଓଡିଶାର ଭୌଗଳିକ ସୀମା ଟପି ବିଦେଶ ମାଟିରେ ନିଜକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିବା ସହିତ ନିଜ ସଂସ୍କୃତି, ପରଂପରା ଓ ଐତିହ୍ୟକୁ ବି ଜାବୁଡି ଧରି ବସିଛନ୍ତି ଜାଣି ବହୁତ ଖୁସି ଲାଗିଲା । ନିଜ ପ୍ରତିଭାର ଆଲୋକରେ ଆପଣମାନେ ଏକ ଏକ ବତୀଘର ହୁଅନ୍ତୁ । ଏମିତି ଏକାଠି ପରସ୍ପରକୁ ସ୍ନେହ, ମମତା, ଭଲପାଇବାର ସୁନେଲି ସୁତାରେ ବାନ୍ଧି ରଖିଥାଆନ୍ତୁ । ଓଡିଆଙ୍କ ଏମିତି ଗୋଟେ ପର୍ବରେ ମୋତେ ଯୋଗ ଦେବାର ସୁଯୋଗ ଦେଇଥିବାରୁ ମୁଁ ଆପଣ ମାନଙ୍କ ପାଖରେ କୃତଜ୍ଞ । "ହେ ଓଡିଆ ମାଟିର ପୁଅ, ଯଉଁଠି ଥିଲେବି, ଯୁଆଡେ ଗଲେବି, ଏକାଠି ହେଇକି ରୁହ" ।

ଶ୍ରୀ କୁନା ତ୍ରିପାଠୀ

ଜଗନ୍ନାଥ ଆପଣ ମାନଙ୍କର ସବୁ ସ୍ୱପ୍ନକୁ ସାକାର କରନ୍ତୁ, ଚକ୍ରରେ ପୂରେଇ ଶଙ୍ଖ ଆଢୁଆଳ କରି ରଖିଥାନ୍ତୁ, ଏତିକି କାମନା ।

॥ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ॥

ORIOZ INC, The Association of Odia People in Australia

ORIOZ EXECUTIVE COMMITTEE 2016-2020

Sri Mahesh Sahu
State Lead, WA

Sri Srikant Tripathy
State Lead. QLD

Satya Arya
State Lead. NSW 2016-

Akash Pattnaik
State Lead. SA

Asit Nayak
State Lead. NSW

Pravati Panigrahi (ACT)
Vice President

Aryama Acharya (VIC),
Deputy General

Rajiv Mahapatra
State Lead. VIC

Sujeet Jena (NSW),
President

Shashanka Mahapatra
(VIC), General Secretary

Manoj Nayak (QLD)
Executive Advisor

Bighnaraj Mohanty
(WA) Treasurer

Ritesh Mishra (NSW)
Deputy Treasurer

Anup Das
State Lead. ACT

Abinash Patro
State Lead. ACT 2016-17

EDITORIAL BOARD

Mahesh Sahu (WA)

Pravati Panigrahi (ACT)

Rajendra Padhee (QLD)

Govinda Mishra (VIC)
Editor

Rajsekhara Acharya (VIC)
Co-Editor

Srimant Acharya (NSW)

Samir Das (NSW)
Technical Support

ସଂ ପା ଦ କୀ ୟ...

ତୁମେ ସେଠି, ଆମ୍ଭେ ଏଠି, ଆଉ ଏବେ ତୁମେ ଓ ଆମେ ସବୁ ଏକାଠି ।
ଏକାଠିରୁ ଖଟି, ଖଟିରୁ ମସ୍ତି, ଆଉ ମସ୍ତିରୁ "ଉନ୍ମାଦ" ।।

୨୦୧୮ ରେ ଆୟୋଜିତ ଦ୍ୱିବାର୍ଷିକୀ ଓଡିଆ ସମ୍ମିଳନୀ 'ଉନ୍ମାଦ' କୁ ଓରିଓଜ୍ ଇତିହାସରେ ସ୍ମରଣୀୟ କରିବା ପାଇଁ "ପ୍ରାଚୀ" ର ଚତୁର୍ଥ ସଙ୍କଳନ ଏକ ନୂଆ ରୂପରେଖ ନେଇ "ସ୍ମରଣିକା" ଭାବେ ଦୀର୍ଘ ୪ ବର୍ଷର ବ୍ୟବଧାନ ପରେ ପୁଣି ଆପଣମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଫେରିଆସିଛି । ବସନ୍ତ ଋତୁର ମାଦକତା ପରିବେଶରେ, ପ୍ରାକୃତିକ ସବୁଜିମା ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟଭରା ଭିକ୍ଟୋରିଆ ରାଜ୍ୟରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଥର ପାଇଁ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିବା ଓରିଓଜ୍‌ର ୯ମ ସମ୍ମିଳନୀର ବନ୍ଧୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବାତାବରଣ ସହ ପ୍ରାଚୀର ଏହି 'ସ୍ମରଣିକା' ସଙ୍କଳନର ଅପୂର୍ବ ସଂଯୋଗ ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆର ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରାନ୍ତରୁ ଆସିଥିବା ଓଡିଆ ପ୍ରବାସୀ ଅତିଥିମାନଙ୍କୁ ସାଦର ଅଭିନନ୍ଦନ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆପଣମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା 'ଓଡିଆ ଭାବାନ୍ତକ' ସ୍ୱାଭିମାନକୁ ଆହୁରି ବଳିଷ୍ଠ କରିବ ବୋଲି ଆଶା । ଏଠାରେ ବସବାସ କରୁଥିବା ଓଡିଆ ପ୍ରବାସୀ, ତଥା ଓଡିଶାରେ ବସବାସ କରୁଥିବା ସେମାନଙ୍କ ସଂପର୍କୀୟ ଏବଂ ଘନିଷ୍ଠ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ଭାବନା ଓ ସଦିଚ୍ଛାକୁ ଏକ ଲିଖିତ ରୂପାୟନ ଦେଇ 'ଉନ୍ମାଦ' ଭଳି ଏକ ଅବିସ୍ମରଣୀୟ ସମ୍ମିଳନୀ ପରିବେଶରେ ଉପସ୍ଥିତି, 'ପ୍ରାଚୀ' ର ଇତିହାସରେ ବୋଧେ ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଏଥିପାଇଁ ତା'ର ଦୀର୍ଘ ୪ ବର୍ଷର ଅନୁପସ୍ଥିତି ଜନିତ ଖେଦ ମ୍ଳାନ ପଡିଯାଇଥିବା ବୋଲି ମନେହୁଏ ।

ଅନ୍ୟ ପ୍ରାନ୍ତରେ କୌଣସି ଏକ ସମ ବିଶିଷ୍ଟ ଭାଷା ଓ ସଂସ୍କୃତି ନେଇ ଗଢି ଉଠିଥିବା ସମାଜର ରକ୍ଷଣାବେକ୍ଷଣ ଓ ବିକାଶ ପାଇଁ ଏଭଳି ସମ୍ମିଳନୀ ଆୟୋଜନର ନିତାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ନିଜର ପରିଚିତି ବଜାୟ ରଖିବାକୁ ଏହା ଏକ ବିଶିଷ୍ଟ ଉପାଦାନ, ଅନେକ ପରିମାଣରେ ସ୍ୱତଃପ୍ରବୃତ୍ତ, ଏବଂ କଉଁ ଆବାହମାନ କାଳରୁ ବୋଧେ ଏଭଳି ମିଳନର ପରଂପରା ଊଣା ଅଧିକେ ରହିଆସିଛି । ସ୍ୱଭାବ କବି ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ଗଙ୍ଗାଧର ମେହେରଙ୍କ ଭାଷାରେ –

"ବନ୍ଧୁ ନିକଟରେ ମନକଥା ସବୁ କହିବାକୁ ଲାଗେ ସୁଖ ।
ବସନ୍ତ ନିକଟେ ତହିଁ ପାଇଁ ସିନା ପିକ ହୁଏ ବାବଦୂକ ।।

ପ୍ରକୃତରେ ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ "ଉନ୍ମାଦ" ଭଳି ସମ୍ମିଳନୀ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ସୁସଂଯୋଗ ଏବଂ ଭାବ ଆଦାନପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରଶସ୍ତ କ୍ଷେତ୍ର ଏବଂ ଅପୂର୍ବ ସୁଯୋଗ । କାର୍ଯ୍ୟବହୁଳ ଜୀବନଧାରାର ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତତାରୁ ବାହାରି ଆସି, ଦୂର ଦୂରାନ୍ତରୁ ଭ୍ରମଣ ଜନିତ କ୍ଳେଶକୁ ଆଡେଇ ଦେଇ, ପ୍ରାକୃତିକ ପରିବେଶ ଭରା ଏମିତି ଏକ ଜାଗାରେ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଧରି ଏକତ୍ରିତ ହେବା ଏବଂ ତା' ସାଙ୍ଗକୁ ଏକତ୍ର ଶୟନ, ଏକତ୍ର ଭୋଜନ, ବିଭିନ୍ନ ସାଂସ୍କୃତିକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଓ ସାମୁହିକ କ୍ରୀଡାରେ ଭାଗନେବା ବ୍ୟତୀତ ନିଜ ମାତୃଭାଷାରେ ଭାବ ବିନିମୟରେ ଯେଉଁ ଆନନ୍ଦ, ତାହା ଅତୁଳନୀୟ । ସର୍ବୋପରି, ସାମାଜିକ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏହାର ପ୍ରଭାବ ଆଗାମୀ ବଂଶଧର ମାନଙ୍କ ଉପରେ ଗଭୀର ଭାବେ ପଡିଥାଏ ଏବଂ ନିଜ ଭାଷା ଓ ସଂସ୍କୃତିକୁ ସମୃଦ୍ଧ କରିବାରେ ସହାୟକ ହୋଇଥାଏ ।

ଚିରସ୍ରୋତା ସମୟ ରୂପକ ନଦୀରେ ମଣିଷ ଜୀବନସ୍ରୋତ ନିମିତ୍ତ ମାତ୍ର । ସେହି ଜୀବନସ୍ରୋତର କେତେ ସ୍ମୃତି ସମୟ ରୂପକ ନଦୀର ବାଲି ଶେଯ ଉପରେ ପଡି ରହିଛି, କେତେକ କାଳକ୍ରମେ ବନ୍ୟାରେ ବୁଡି ଯାଇଛନ୍ତି, କେତେ ସମୁଦ୍ର ତରଙ୍ଗରେ ଉଭାନ୍ ହୋଇଛନ୍ତି, ଆଉ କେତେ ବତାସରେ ନିପାତ ହୋଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେ ସବୁ ତଳେ ଏମିତି କେତେକ ସ୍ମୃତି ଲୁଚି ରହିଥାଏ ଯାହାକି କେବେବି ଭୁଲି ହୁଏନା । "ପ୍ରାଚୀ"ର ଏ "ସ୍ମରଣିକା ସଂକଳନ" ଏଭଳି ଏକ ସ୍ମୃତିର ଲକ୍ଷ୍ୟ ନେଇ ଆପଣମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରେ ଉପସ୍ଥିତ । ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆ ମହାଦେଶ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରାନ୍ତରୁ ତଥା ସୁଦୂର ଓଡିଶାରୁ ହସ୍ତଗତ ହୋଇଥିବା, ବିଶେଷକରି ଯୁବପୀଢୀଙ୍କ ଲେଖାଗୁଡିକ ଆପଣମାନଙ୍କ ମନକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଛୁଇଁବ । ତା' ସଙ୍ଗକୁ ସମାବେଶ ହୋଇଥିବା ପୁରାତନ କାଳର କିଛି ଲେଖା, ଓରିଓଜ୍ ପରିବାର ମାନଙ୍କ ଫୋଟୋ ସହ ଶୁଭେଚ୍ଛା ବାର୍ତ୍ତା "ପ୍ରାଚୀ"ର ପରିସରକୁ ଆହୁରି ମନମତାଣିଆ କରିଛି । ଆଜିକାଲି ଉଣାଅଧିକେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବ୍ୟସ୍ତ ରଖିଥିବା ଫେସ୍‌ବୁକ୍ ଓ ହ୍ୱାଟସପ୍ ଆଦିରୁ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ବାହାରିଆସି ଆପଣମାନେ "ପ୍ରାଚୀ"ରେ ପ୍ରକାଶିତ ଲେଖା ଓ ଶୁଭେଚ୍ଛା ବାର୍ତ୍ତା ଗୁଡିକୁ ପଢନ୍ତୁ, ଫୋଟୋଚିତ୍ର ଦେଖନ୍ତୁ, ଏବଂ ତା'ର ମଜା ନିଅନ୍ତୁ; ଆପଣଙ୍କ ମନ ପୂରି ଉଠିବ, ଆଉ "ଉନ୍ମାଦ" ଏବଂ "ପ୍ରାଚୀ"ର କର୍ମକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ଶ୍ରମ ମଧ୍ୟ ସାର୍ଥକ ହେବ ।

।। ନମସ୍କାର ଏବଂ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ।।

ଗୋବିନ୍ଦ ମିଶ୍ର
(ମେଲବୋର୍ଣ୍ଣ)

ସହ ସମ୍ପାଦକଙ୍କ କିଛି କଥା

ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆରେ ବସବାସ କରୁଥିବା ପ୍ରବାସୀ ଓଡିଆ ମାନଙ୍କ ପ୍ରଚେଷ୍ଟାରେ ବାର୍ଷିକ ଇ-ପତ୍ରିକା "ପ୍ରାଚୀ"ର ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣ ୨୦୧୧ ମସିହାରେ ମୁକ୍ତି ଲାଭ କରିଥିଲା । ଏ ନେଇ ଓରିଓଜ୍‌ର ପୂର୍ବତନ ସଭାପତି ଶ୍ରୀ ରାଜେନ୍ଦ୍ର ପାଢୀଙ୍କ ବହୁଦିନର ଭାବନାକୁ ରୂପ ଦେବାପାଇଁ ସଂପାଦକ ଭୂମିକା ନିଭାଇଥିଲେ ଶ୍ରୀ ଗୋବିନ୍ଦ ମିଶ୍ର । ନିଜ ଜନ୍ମମାଟିରୁ ଅନେକ ଦୂର ପ୍ରାଚ୍ୟ ମହାଦେଶ ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆରେ ବସବାସ କରିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ନିଜ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ମଧୁର ସଂପର୍କକୁ ଆହୁରି ନିବିଡ କରିବା, ନିଜ ମାତୃଭାଷା ଓ ସଂସ୍କୃତିର ଉନ୍ନତି ତଥା ନିଜ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ଲୁକ୍କାୟିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଭାବନାର ପରିପ୍ରକାଶକୁ ସ୍ଥାପନା କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନେଇ ହୋଇଥିଲା "ପ୍ରାଚୀ" ର ଆବିର୍ଭାବ । ବିଶେଷ କରି ଏଠାକାର ଓଡିଆ ପ୍ରବାସୀ ପରିବାର ତଥା ଓଡିଶାରେ ରହୁଥିବା ସେମାନଙ୍କର ସଂପର୍କୀୟ ବର୍ଗଙ୍କ ଲେଖା ଗୁଡିକୁ ସଂଗୃହୀତ କରି ଏହି ପତ୍ରିକାରେ ଛପାଇବାର ଯୋଜନା ହୋଇଥିଲା । ୨୦୧୧ ରୁ ୨୦୧୩ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କ୍ରମାଗତ ତିନୋଟି ସଂସ୍କରଣ ପରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷ ମାନଙ୍କରେ କୌଣସି କାରଣରୁ "ପ୍ରାଚୀ" ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇପାରି ନଥିଲା । ଏହି ଇ-ପତ୍ରିକାଟିର ପୁନଃ ପ୍ରକାଶନ ପାଇଁ କିଛି ପ୍ରବାସୀ ଓଡିଆ ମାନଙ୍କର ଉଦ୍ୟମରେ ଏକ ସଂପାଦକ ମଣ୍ଡଳୀ ଗଠିତ ହୋଇଥିଲା । ସଂପାଦକ ମଣ୍ଡଳୀର ସଦସ୍ୟ ମାନଙ୍କ ପ୍ରଚେଷ୍ଟାରେ ୨୦୧୮ ମସିହାରେ "ପ୍ରାଚୀ" ର ଚତୁର୍ଥ ସଂକଳନ ପାଇଁ ବାଟ ଫିଟି ଥିଲା ଏବଂ ଗୋବିନ୍ଦ ବାବୁ ପୁନଶ୍ଚ ସଂପାଦକୀୟ ଭୂମିକା ଦାୟିତ୍ୱ ତୁଲାଇ ଏହାର ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ସଫଳକାମ ହୋଇଛନ୍ତି । ଏଥିପାଇଁ ସମସ୍ତ ଲେଖକ ଓ ଲେଖିକା ବିଶେଷ କରି ସୁଦୂର କୁଏତରେ ରହି ମଧ୍ୟ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟବହୁଳ ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନରେ ବହୁମୂଲ୍ୟ ସମୟ ଦେଇ ପ୍ରାଚୀ-୪ ର ସଂସ୍କରଣ ପାଇଁ ଶ୍ରୀ ଗୋବିନ୍ଦବାବୁଙ୍କ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ । ଆଶା, ଏହା ଆମ ମେଲବୋର୍ଣ୍ଣରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ "ଓରିଓଜ୍" ର ୯ମ ଦ୍ୱିବାର୍ଷିକୀ ସମ୍ମିଳନୀ "ଉନ୍ମାଦ" ରେ ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇ ଏହି ଉପଲକ୍ଷେ ଆମ ସମସ୍ତ ଓଡିଆ ପ୍ରବାସୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ "ସ୍ମରଣିକା" ହୋଇ ରହିବ । ଆହୁରି ଆଶାକରେ ଯେ ଏହାକୁ ପଢି ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆରେ ରହୁଥିବା ସମସ୍ତ ଓଡିଆ ପରିବାରବର୍ଗ ଓଡିଆର ସ୍ୱାଭିମାନ, ଭାଷା ଓ ସଂସ୍କୃତିକୁ ବଜାଏ ରଖିବେ ।

ଏହାହିଁ ମୋର ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ନିକଟରେ ମିନତି ।

ରାଜଶେଖର ଆଚାର୍ଯ୍ୟ

(ମେଲବୋର୍ଣ୍ଣ, ଭିକ୍ଟୋରିଆ)

ସୂଚୀପତ୍ର

ମିନତି	Prabhat Nalini Nayak
The Beach to me	Shloka Das (Khusi)
Popularizing Odia Cuisine	Mithun Panigrahi
The Storm	Sheena Mishra
Radhika Swain's Achievements	
My Experience at Leonara	Shuvangi Sahu
ଝିଅଟିଏ	Jyotsnarani Ratha
ଅମୃତ ସନ୍ତାନ	Anjali Dalabehera
ରଥ ଯାତ୍ରା	Anjali Dalabehera
ପରୀକ୍ଷା	Anjali Dalabehera
ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ	Anjali Dalabehera
ଅଜା ତୁମ ସାଥିରେ	Anjali Dalabehera
A Chapter That's you	Shephalee Dash
बेवफा	Shephalee Dash
Shadows of your memories	Shephalee Dash
Sweet Love	Shephalee Dash
The wonder called you	Shephalee Dash
ଆବର୍ତ୍ତନ	Pratibha Pritimita
ଅଧାକୁହା ଗପ	Mamata Pattnaik
Fooled by Age	Samyak Mishra
Jatra (Painting)	Subrat Mishra
Let Love and Compassion guide our Path	Dr Abinash Mishra
ପ୍ରେମ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ଚିହ୍ନ	Subrat Mishra
फिर भी जिन्दगी है खूबसूरत	Subrat Mishra
Painting (Syrian Golden Hamster)	Shubhangi Sahu
ଏବେବି ବଞ୍ଚିଛି ମୁଁ	Shovesh Chhotray
ପୂଜା ଉତ୍ସବ ଫିଷ୍ଟ ଆଇଟମ୍ (ବିନା ପିଆଜ ରସୁଣ, ଆଳୁ-ଫୁଲକୋବି ଝୋଳ)	Smita Mishra
ଗାଁ ମାଟି ଛୁଇଁଲେ	Bijay Pradhan
ୱାନ ୱେ ହ୍ୱାଟସଅପ୍ ରୋମାନ୍ସ	Govinda Mishra
Everybody says I am fine	Debasis Chaudhury
ନର୍କ	Satya Pattnaik
ନିଶ୍ଚୟ ଯିବା	Indira Mohapatra
ପ୍ରହେଳିକା	Collection (Danai Prahalika)
Life	Sasmita Ray
ଲୋକେ ବୋଲିବେ କ'ଣ	Godabarisha Mohapatra
The Good, Bad & Ugly	Mohan V.
ବିଶ୍ୱ ଶାନ୍ତି	Jagdish C Mohapatra
ପୂର୍ବରାଗ	Mamata Pattnaik
ଦୀପାବଳୀ	Shankarshana Parishad
ଆଗ କାଳରେ ଲେଖା ଯାଉଥିବା ପତ୍ର ଓ ଦରଖାସ୍ତ	ଓଡିଆ ଚତୁର୍ଥ (ସଙ୍ଗ୍ରହ)

ମି ନ ତି

କ୍ଷୁଦ୍ର ଏକ ଟିକି ଫୁଲ ମୁଁ ଏଇ ଧରାରେ
ତୁମେ ମାଳାକାର ସାଜି ଆସ ମୋର ପାଶେ
ତୋଳି ନେଇ ଏ ଫୁଲଟି ତୁମରି ମାଳାରେ
ଖଞ୍ଜିଦେବ, ତୁମ ପଦେ, ମିନତି ଏତିକି ॥ ୧॥

ମୁଁ ଏକ ଚାରାଗଛ ତୁମ ବଗିଚାରେ
ସଂସାର ଉଦ୍ୟାନ ମାଳି ତୁମେ ପରାଦେବ
କରୁଣାର ବାରି ସିଞ୍ଚି ବଞ୍ଚାଇ ରଖିବ
ଛାୟାଦାନେ କରିବାକୁ ସଫଳ ଜୀବନ ॥ ୨ ॥

ମୁଁ ଏକ ମାଟିପିଣ୍ଡ ଧୂଳିର ଧରାରେ
ହେ ମହାନ୍ କୁମ୍ଭକାର ତୋଳିନିଅ ମୋତେ
ଇଚ୍ଛାର ଚକରେ ଥୋଇ ଗଢିଦିଅ ପାତ୍ର
ଲାଗିବ ସେ ଯେଉଁପରି ମାନବ ସେବାରେ ॥ ୩ ॥

ମୁଁ ଏକ ଜଳକଣା ଆକାଶ ବକ୍ଷରେ
ହେ ମହତ ପ୍ରଭଞ୍ଜନ ବାହିନିଅ ମୋତେ
ଢାଳିଦିଅ ନେଇ କେଉଁ ତୃଷାର୍ତ୍ତ ତୁଣ୍ଡରେ
କଣ୍ଠ ତା'ର ସାମନ୍ୟତ ଓଦା ହୋଇଯିବ ॥ ୪ ॥

ମୁଁ ଏକ ଅନ୍ନକଣା କୃପାପାତ୍ର ମଧ୍ୟେ
ଉଦର ଜ୍ୱାଳାରେ ବିଶ୍ୱ ହେଉଅଛି ଘାରି
ହେ ବିଶ୍ୱାତ୍ମା ନେଇ ମୋତେ ଭର ତୁମ ତୁଣ୍ଡେ
ଏ ବିଶ୍ୱର ଜଠରରୁ କ୍ଷୁଧା ଯାଉ ଦୂରେ ॥ ୫ ॥

------0-----

ପ୍ରଭାତ ନଳିନୀ ନାୟକ
(ମେଲବୋର୍ଣ୍ଣ)

Our best wishes for your support towards building a vibrant and engaged Odia Community in Australia.

Rajsekhara, Aryama, Saurav & Ruchika Acharya's
(Melbourne)

Popularizing Odia Cuisine

I was thinking to pen down something that would be of everyone's interest. And what better topic than FOOD for Odia folks!!

Over the years, I am asked this question often by non-Odia fraternity, arising purely out of their curiosity -- "What are the special dishes in Odia cuisine?" I do mention few delicacies, and provide explanation as well to emphasize on the uniqueness. However, couple of thoughts linger which I would like to bring forward in this forum:

My humble opinion formed thru some keen observation is - People outside of Odisha are not very well versed with signature Odia cuisine. Though some have a fleeting idea, the trademark association is evidently missing. Which makes me wonder why something as delightful and exclusive as Odia cuisine doesn't demand instant 'brand recall'?

As we would all concur, the authenticity of our preparations is second to none. However, the missing piece of the puzzle is 'Marketing'. By our very nature, we are a humble and non-pompous race, aren't we? But in today's times, publicising is as important as the product itself; necessary even for high-budget movies and I-phones.

I will not get into the details of specific dishes here. Given the number of distinct and delicious items across different parts of Odisha, that would be quite a task. One concern is if these delightful recipes are not shared and practice not made widespread, it may shrink over time. For example, our traditional pickles. The immense knowledge has not trickled down well through generations. Expertise remains only in selected pockets, and it is a possibility that couple of generations down the line we may not get to savour the entire range of home-made pickles which we so enjoyed in our childhood.

There are not many restaurants specifically for Odia cuisine either (outside Odisha, of course), which is not helping the cause. Having lived in Bangalore for quite some time, I see that recently some have propped up, primarily small scale eat-outs to cater to needs of Odia folks and neighbouring states.
However, restaurants showcasing the entire gamut are few and far between. The irony is Odia chefs/ cooks are probably most sought in many Indian cities.

So… how could more awareness be created? We could probably debate that successive Governments haven't showcased enough. But that's just passing the buck (to none!). The Odisha tourism ads too have no mention of the delicacies that visitors could relish. Let's think where could we pitch in? Few aspects to ponder over pakhala lunch:

- For entrepreneurs, possibility of an Odia restaurant / productize a food item
- Advertise our cuisine among wider audience/print media/internet, in theoretical and practical ways
- Take pride in talking about its exclusivity and diversity

Benefits? Along with more cognizance, multiple avenues do open up!! That’s for another day …

We, as such a food-loving clan, part of our heritage in fact. Jagannath Temple maha-prasad is testimony to it.

Then why keep our flavours low profile? Food for thought...
Till then, a malpua a day keeps the ill thoughts away

=============

Mithun Panigrahi, Westmaid (Sydney)

ଫଳଭାରେ ଅବନତ ଯଥା ତରୁଗଣ, ଜଳଭାରେ ଅବନତ ନୀରଦ ଯେସନ ।
ନାନା ଗୁଣେ ସେହିପରି ନମ୍ର ସାଧୁଜନେ, ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ଗର୍ବ ନବହନ୍ତି ମନେ

The Beach to Me

The first thing I do when I go to the beach,
I take of my shoes I feel the warm sand between my toes.

Then I take off my shirt,
I take off my skirt,
I run with the water wherever it goes.

I spilsh and splash with my family and friends,
I swim over and under the waves.
When it's time to go from the big swimming day,
I truly would never want to leave this magical place.

Shloka Das (Khusi)
(Brisbane)

Best wishes from the Padhees of Brisbane

The Storm

The Clouds are feeling glum,
As they eat away the Sun,
The rain kisses my cheeks,
As the water starts to leak.

The Moon glares at me,
As the leaves dance in glee,
The trees sway together,
As I grab my small umbrella.

The wind starts to howl,
As the clouds give a growl,
I get my hot chocolate,
As the lightning strikes like a rocket.

Soon the clouds feel relaxed,
As the rainbow attacks,
The storm is finally done,
It's time to have some fun.

Sheena Mishra
(Brisbane)

ACHIEVEMENT

Radhika Swain (14 years old, daughter of Shantanu & Natasha, Perth) represented Western Australia in the recently concluded national championship held in Sep,2017 at Kingsway Indoor Stadium, Perth. In this event, she played all formats of the game i.e. Singles, Doubles and Mixed doubles in the team championship. Her contribution made Western Australia emerge as the third best team in the interstate junior championship behind Victoria and NSW respectively.

Currently she trains under former Australian and Indian player Himanshu Thacker and former Australian Commonwealth player Nicholas Kidd. She aspires to represent Western Australia Team for under 17 in the Interstate Championship shortly.

She thanks her well-wishers in ORIOZ members and coaches for their constant encouragements and support.

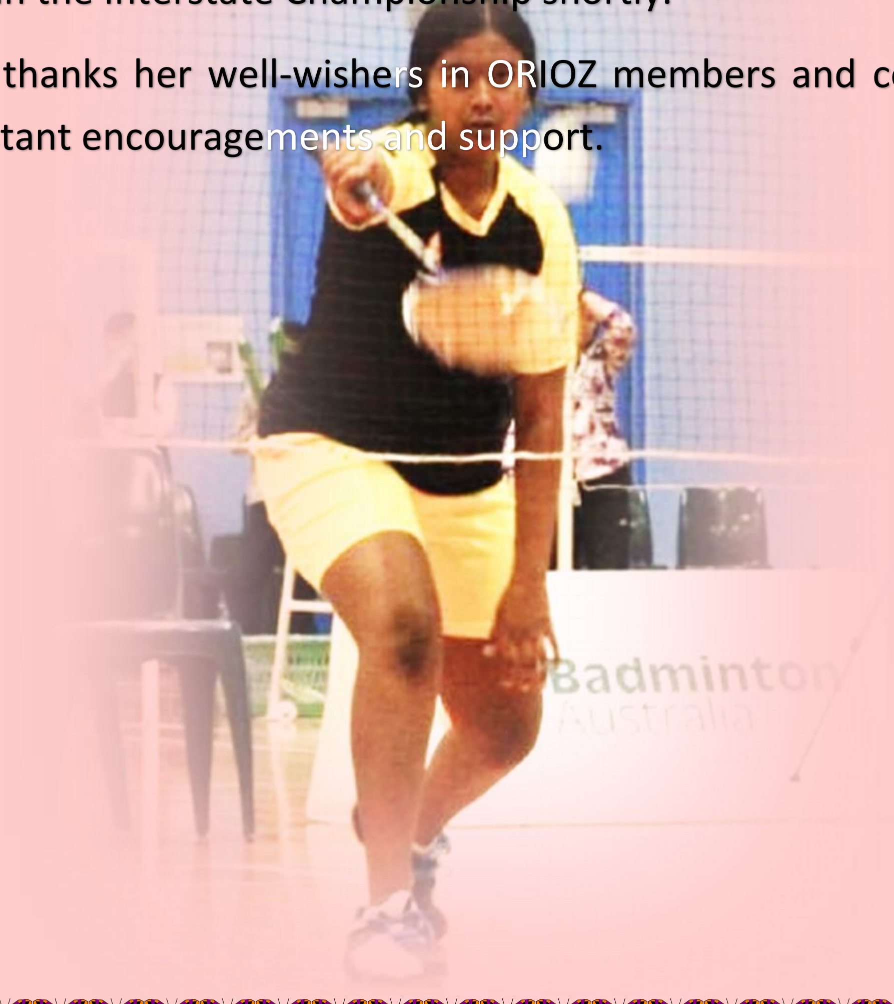

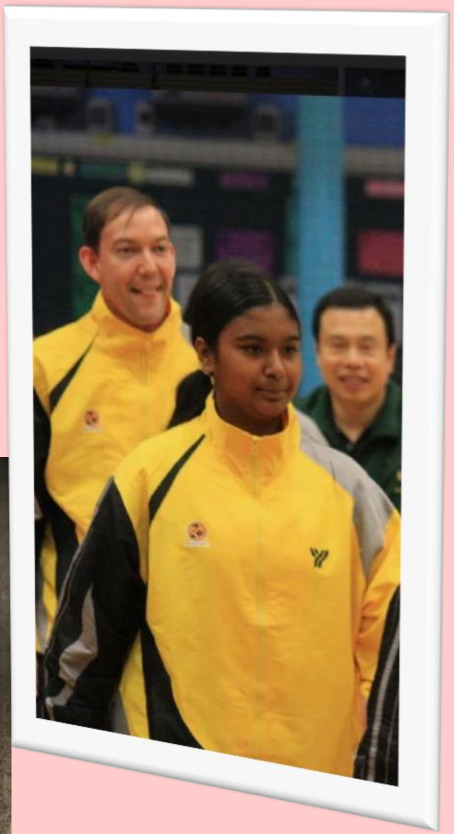

Certificate of Achievement

State Representative Sports Award

Awarded to

Radhika Swain

Badminton WA

On behalf of the Government of Western Australia, I congratulate you on your selection to represent our great State.

The Government feels that personal achievements, such as yours, are worthy of individual recognition.

I have much pleasure therefore in presenting you with a State Representative Sports Award together with this badge, which I am sure you will wear with great pride. I know it will be a lasting memento of your success.

I take this opportunity to extend my personal congratulations on your achievements.

Hon Mick Murray MLA
Minister for Sport and Recreation

Government of Western Australia
Department of Local Government, Sport and Cultural Industries

3-Cheers to our exciting, vibrant and super inclusive big Odia family!!

Let's have a wonderful journey together ...

Mithun, Gargy & Khushi

(Sydney)

ଝି ଅ ଟି ଏ

ନଈ କୂଳିଆ ଝିଅ ମୁଁ ଯେ
ହେବି ସାଗର କୂଳର ବୋହୂ ।
ଶ୍ୱଶୁର ଘର ପୁରୀ ସହର
ମଣିଷ ହାଉଯାଉ ॥ ୧ ॥

ବର ଚାକିରୀ ଦିଲ୍ଲୀ ନଗରୀ
ଦେଖାନ୍ତି କେତେ ଭାଉ ।
ଦିଅର ନଣନ୍ଦ ମାଳ ମାଳ
ସଭିଙ୍କ ନୂଆ ବୋଉ ॥ ୨ ॥

ଶ୍ୱଶୁର ଘର ବହୁ କୁଟୁମ୍ବୀ
ଛାତିରେ ପଶେ ଦକା ।
ପାଶେ ବସାଇ ବୋଧ ଦିଅନ୍ତି
ସୋମନାଥ କକା ॥ ୩ ॥

ମୁଣ୍ଡ ଆଉଁସି ଆଶୀଷ ଦେଇ
କହନ୍ତି ସୁକୁମାରୀ ।
ଶାଶୁ ଶ୍ୱଶୁର ଦେବତା ତୋର
କରିବେ ଗେହ୍ଲା ଭାରି ॥ ୪ ॥

ଆଶା କରୁଛି ମହତ ରଖିବୁ
କରିବୁନି ଲୋକହସା ।
ଶିଖିଯା ସବୁ ରୋଷେଇ ବାସ
ଆଳୁ ପୋଟଳ ରସା ॥ ୫ ॥

ପୁରୀ ବାସୀଙ୍କ ପସନ୍ଦ ବେଶି
ଡାଲମା ଚୁଡା ଘଷା ।
ସରୁ ଚକୁଳି ଛୁଞ୍ଚି ପତର
ପୋଡପିଠା ଆରିସା ॥୬ ॥

ଏକଥା ଶୁଣି ଦରମରା ମୁଁ
ହେଲା ମୋ ବୁଦ୍ଧି ବଣା ।
ବିବାହ ପରେ କି' ଲାଭ ହେବ
ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଜଣା ॥୭ ॥

ଜ୍ୟୋସ୍ନାରାଣୀ ରଥ
(ଆର୍ଯ୍ୟମା ରଥ ଆଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ (ରୋଜି) ବୋଉ)
ମେଲବୋର୍ଣ୍ଣ

My Experience at Leonora

Over a year ago I decided that I would volunteer at a rural school for a week. Two months ago, I decided to do it again, but at another school. Was it a crazy decision? Yes. Was it a good decision? It was perhaps one of the best decisions I've ever made. Those two weeks changed my perspective of life.

Teach Learn Grow (TLG) is a student run volunteering program that engages university students to travel to rural Australian Schools in Western Australia and tutor Mathematics to primary school students who don't receive the same education as most of us do. When I first applied, I didn't know what to expect, I mean I was spending the first week of my summer holidays sleeping on the floors of the school library with a group of 12 strangers, so it was understandable that I was nervous. Little did I know that this trip would have such a large positive impact on my life.

Leonora District High School was the second rural program I've been on and it was approximately 11 hours away from Perth by train and bus. After a day of travelling we approached a small town with buildings that resembled the grocery store, post office, petrol pump and aquatic centre. Houses were scattered around these buildings. I was so surprised, it was as though I was in another country as it was so drastically different to the city I've been born and brought up in. My mind began to race and I started asking myself the question 'How on earth do people live here?'. Even the school was smaller than the primary school I attended, this didn't have an impact on the sense of belonging and community within the school that I soon grew to know.

I had received three students to tutor over the week but because the teachers at Leonora were so delighted to have us help at their school, I ended up looking after 4 to 5 students per session. It was a fun challenge to engage all these students as they weren't used to receiving huge amounts of attention from tutors. Even though some students had no shoes, no backpack they still came to school with massive smiles on their faces, all ready to play 'Whats the time Mr Wolf' or 'Go Fish', it was heart warming.

Some of the children I have taught have dealt with horrible circumstances. Suicide, domestic violence and alcohol addiction are common in rural towns like Leonora. Comparing with metropolitan students is saddening since students from these rural schools are statistically less likely to finish even high school. Some may even never get a job. While working with these kids, though I see their potential, they often don't see it themselves consequently giving up before they have even tried. And thus, this forms a downwards spiral in their education as they see no value in their learning. One of the main issues is that these students don't have positive role models to lead them into the right direction and hence give into peer pressure easily. This is where I've realised the impact TLG has on students' lives and also in bridging the education gap.

There are so many memories that I will take away from my rural program with TLG, from the school community, the students and even other members of my TLG team. I've learnt about the inequalities in the prevailing education system, and about how to work with different people from different backgrounds to achieve a common goal. While mathematics may be an aspect that is integral to the skills learned in the classroom, sometimes, just simply taking out the time and listening to students makes a massive difference. It's truly mind boggling that the harsh reality is that, often a post-code can define a student's educational opportunities. For that reason, I'm humbled to be a part of this journey as its definitely changed the trajectory of my life and I can only hope that this leads to real change, eventually bridging the gap of educational disparity.

Shuvangi Sahu
(Perth)

କୋଟିଏ ସନ୍ତାନ ଗୋଟିଏ ସ୍ୱରରେ ଜନନୀ ଜନନୀ ଡାକ
ତୃଷ୍ଣାରେ କାତର ଗଗନକୁ ଚାହିଁ ଯେସନେ ଡାକେ ଚାତକ

ଆସ ଫଗୁଣର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ରଙ୍ଗ ନେଇ ରଙ୍ଗେଇବା ଉନ୍ମାଦର ମଞ୍ଚ

Aasa Phagunara Bhina Bhina Ranga nei Rangeiba Unmaad ra Mancha.

Manu, Lipi, Arpita and Anish (Melbourne)

ଅଞ୍ଜଳୀ ଦଳବେହେରାଙ୍କ କବିତାବଳି

ଅମୃତ ସନ୍ତାନ

ରଥଯାତ୍ରା

ପରୀକ୍ଷୀ

ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ

ଅଜା ତୁମ ସ୍ମୃତିରେ

(ଭୁବନେଶ୍ୱର)

(ସୁଜିତ ଜେନାଙ୍କ (ସିତନି) ଭାଣିଜି)

ଅମୃତ ସନ୍ତାନ

ଅନେକ ଭିତରେ ହଜାଇ ନିଜକୁ
ଖୋଜେ ନାହିଁ ଆତ୍ମାଲିପି ।
ପରପାଇଁ ଯିଏ ଜୀବନ ଉତ୍ସର୍ଗେ
କର୍ମରେ ସମୟ ମାପି ॥ ୧ ॥

କହିଥାଏ ସଦା କୁହୁକିନା ଠାରୁ
ଜଳି ଲିଭିଯିବା ଭଲ ।
ଦେଶ ଦଶ ପାଇଁ ଜୀବନ ନଦେଲେ
ସେ ଜୀବନେ କି'ବା ଫଳ? ॥ ୨ ॥

ବରଷା ରାତିରେ ବନ୍ୟା ବିପତ୍ତିରେ
ଗରିବଙ୍କ ସାଥେ ରହେ ।
ଖୋଜିନି କେବେସେ ରାଜାର ଉଆସ
(ଖାଲି) ସୁଖ ଦୁଃଖ ବାଣ୍ଟିଥାଏ ॥ ୩ ॥

ହାତ ଦୁଇ ତା'ର ରତ ନିରନ୍ତର
କରିବାକୁ ଜନ ହିତ ।
ପାଦ ଦୁଇ ତା'ର ସଦା ଚଞ୍ଚଳ
ଅସହାୟେ କରେ ଶକ୍ତ ॥ ୪ ॥

ଆଖି ଦୁଇ ସିନା ପରଖେ ନିରଖେ
ଦୁନିଆର ଭଲ ମନ୍ଦ ।
କାନ ଦୁଇ ତା'ର ସଦା ଜାଗ୍ରତ
ଶୁଣିବାକୁ ପର ଯଶ ॥ ୫ ॥

ଓଠ ତା' ଖୋଲିଲେ ମଧୁର ବଚନ
ଭିଜାଏ ସକଳ ମନ ।
ତନ ମନ ଧନ ସବୁ ସମର୍ପିତ
ସେ'ତ ଅମୃତ ସନ୍ତାନ ॥ ୬ ॥

ରଥ ଯାତ୍ରା

ଆଷାଢ ମାସ ଶୁକ୍ଳ ପକ୍ଷ ତିଥି ଦ୍ୱିତୀୟାରେ ତୁମ ଯାତ ।
ରଥଯାତ୍ରା ନାମେ ଜଗତେ ବିଖ୍ୟାତ ସେ'ତ ଗୁଣ୍ଡିଚା ଯାତ ॥

ଭାଇ ଭଉଣୀଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ଧରି ରଥେ ତୁମେ ବିରାଜିତ ।
ଜଗତ ଜନଙ୍କୁ ଦରଶନ ଦିଅ ବଡଦାଣ୍ଡେ ଜଗନ୍ନାଥ ॥

କେତେ ରାଇଜର ନରନାରୀ ମାନେ ହୁଅନ୍ତି ସେଠାରେ ଠୁଳ ।
ବ୍ରାହ୍ମଣ ଚଣ୍ଡାଳ ଶୁଦ୍ର ପରିଯନ୍ତେ ସଭିଏଁ ହୁଅନ୍ତି ମେଳ ॥

ରଥ ଚଉପାଶେ ସୁନା ଖଡିକାରେ ଓଳାଇ ଦିଅନ୍ତି ରାଜା ।
ହୁଳହୁଳି ସଙ୍ଗେ ହରିବୋଲ ସାଥେ ବାଜୁଥାଏ କେତେ ବାଜା ॥

ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥ ଚାଲେ ଗଡି ଗଡି ବଡଦାଣ୍ଡ ଦୁଲୁକାଇ ।
ଗୁଣ୍ଡିଚା ଘରକୁ ଯିବାର ବାଟରେ ଅଟକିବା କାହା ପାଇଁ ? ॥

ମାଉସୀ ଘରର ପୋଡପିଠା ପାଇଁ ବାଟରେ ରଖିଲ ରଥ ।
ଭକତ ଜନଙ୍କୁ ଦରଶନ ଦେଲ ରଥେ ରହି ଜଗନ୍ନାଥ ॥

ଆହେ ଜଗନ୍ନାଥ କେତେ ମୁଁ ଆଶାରେ ବଡଦାଣ୍ଡେ ଅଛି ବସି ।
ତୁମ ଦରଶନେ ମୁକତି ଲଭିବି କରୁଣା ଦିଅ ବରଷି ॥

ପରୀକ୍ଷା

ପାଠ ମାପିବାକୁ ଆସେ ପରୀକ୍ଷା
ପିଲାଙ୍କ ମନରେ ଆସେ ଛନକା ।
ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଗଲା ବରଷେ ଗଡି
ମନଧ୍ୟାନ ଦେଇ ହୋଇନି ପଢି ।।

ବିଜ୍ଞାନରୁ ଅଧା ଅଙ୍କ ଖଣ୍ଡିଆ
ଇଂରାଜୀ ଦେଖିଲେ ମାରୁଛି ଡିଆଁ ।
ସଂସ୍କୃତ ଜମା ମନେ ରୁହେନା
ଭୂଗୋଳ ଜ୍ୟାମିତି ଅଙ୍କି ହୁଏନା ।।

ଟେଷ୍ଟ ପେପରଟି ରହିଛି ଚାହିଁ
ଅଭ୍ୟାସ ଖାତାର ଠିକଣା ନାହିଁ ।
ଘରଟା ଭରିଛି ସାଥୀ ବହିରେ
ପଢିବାକୁ ଆଉ ବେଳ କାହିଁରେ ? ।।

ପାଠପଢା ବେଳେ ଦେଲୁନି ମନ
ଏବେଳେ କାହିଁରେ ହେଉ ଉଛନ୍ନ ?
ମୁଣ୍ଡ କଚାଡିଲେ କି ହେବ ଭାଇ ?
ବେଳ ଗଲା ଗଡି ଜଗିଲୁ ନାହିଁ ।।

ଟିଭିରେ ମଜିଲୁ ଦିନ ଓ ରାତି
କ୍ରିକେଟ୍ ଖେଳରେ ରହିଲୁ ମାତି ।
ଭବିଷ୍ୟତ କଥା ଭାବିଲୁ ନାହିଁ
ଖେଳି ବୁଲି ଦେଲୁ ବେଳ କଟାଇ ।।

ଏବେ ପରୀକ୍ଷାକୁ ହେଉ ଛାନିଆ
ଠାକୁରଙ୍କ ପାଦେ ମାରୁ ମୁଣ୍ଡିଆ ।
ଦୀପ ଧୂପ ଦେଇ କରୁ ମିନତି
ପରୀକ୍ଷାରେ ପାସ୍ ହେଉ କେମିତି ।।

କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନ କରି କରିଲେ ହେଳା
ମଝି ଦରିଆରେ ବୁଡିବ ଭେଳା ।
ସମୟକୁ ଜଗି କରିଲେ କାମ
ଜୀବନ ତୁମର ହୋଇବ ଧନ୍ୟ ।।

ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ

ସାତଟି ରଙ୍ଗରେ ନିଜକୁ ସଜେଇ
ଆକାଶରେ ହସିଦିଏ ।
ମାଟିରୁ ଦେଖିଲେ ତୋରଣ ପରି ସେ
କି ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଥାଏ ॥

ଖରା ପଡି ଯେବେ ବରଷେ ବରଷା
ଫିଟଇ ତାହାର ଛବି ।
ମନଲୋଭା ଭାରି ଦିଶଇ ତା'ଦେହ
ପାଗଳ ହୁଅଇ କବି ॥

ବାଇଗଣି ପରେ ଘନନୀଳ ପୁଣି
ତା'ପରେ ନୀଳ ସବୁଜ ।
ହଳଦୀ ନାରଙ୍ଗୀ ପୁଣି ରହିଥାଏ
ଲାଲ୍ ଟହ ଟହ ରଙ୍ଗ ॥

ଜଳବିନ୍ଦୁ ଦେଇ ସୁରୁଜ କିରଣ
ଯେବେ ପ୍ରତିସ୍ନାତ ହୁଏ ।
ବିଲକ୍ଷଣ[୧] କାନ୍ତି ସତେଜ କିରଣ
ସାତ ରଙ୍ଗରୂପ ନିଏ ॥

(୧) ଅସାଧାରଣ, ଅପରୂପ

ଅଜା ତୁମ ସ୍ମୃତିରେ

ତୁମେ ଚାଲିଗଲ ମେଘ ସବାରୀରେ
ଆମେ ରହିଗଲୁ ଶୂନ୍ୟ ଅଗଣାରେ
ବୋହୁ ଥିବ ଆମ ନେତ୍ର ଅଶ୍ରୁଧାରା
ଝୁରିବ ତୁମକୁ ଏ ଅଗଣା ପରା ।

ଅଜା ଅଜା ଆମ ଅଜା

ଆମ ହୃଦୟ ହୋଇଲା ଶୂନ୍ୟ
ସଭିଙ୍କ ମନ ହୋଇଛି ମଳିନ
ଜୀବନର ରଥ ଆମ ଗଡି ଚାଲିଥିବ
ତୁମ କଥା ସଦା ଆମ ମନେପଡୁଥିବ

ଅଜା ଅଜା ଆମ ଅଜା

ତୁମ ଆଶୀର୍ବାଦ ସଦା ଆମ ସାଥେ ଥାଉ
ଆମ ଚଲାପଥ ସଦା କୁସୁମିତ ହେଉ
ବାଟଚାଲୁ ଥାଉଁ ଆମେ ତୁମ ଆଦର୍ଶରେ
ସଙ୍କଳ୍ପ ରହୁ ସଦା ଆମ ହୃଦୟରେ

ଅଜା ଅଜା ଆମ ଅଜା

____

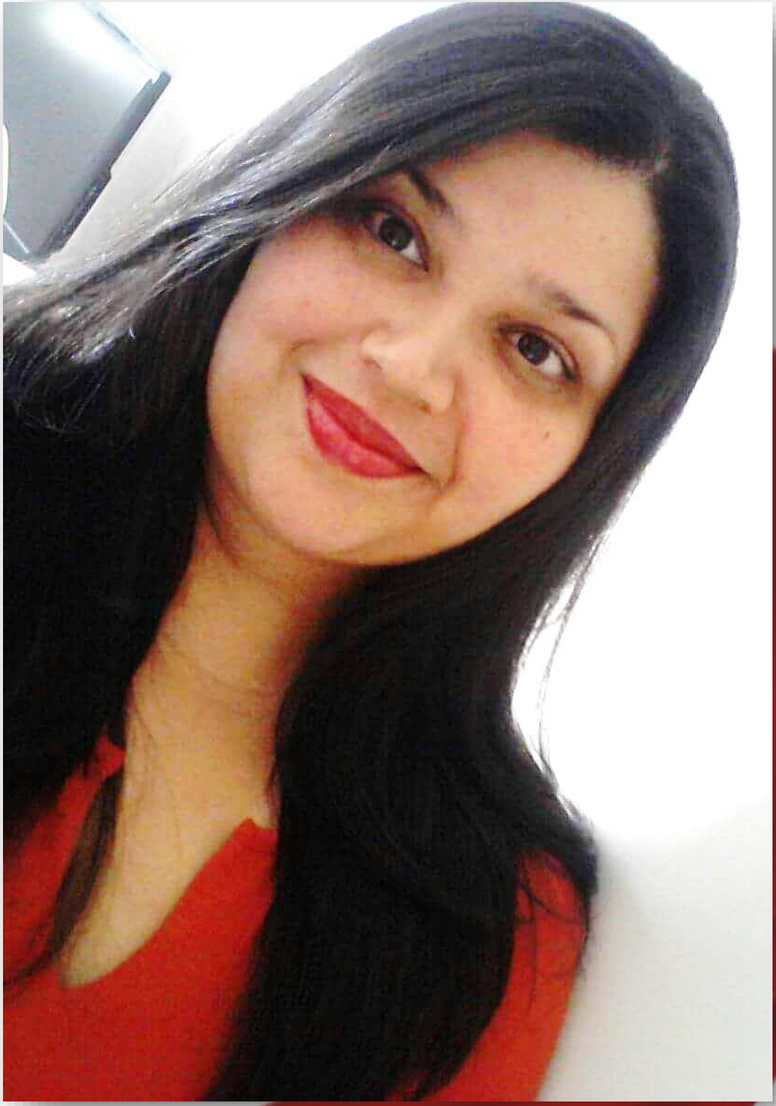

Proud to be a part of ORIOZ

Bani Prava Mishra (Melbourne)

LOOKING FORWARD TO CELEBRATE " UNMAAD"

Rasmita Mishra (Wodanga)

Shephalee's

POEMS OF L♥VE

A Chapter That's You!!!

Bewafa

Shadows of Your Memories

Sweet Love

The Wonder called You

Shephalee Dash,
Bhubaneswar
(Cousin of Madhusmita Ratha, Berwick, Victoria)

A Chapter that's YOU!!!

If this is the end of our story,
I want you to know that you are my favorite chapter...
A chapter I would like to revisit when I am all by myself....
A chapter which will give me momentary smiles...
A chapter which I will remember always.....

The world would have been a different place if you were near...
But still the moon shines in dark nights
And the sun shines through the darkest sky....
The zephyr is still the same and so is the calmness in my mind...

The whirlwind of thoughts that passes through the memoirs
still touches my hungry soul....
I am hungry for the need of that chapter which passed by....
No conclusions no amendments just an impending chapter...
Never to leave this melancholy me.

बेवफा

वाफा ना करोगे तुम हमसे कभी
ये खबर थी हमे ....
फिर भी दिल लगाया तुमसे
यादोँ मैँ तुम्हारी खोईं रेहती हुँ

आज भी तुमसे मोहब्बत करती हुँ
कसूर है हमारा तुम्हारा नही
तुमने तो कभि हमसे प्यार कीया हि नेहिँ
दिल लगाया था हम्ने और उसकी सजा भी मिली

सारी जिन्दगी तरस्ते रहेंगे हम
ये सोचेंगे की.......पत्थर से दील लगाने
की गलती की थी हामने सजा तो
भूगतना ही था...........

Can not wait to celebrate UNMAAD with ORIOZ

Bhaswati Mishra (Melbourne)

Shadows of Memories

The shadow of your love is still with me...

Like a magnet it always attracts me.

The wonder of you is so hard to know,

But the one who knows has got it all.

I chill, I shiver, with my heart thumping hard,

Whenever I catch a glimpse of you.

Those eyes that are meant to kill...

I am dead and waiting for more still.

The feel you have on me is something I can never convey.

The feel of your hand caressing my hair is still so fresh in my mind.

Whenever the soft sensuous wind blows my hair, I feel it's you.

The feeling I feel is still the same.

Oh my beloved, where are you?

The shadows gone its night now,

Please come and reduce my loneliness.

Sweet Love

Soft was the murmur of the leaves in the valley
Sweet was the smell of the flowers nursery...
Down and down the winding ways...
when you entered my heart with happiness on your face.
The way you touched me I can still remember...
your voice was sweet, soft and slumber...
Whispering those sweet nothings...
which made my life so full of joy…
They were so special and they are still today...
The way I have loved you…I have never loved someone.
Softly the memories wind in my mind...
bit by bit chapter by chapter...
I go through and smile in silence

The Wonder called YOU

Softly the leave of memory fall
Gently I pick and treasure them all
In my heart and deep down inside of me
The thoughts about you keep haunting me
Like shadow in the darkness....
I am lost in this madness....
The way you made me feel….
I can feel it still.

Unconsciously I dream about you & I don't feel guilty too...
Like a knight you have conquered me, my heart and soul all lies with thee.....
You are the one I have always loved...
Oh, my beloved come carry me off....
Catch me in your arms and ride me through
Let me know the wonder of you...…

ଆବର୍ତ୍ତନ

ଚାକିରୀରୁ ଅବସର ନେବା ପରେ ଦିନଗୁଡ଼ା ସହଜରେ କଟେ ନାହିଁ ଭାବଗ୍ରାହୀ ବାବୁଙ୍କର । ଶ୍ରୀମତୀ ତାଙ୍କର ଅବସର ନେବାକୁ ଆହୁରି ପାଞ୍ଚବର୍ଷ ବାକି ଅଛି । ଝିଅ ବଡ ହୋଇ ନିଜର ସଂସାର କଲାଣି । ଦିନସାରା ଘରଟା ଖାଁ ଖାଁ ଲାଗେ । ସକାଳୁ ବାଡି ବଗିଚା କାମ ସାରି ଭାବଗ୍ରାହୀ ବାବୁ ଦିନସାରା ଖବରକାଗଜଟି ଧରି ଆମୂଳଚୂଳ ପଢ଼ନ୍ତି । ଆଜିକାଲି ଖବରକାଗଜରେ ବି ଭଲ ଖବରଟିଏ ବାହାରେ ନାହିଁ । ସବୁଠି ସେଇ ଦୁର୍ଘଟଣା, ମାର୍‌ପିଟ୍, ମୃତ୍ୟୁ, ଅଶାନ୍ତି ।

ସେଦିନ ସ୍କୁଲ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ଶ୍ରୀମତୀ କହିଯାଇଥିଲେ, "ଆଗକୁ ଦୀପାବଳୀ ଆସୁଛି । ଘରେ ଗୁଡାଏ ଯାଡୁସାଡୁ ଖାତାବହି, କାଗଜପତ୍ର ଗଦା କରିଛ । ସେଗୁଡାକ ଖାଲିକର ।" ଟୁକୁରା କାଗଜଖଣ୍ଡିଏ ବି ସାଇତି ରଖିବା ଭାବଗ୍ରାହୀ ବାବୁଙ୍କର ପୁରୁଣା ଅଭ୍ୟାସ । ଆଉ ଝିଅର ହସ୍ତାକ୍ଷର ଖାତାଠୁ ଆରମ୍ଭ କରି, ତାଙ୍କୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେତେ ଯିଏ ଚିଠି ଲେଖିଛନ୍ତି ସେ ସବୁ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଅମୂଲ୍ୟ ସଂପଦ । ତାକୁ ବା ସେ ଫୋପାଡି ଦେବେ କିପରି ? ତଥାପି କିଛିଟା ଖାଲି କରିଦେବାକୁ ହେବ । ଏହା ଭାବି କାଠ ଆଲମିରା ଖୋଲି ମାଟିଆ ପଡିଯାଇଥିବା ବହିଥାକରେ ହାତ ବୁଲାଇଲେ ଭାବଗ୍ରାହୀ ବାବୁ । ପୁରୁଣା ଡାଇରୀ ଖଣ୍ଡିଏ ଖୋଲୁ ଖୋଲୁ ସେଥିରୁ ଖସିପଡିଲା ଝିଅ ଲେଖିଥିବା କେଇଟି ଚିଠି । ୟୁନିଭରସିଟି ହଷ୍ଟେଲ୍‌ରେ ରହି ପଢୁଥିବା ବେଳେ ସେ ଏସବୁ ଲେଖିଥିଲା । ଚିଠିଟିଏ ଖୋଲି ସେ ପଢ଼ିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ । ମସିହା ୨୦୦୭ । ଆଜିକୁ ଠିକ୍ ଦଶ ବର୍ଷ ତଳେ ।

ବାପା,

ପ୍ରଣାମ । ଆଶାକରେ ତୁମେମାନେ ଭଲରେ ଥିବ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ଭଲରେ ଅଛି । ମୋର ସବୁ ସାଙ୍ଗମାନେ ଆଜି College Picnic ରେ ଯାଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ମନା କରିବାରୁ ମୁଁ Picnic ରେ ଗଲିନି । ହଷ୍ଟେଲ୍‌ରେ ଏକା ଏକା ଲାଗୁଛି । ମନ ଭଲ ଲାଗୁନଥିଲା । ସେଥିପାଇଁ ଚିଠି ଲେଖିଲି ।

ଜାଣିଛ ବାପା, ହଷ୍ଟେଲ୍‌ରେ ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତେ ସ୍କୁଟି ରଖିଛନ୍ତି । କୁଆଡେ ଯିବା ଆସିବା କରିବାରେ କେତେ ସୁବିଧା ହେଉଛି । ହେଲେ ତମେ ତ ମୋତେ ଆଜିଯାଏଁ 'ପଡିଯିବୁ' କହି ଗାଡି ଚଲେଇବା ଶିଖେଇବି ଦେଲନି । ପିଲାଦିନୁ ମୋତେ ପୋକଜୋକ କୁ 'ଛୁଁ ନା' କହି ଡରୁଆ କରିଦେଲ । ଏବେ Zoology practical class ରେ ସମସ୍ତେ ବେଙ୍ଗ କାଟିଲାବେଳେ ମୋତେ ଛୁଇଁବାକୁ ବି ଡର ଲାଗୁଛି । ଖାଲି ବୋଉ ଯଦି ଟିକେ strong-minded ହୋଇନଥାନ୍ତା, ତମେ ମୋତେ ହଷ୍ଟେଲ୍‌ରେ ରହିବାକୁ ବି ଛାଡି ନଥାନ୍ତ । ମୁଁ ସବୁବେଳେ ସେଇ ଘରେ ରହିଯାଇଥା'ନ୍ତି ।

ସେଦିନ ମୋତେ ହଷ୍ଟେଲ୍‌ରେ ପାଇଲନି ବୋଲି ଖୋଜି ଖୋଜି ଆସି College Canteen ରେ ପହଞ୍ଚିଯିବା କ'ଣ ଦରକାର ଥିଲା ? ମୁଁ ଏତେ ବଡ ହେଲିଣି, ଆଉ କଣ ହଜିଯାଉଛି ? ତମେ ଟିକେ change ହୁଅ ବାପା । ଏତେ overprotective ହୁଅନା । ହଁ, ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ଆଗରେ ମୋତେ ଆଉ 'ଗୁଣ୍ଡୁ' ବୋଲି ଡାକିବନି । କେଡେ ବେକାର ନାଁଟେ । ସାଙ୍ଗମାନେ କେତେ ଚିଡେଇଲେ । ଭାରି ଖରାପ ଲାଗିଲା ।

ଏଥର ଘରୁ ଆସିଲାବେଳେ ତୁମକୁ କହିବାକୁ ଭୁଲିଗଲି । ମୋ ପିଲାବେଳର Handwriting Copy ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି Drawing book ଯାଏଁ କାହିଁକି ସାଇତି ରଖିଛ ? ଘରେ ଖାଲି ପୁରୁଣା ଜିନିଷ ରଖିରଖି ଅସନା କଲଣି । ଆଉ ହଁ, ଏଥର ମୋତେ ନେବା ପାଇଁ ତମେ ଆସିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ମୁଁ ନିଜେ ଯାଇ ଦୀପାବଳୀ ପୂର୍ବଦିନ ପହଞ୍ଚିଯିବି । ଦେହର ଯତ୍ନ ନେବ । ରହୁଛି ।

ତୁମର ଗେହ୍ଲି ଝିଅ

ଆଉ ଗୋଟିଏ ଚିଠି ଖୋଲି ମଧ ପଢ଼ିପାରିଲେ ନାହିଁ ଭାବଗ୍ରାହୀ ବାବୁ । ଆଖି ଛଳଛଳ ହେବାରୁ ଆଉ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖାଯାଉନଥିଲା । ଏତେ ସବୁ ଦୋଷ ମୁଣ୍ଡାଇବାରେ ବି ଆନନ୍ଦ ମିଳେ ତାଙ୍କୁ । ଝିଅକୁ ଯେବେ ସେ କୁହନ୍ତି, "ମା'ରେ, ତୁ ବାପା ମା'ଙ୍କ ମନକଥା କେବେ ବୁଝିପାରିବୁନି", ଝିଅ ତାଙ୍କର ମୁହଁ ଫୁଲେଇ କୁହେ,

– "ତୁମେ ପରା କହୁଥିଲ, ମୁଁ ଭାରି ବୁଝିବାର ଝିଅଟେ । ପୁଣି ବୁଝିପାରିବିନି କ'ଣ ?"

– "ହଁ ରେ ମା', ସେଇଟା ବି ସତ କଥା । ବୁଝିବୁ ଯେ, ହେଲେ ଏବେ ନୁହେଁ ।"

ଡାଇରୀଟି ସନ୍ତର୍ପଣରେ ବନ୍ଦ କରି ପୁଣି ଯଥା ସ୍ଥାନରେ ରଖିଦେଇ ସେ ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ୱାସଟିଏ ମାରିଲେ ।

ସତରେ ସମୟ କଣ ଏମିତି ଡେଣା ଲଗେଇ ଉଡିଯାଏ ! ଏଇ ଝିଅକୁ ତ କାଲି ସେ ହାତ ଧରି ଚାଲିବା ଶିଖେଇଥିଲେ । ଆଉ ଆଜି ସେ ଏତେ ବଡ ହେଇଗଲାଣି ? ଏଇ 'କାଲି', 'ଆଜି'ର ଦୂରତା ଭିତରେ ଏତେ ଗୁଡାଏ ବର୍ଷ କେବେ ଯେ ବିତିଗଲା, ସେ ଆଗରୁ କେବେ ବସି ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ସମୟ ପାଇନାହାନ୍ତି ।

ପିଲାଦିନୁ ତାକୁ ବେଶ୍ ଗେହ୍ଲା କରିଥିଲେ ବୋଲି ସ୍ତ୍ରୀ ସବୁବେଳେ ବିରକ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ତାଙ୍କ ଉପରେ । "ଝିଅଟାକୁ ବେଶି ଗେଲବସର କରି ଏମିତି କରିଛ । ନିଜ ହାତରେ ଡ୍ରେସ୍ ଖଣ୍ଡେ ବି ସଜାଡି ରଖୁନି । କାଲି ପର ଘରକୁ ଗଲେ କ'ଣ କରିବ ?"

ଉତ୍ତରରେ ଭାବଗ୍ରାହୀ ବାବୁ କୁହନ୍ତି, "ଗେହ୍ଲା କରିଛି ସତ । କିନ୍ତୁ ଉପଯୁକ୍ତ ସଂସ୍କାର ବି ତ ଦେଇଛି । ତେଣିକି ତା' ଭାଗ୍ୟ କଥା ।"

ପୁରୁଣା ଦିନଗୁଡିକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖାଯାଉଥିଲା ଆଖି ଆଗରେ । ଫୋନ୍‌ର ରିଂ ଟୋନ୍ ଶୁଣି ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ହେଲେ ଭାବଗ୍ରାହୀ ବାବୁ । ବାଷ୍ପରୁଦ୍ଧ କଣ୍ଠରେ ଫୋନ୍ ଉଠେଇ କହିଲେ – "ହଁ ମା', କହ ।"

"ସାନୁର school ରେ fancydress competition ଅଛି । ସେ ଗୌତମ ବୁଦ୍ଧ ହେଇଛି । ତୁମେ ଆଉ ବୋଉ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବ । ଆଉ ହଁ, ବୋଉକୁ କହିବ ଛୁଟି ନେଇଥିବ । ଏଥର ଆସିଲେ ସପ୍ତାହେ ନିଶ୍ଚେ ରହିବ ।"

ସ୍ମିତ ହସିଲେ ଭାବଗ୍ରାହୀ ବାବୁ । ଏଇଟା ବି ତାଙ୍କ ଝିଅର ପୁରୁଣା ଅଭ୍ୟାସ । ଏକା ନିଃଶ୍ୱାସରେ ଗୁଡାଏ କଥା କହି ପକାଏ । ଶୁଣିବା ଲୋକକୁ କହିବାର ଅବସର ଦିଏ ନାହିଁ ।

ସେଦିନ ସ୍କୁଲ୍‌ରେ ସାନୁକୁ ବୁଦ୍ଧ ବେଶରେ ଅଭିନୟ କରିବାର ଦେଖି ଭାବଗ୍ରାହୀ ବାବୁ ଭାବିଥିଲେ, ଆଉ ସ୍ୱର୍ଗ ସୁଖ କଣ ? ସବୁ ସୁଖ ତ ଏଇଠି ଅଛି । ନିଜ ପରିବାର ଭିତରେ ।

ଘରକୁ ବେଶ୍ ସୁନ୍ଦର ସଜେଇଛି ଝିଅ । ଯୋଉ ଜିନିଷ ଯେଉଁଠି ରହିବା ଦରକାର । ସେଦିନ ସମ୍ବିତ୍ ଅଫିସ୍ ଚାଲିଯିବା ପରେ ଝିଅ ବଡ ଆଲବମ୍‌ଟିଏ ଆଣି ଧରେଇ ଦେଇଥିଲା ବାପା ବୋଉଙ୍କୁ । ଜାଣିଛ ବାପା, ଏଇଟା ସାନୁ ଯୋଉଦିନ ପ୍ରଥମ କରି ଚାଲିଥିଲା, ସେଇ ଦିନ । ଏଇଟା ଯୋଉଦିନ ସେ ପ୍ରଥମେ କଲର୍ ପେନ୍‌ସିଲ୍ ଧରି ଗାରେଇଥିଲା । ଆଉ ଏଇଟା ତାର ପ୍ଲେ ସ୍କୁଲ୍‌ରେ ପ୍ରଥମ ଦିନ । ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି । ଖାଲି ସେତିକି ନୁହେଁ ସାନୁ ଜନ୍ମ ହେବା ପରେ ତାର Receiving Blanket ସହକାରେ ସାଇତି ରଖିଥିଲା ଝିଅ ତାଙ୍କର ।

ସାନୁର ରୁମ୍ ବୁଲି ଦେଖିଲା ବେଳେ ସ୍ତ୍ରୀ ତାଙ୍କର ଝିଅକୁ ପଚାରୁଥିଲେ, "ଆରେ ମା', ସାନୁ ତ ବଡ ହେଇଗଲାଣି । ଏ ଝୁମୁକା, ହାତୀଘୋଡା ଏସବୁ ତ ସେ ଆଉ ଖେଳୁନଥିବ । କାହାକୁ ଦେଇଦଉନୁ ।"

- "ନାଁ ବୋଉ, ସେସବୁ ତାର ଭାରି ପ୍ରିୟ ଥିଲା । ମୁଁ କାହାକୁ ଦେଇ ପାରିବିନି ।"

- "ଆଉ ଏ ଛୋଟ ଡ୍ରେସ୍‌ଗୁଡା ?"

- "ନାଁ ନାଁ, ସେସବୁ ତାକୁ ପିଲାଦିନେ ଭାରି ସୁନ୍ଦର ମାନୁଥିଲା । ଯେବେ ବି ଦେଖିଲେ ମନେ ପଡେ । ଥାଉ ସେମିତି ।

ଦୂରରେ ବସି ଭାବଗ୍ରାହୀ ବାବୁ ପୁଣି ଚିଠି କଥା ମନେ ପକେଇ ହସୁଥିଲେ ।

ତହିଁ ଆରଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ନାତିକୁ ଧରି ବାହାରକୁ ବୁଲି ବାହାରିଲେ ଭାବଗ୍ରାହୀ ବାବୁ । ତାଙ୍କୁ ସବୁବେଳେ overprotective କହି ବିରକ୍ତ ହେଉଥିବା ଝିଅ ତାଙ୍କର ପଛରୁ କହୁଥିଲା, - "ବାପା, ସାନୁର ହାତ ଧରିଥିବ । କାଳେ ସେ ପଡିଯିବ ।"

ପ୍ରତିଭା ପ୍ରୀତିମିତା
(ଭୁବନେଶ୍ୱର)
ସୁଜିତ୍ ଜେନା (ସିଡନି) ଙ୍କ ଭାଣଜୀ

ଦେଖିଲି ବୁଲି ବହୁଦୂର, କାଞ୍ଚି, କାମାକ୍ଷା, କାନପୁର ।
ପାଇଲି ନାହିଁ ଘୁରି ଘୁରି , ମୋ ମାତୃଭୂମିର ମାଧୁରୀ ॥

..........With best compliments for the 'Unmaad' Sammilani by ORIOZ
Hara, Ranjita & Siddharth (Melbourne)

ଅ ଧା କୁ ହା ଗ ପ

ତା' ଗପମାନେ ଯେବେ ଓଠରୁ ମୁକୁଳି
ମୋ ଆଖିକୁ ଛୁଅନ୍ତି, ଆଖିପତା ଗାଲେଇ
ଉଷୁମ ଟାଣନ୍ତି, ସେତେବେଳେ
ଆଉଟିକେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦିଶେ ତା' ମୁହଁ
ଆକାଶରୁ ତୋଳିଆଣି ଧରେଇଦିଏ
ଆଖିର ନିଦ...... ସବୁବେଳେ
ଗପ ସରି ନଥାଏ, ମୁଁ ଶୋଇପଡେ
କେଜାଣି ସେ ଶୁଏ କି ନଶୁଏ
ତା' କୋଳପରି ତା' ଗପରେ ବି ଗୋଟେ
ମହକ ଥାଏ, ସେ ଦେଖେଇଥିବା ପକ୍ଷୀରାଇଜ
ଚିହ୍ନେଇ ଦେଇଥିବା ଧଳାଘୋଡା ଚଢା
ରାଜକୁମାର୍.......ଖାଲି ମୋର
ମୋତେ ସିଦିନ ସଜାଏ ସେ ରାଜକୁମାରୀ କରି
ଡାକିଆଣେ ରାଜକୁମାରକୁ ପାରିଧିରେ
ଠିକଣା ବେଳକୁ କୁଆଡୁ ବୁଢୀ ଅସୁରୁଣୀ
ମନ୍ତୁରାପାଣିରେ ରାଜକୁମାରକୁ ପକ୍ଷୀ କରି
ପଞ୍ଜୁରୀରେ ଟାଙ୍ଗିଦିଏ,
ସବୁ ଲାଗେ ସତ ଜେଜେମା ଗପ
ବାକି ସବୁ ମିଛ ସତସତିକା ଯେତେ ସତ
ଯେଉଁ ହାତରେ ଧରେଇ ଥିଲା, ଆକାଶରୁ
ତୋଳିଆଣି ଶରଗଶଶୀ ଏବେ ଇଥରର
ଖାଁ ଖାଁ ସବୁତକ ଶୂନ୍ୟତା ଚକାପାରି ବସିଛି
ସେଠି......

ଦିନେ ଗପ ନଶୁଣାଇ ଅସମୟରେ
ଶୋଇପଡିଲା ଜେଜେମା,
ରାଜକୁମାର ସେଦିନୁ ପଞ୍ଜୁରୀରେ ବନ୍ଦୀ
ଗପ ବି ଅଧାରେ ଝୁଲୁଛି
ଗପର ଆଞ୍ଚରେ ଯେତିକି ସେକିଥିଲା ଛୋଟ ଡେଣା
ପାପୁଲିରେ ପାପୁଲି ଘଷି
ଦେଇଥିଲା ଆଷ୍ଟ, ସେଇତକରେ
ପାହିଲା ରାତି......

ରାଜକୁମାର ଠିକଣା ଖୋଜିବାକୁ
ଜେଜେମା କୁ ଖୋଜୁଛି,
ହାତ ଆଉଁଷା ପାପୁଲି ଘଷା
ପାନୁଆ ଓଠର ଆଞ୍ଚ ନେଇ
ଆକାଶରୁ ଫେରିନି
ଏମିତି ଗପ ନ' ସାରି
କେହି କ'ଣ ଅଧାରୁ ଚାଲିଯାନ୍ତି??

ମମତା ପଟ୍ଟନାୟକ
(ନୟାପଲ୍ଲୀ, ଭୁବନେଶ୍ୱର)
ମାର୍ଫତ୍ - ରାଜେନ୍ଦ୍ର ପାଢୀ (ବ୍ରିସ୍‌ବେନ୍)

ମାତୃଭୂମି ମାତୃଭାଷାର ମମତା ଯା'ହୃଦେ ଜନମି ନାହିଁ ।
ତାକୁ ଯେବେ ଜ୍ଞାନୀଗଣରେ ଗଣିବା, ଅଜ୍ଞାନ ରହିବେ କାହିଁ ?

This is an opportunity in Australia to meet our Odia Community and celebrate the uniqueness of Odia culture and heritage. My family looking forward for UNMAAD, specially Afsheen, she is very excited and can't wait for this.

Sikander, Sahenaz, Afsheen & Farhan
(Melbourne)

Fooled by Age !!!!

Every one of us has perhaps a great story to share when it comes to clearing a driving test in Australia. I have one as well! After 2 unsuccessful attempts, I ignored my friends' and instructors' advice to get into a comparatively easier test area. I liked the older part of Melbourne (Carlton) and believed that one should clear a test with all possible challenges (tram, traffic, unruly students crossing roads and high percentage of give aways, stops etc… essentially the place was a perfect template for all the rules possible!!!). Further my wife had cleared at the same place in a single attempt (I hated to go down in history for giving up taking a test in the same place☺)!!!

On the day of Test appointment, I went to the Driving Test Office. While waiting nervously seated in the waiting area, suddenly heard my name being called by a very old little short man. I could barely hear him. I was told by Rick (my Instructor), that Mel would be taking my Test. Mel was 74 years old and had temporarily come back from retirement to help the staff shortage in VICROADS. He looked miserly; his hands trembled while typing my name on the computer. A subtle negativity was engulfing me. I thought with such an old person, I would barely manage to hear his instructions; my horror of a hat trick of failures was coming true! On top of it, Rick mentioned to me that he cannot predict the route Mel would test me on, as he had retired 10 years back.

Fingers crossed, I went ahead with the Test. As time went by, I used to peep at him from my rear mirror. He looked like my father, had a very similar professor gaze (seeing from above his glasses), thoughtful, etc. Soon, his instructions became loud and clear. I could sense, he was vastly experienced, he would test me in the toughest of the routes, but started believing that his knowledge and intellect will prevail over ego. Soon I was driving though unknown roads, unknown sub-lanes, unknown traffics. My patience grew and I started to grow in confidence. I started believing in God and destiny. I could sense a star in him. My respect for him grew. I knew, if I failed today, there would be no grudges, no more thinking of alleged racism, no more complaints!!!

I had completed 30 minutes of testing and he had been noting down, every point meticulously in his sheets of paper. And I was getting a little impatient, since he was writing a lot of things. Was he pointing out my mistakes in his sheet? You would never know your result till you complete your test. A corner case being, you drive so bad that the tester feels unsafe and immediately terminates you. It was not the case.

In the last stages of the test, he took me across tram lanes and under busier traffic, to test my judgement and patience. I stood the test of time. Finally, we arrived back at VIC roads and the tester asked me to park the car.

He carefully walked out of the car and in usual slow style walked in with his glasses back in his pocket. Once inside he spoke to my instructor on sports, family etc. …everything except my result.

Then he called me to his desk and asked me to look at the sheet of paper which he had been noting. I scrolled down to see possible mistakes… there was none. He had a tick and a comment in detail against each item he tested me on…He slowly said, “It’s a Pass”. I kept looking at my sheet to cross examine the authenticity! There were no mistakes mentioned.

I paid the fees for the full driver licence and then politely asked Mel if I could take a snap with him. He agreed. Then I looked at his employee id. It was numbered as 50. I was swept. This guy is the first 50 testers to be allocated to VICROADS. My instructor then disclosed to me, that Mel had retired 10 years back and only temporarily comes for test to stay active in life. He was one of the best instructors/testers of Victoria which has 2700 instructors. And he typically comes out of his retirement, to prepare himself to get back into active lifestyle as he runs the senior (over 50) half marathon every year. I thanked my fortune, shook hands with him and walked out.

Samyak Mishra
(Melbourne)

ଭୁଜଙ୍ଗ ନିର୍ମୋକ ତେଜିଲା ପରାୟେ କରେ ଯେ କ୍ରୋଧ ବର୍ଜନ ।
ଜିତେନ୍ଦ୍ରିୟ ବୋଲି ସେହି ମହାଜନେ ପୂଜନ୍ତି ଜଗତ ଜନ ॥

Subrat Mishra
Brisbane

ପରସ୍ପରକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରି, ସାହାଯ୍ୟ ପାଇ ହାତଧରି ଚାଲୁଥିଲେ, ଚାଲୁଛେ ଏବଂ ଚାଲିବା

ଅଶେଷ ଶୁଭକାମନା ।

ଚାରୁ ଚନ୍ଦ୍ର ଏବଂ ପ୍ରିୟମ୍ବଦା ମିଶ୍ର

ପୂଜା ଉତ୍ସବରେ ଫିଷ୍ଟ ଆଇଟମ୍ -ବିନା ପିଆଜ ରସୁଣରେ ପ୍ରସ୍ତୁତି

"ଆଳୁ - ଫୁଲକୋବି ତରକାରୀ"

ପିଲାଦିନେ ସ୍କୁଲରେ ପଢୁଥିବା ବେଳେ ବସନ୍ତ ପଞ୍ଚମୀ ବା ସରସ୍ୱତୀ ପୂଜା ସମୟଟି ବେଶ୍ ଆନନ୍ଦ ଦାୟକ ଥିଲା ବୋଲି ଊଣା ଅଧିକେ ସମସ୍ତଙ୍କର ମନେଥିବ । ଶୀତ କମି କମି ଆସିଥାଏ, ପରୀକ୍ଷା ସରି ଯାଇଥିବାରୁ ପଢିବା ଚିନ୍ତା ନ'ଥାଏ । ଚାଷ କାର୍ଯ୍ୟ ସରିଯାଇ ଅମଳ ଚାଲିଥାଏ ଏବଂ ଲୋକଙ୍କ ପକେଟ୍‌କୁ ବେଶ୍ ଦି'ପଇସା ଆସିଯାଇ ସାଧାରଣତଃ ଅଭାବରେ ଚଳୁଥିବା ଚାଷୀ ପରିବାର ସୁଖରେ ସମୟ ବିତାଇଥାନ୍ତି । ଗାଁ ପରିବେଶ ସେ ସମୟଟି ଅତ୍ୟନ୍ତ ମନୋରମ ଅନୁଭୂତ ହୋଇଥାଏ । ତାସଙ୍ଗକୁ ବଜାରରେ ମିଳୁଥିବା ତାଜା ପରିବା ହାଉଯାଉ, ବସନ୍ତପଞ୍ଚମୀ ପରିବେଶଟିକୁ ଆହୁରି ବଢେଇ ଦେଉଥିଲା, କାରଣ ସେତେବେଳେ ଏକମାତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଥିଲା ଫିଷ୍ଟ ଉପରେ । ଫିଷ୍ଟରେ ପ୍ରଧାନ ଆକର୍ଷଣ ଥିଲା ପୁରି ଏବଂ ଆଉସବୁ କ'ଣ କ'ଣ ଆଇଟମ୍ ହେଉଥିଲା ଠିକ୍ ମନେ ପଡୁନଥିଲେ ବି 'ଫୁଲକୋବି ଆଳୁ ଝୋଳ' ଏବଂ 'ବନ୍ଧାକୋବି ଆଳୁ ଘଣ୍ଟ' ଏଇ ଦୁଇଟା ଆଇଟମ୍ ନିଶ୍ଚେ ହେଉଥିଲା, ଆଉ ତା'କୁ ଖାଇବା ପାଇଁ ଆମେ ବାଇଆ ହେଉଥିଲୁଁ । ବାଡିମାଟିରେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଉଥିବା ଫୁଲକୋବି ଓ ବନ୍ଧାକୋବି ର ସ୍ୱାଦୁ ସେତେବେଳେ ଥିଲା ଅପୂର୍ବ । ଆଜିକାଲି ମିଳୁଥିବା ପନିପରିବାରେ ସେ ସ୍ୱାଦ ସ୍ୱପ୍ନ ହୋଇଯାଇଛି କାରଣ, କାଳକ୍ରମେ ଉତ୍ପାଦନ ବଢେଇବାକୁ ଯାଇ ଅଧିକ ଅମଳକ୍ଷମ ଚାଷରୁ ଉତ୍ପାଦିତ ପରିବାର ସ୍ୱାଦୁ ଭିନ୍ନ ହୋଇଯାଇଛି ଏବଂ ଅନେକ ପରିମାଣରେ ହ୍ରାସ ପାଇଛି । ତେଣୁକରି ଏଠାରେ ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆରେ ଆମର ଅନୁଷ୍ଠିତ ପୂଜାରେ ସେମିତି ଝୋଳ ବା ଘାଣ୍ଟ ଆଇଟମ୍ ଆଉ ସ୍ଥାନ ପାଉନାହାନ୍ତି କାରଣ ଟେଷ୍ଟ ନାହିଁ । ଭାବିଲେ, ନିଶ୍ଚିତ କିଛି ହରାଇ ବସିଛୁ ବୋଲି ମନରେ ଖେଦ ଆସେ । ହେଲେ ନିମ୍ନ ପ୍ରଣାଳୀରେ ପ୍ରସ୍ତୁତି 'ଫୁଲକୋବି ଆଳୁ ଝୋଳ' କିଛି ପରିମାଣରେ ସେ ପୂର୍ବ ସ୍ୱାଦକୁ ଫେରାଇ ଆଣିଥିବାର ମନେ ହୁଏ ଏବଂ ଆପଣମାନେ ଆମର ବିଭିନ୍ନ ସାମୁହିକ ପୂଜା କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ତିଆରି କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିପାରନ୍ତି ।

ସାମଗ୍ରୀ - ଫୁଲକୋବି, ଆଳୁ, ଫ୍ରୋଜନ୍ ପିଜ୍, ଅଦା, ଗୋଟା ଜିରା, ଗୋଟା ଧଣିଆ, ଟମାଟୋ, ତେଲ, ତେଜପତ୍ର, ହଳଦୀ, ଶୁଖିଲା ଲଙ୍କା, ଲୁଣ, ଚିନି, କସୁରୀ ମେଥି କରି ମସଲା ପାଉଡର (ରୁଚି କରି ପାଉଡରରେ କିଛି ପିଆଜ ରସୁଣ ଅଂଶ ନଥାଏ), ଡାଲଚିନି, ଗରମ ମସଲା ପାଉଡର, ଧଣିଆ ପତ୍ର ।

ଅନୁପାତ – ୧ କିଲୋ କୋବିରେ ୨୫୦ ଗ୍ରାମ ଆଳୁ, ୧ ଟେବୁଲ ସ୍ପୁନ୍ ଜିରା, ୧ରୁ ଦେଢ ଟେବୁଲ ସ୍ପୁନ୍ ଧଣିଆ, ୧ ଇଞ୍ଚ ଅଦା, ୨ ଟା ଶୁଖିଲା ଲଙ୍କା, ୨ ଟା ଟମାଟୋ, ୨ ଟା ତେଜପତ୍ର, ୧ ଟି ସ୍ପୁନ୍ କସୁରୀ ମେଥି, ଅଧା ଇଞ୍ଚ ଡାଲଚିନି, ଲୁଣ ଆନ୍ଦାଜ୍‌ରେ ।

ପ୍ରଣାଳୀ – କୋବିକୁ ବଡ ବଡ ପାଖୁଡା ରେ କାଟନ୍ତୁ: ଆଳୁ ଚୋପା ଛଡେଇ ମଝି ସାଇଜ୍‌ରେ କାଟନ୍ତୁ । ତେଲ ଗରମ କରି ଉଚ୍ଚ ଉତ୍ତାପରେ କୋବିକୁ ଅଧା ଛଣା କରି ବାହାର କରିଦିଅନ୍ତୁ । ଟମାଟୋକୁ ବାଟି ପେଷ୍ଟ କରିଦିଅନ୍ତୁ । ଅଧା ଟେବୁଲସ୍ପୁନ୍ ଜିରା, ଅଦା, ଧଣିଆ ଓ ଲଙ୍କାକୁ ପାଣି ଦେଇ ଚିକ୍କଣ କରି ବାଟି ଦିଅନ୍ତୁ । କଢାଇରେ ତେଲ ଗରମ କରି ଚିନି, ବାକି ଅଧା ଚାମଚ ଜିରା, ତେଜପତ୍ର ଓ ଡାଲଚିନିକୁ ଛାଡନ୍ତୁ । ଜିରା ଫୁଟି ଗଲେ କସୁରୀମେଥି ଏବଂ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଟମାଟୋ ପେଷ୍ଟ ଢାଳି କିଛି ସମୟ ରାନ୍ଧନ୍ତୁ । କରି ପାଉଡର, ଲୁଣ, ହଳଦୀ ପକାନ୍ତୁ । ଆଳୁ କଷନ୍ତୁ ଏବଂ କିଛି ସମୟ ପରେ କୋବି ମିଶାଇ କଷିଲା ପରେ ପାଣି ଅଳ୍ପ ଦେଇ ଗୋଳାନ୍ତୁ । ବଟା ମସଲା ମିଶେଇ ଭଲଭାବେ ଗୋଳି ରାନ୍ଧନ୍ତୁ । ଆବଶ୍ୟକ ଝୋଳ ଅନୁସାରେ ପାଣି ଦେଇ ଫ୍ରୋଜନ୍ ମଟର ମିଶାନ୍ତୁ ଏବଂ ଢାଙ୍କି ଦିଅନ୍ତୁ । ଆଳୁ କୋବି ସିଝି ଗଲା ପରେ ଗରମ ମସଲା ଏବଂ ଧଣିଆ ପତ୍ର ଦେଇ ଓହ୍ଲାଇ ଦିଅନ୍ତୁ ।

ସୂଚନା- (୧) କାଶ୍ମିରୀ ଚିଲି ପାଉଡର ଏବଂ ବଜାରରେ ମିଳୁଥିବା ଟମାଟୋ ପେଷ୍ଟ ଅଳ୍ପ ପରିମାଣରେ ଦେଲେ ତରକାରୀ ରଂଗ ଆକର୍ଷଣୀୟ ହେବ ।

(୨) 'ରୁଚି' କରିପାଉଡର କେବଳ ନିଜ ଅନୁଭୂତି ଉପରେ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷିତ, ଆପଣ ସେମିତି ଅନ୍ୟ କିଛି କରି ପାଉଡର ବ୍ୟବହାର କରି ପାରନ୍ତି ।

(୩) ବେଶି ପରିମାଣ ରନ୍ଧାରେ, ଉତ୍ତାପ ଯୋଗୁଁ ପରିବା ଆପେ ଆପେ ରାନ୍ଧି ହୋଇଯାଏ । ତେଣୁ କୋବି ଯେମିତି ବେଶି ସିଝି ନ'ଯାଇ ମିଳେଇ ଯାଏ, ସେଥିପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେବେ ।

ସ୍ମିତା ମିଶ୍ର
(ମେଲବୋର୍ଣ୍ଣ)

Let Love and Compassion Guide Our Path

Life is busy for most of us. From morning until night, we are engaged in many different activities performing many different roles – a parent, a wife or a husband, a brother or a sister, a son or a daughter, a friend or a relative, an employee or an employer in our work place and so on and so forth. In each of our roles we are expected to act differently and almost all of us adhere to these demands without much thinking. Yet, each of these roles elicit different emotions, different feelings – some pleasure, some worry and concerns and some hurt and pain.

Each role also requires a common skill – the skill for problem solving. We encounter a constant barrage of obstacles all day and try to jump from one hurdle to the other even without our knowledge as a part of our daily rituals. However generally speaking, we face more challenges than charms and deal with more difficulties than daffodils. Accumulated pressures and challenges overtime transform into stress, depression, burnouts and a lot of worries and heartaches.

The answer to many of our woes rests within us. Just as we have problems we also have solutions to many of our problems. Love and Compassion are the tools of empowerment – towers of strength – to address our challenges and brighten our days. All that is necessary for us is to elevate ourselves from ordinary to an above ordinary level. Here is how we can achieve this goal:

- Try to like people around us looking at them as friends and not foes albeit some of them demonstrated less than friendly behaviour in the past. All that is about to change if we have a fresh start and we are willing to change ourselves from within.
- A corollary of loving is hating none. Hate breeds bitterness and vice versa. Human nature is such that if we do not like someone everything that person does looks negative to us. Similarly, if we like someone – the decisions and actions of that person not only look acceptable – we are willing to either compromise or let smaller infractions go. Therefore, loving is forgiving and strengthening human bonding. On the other hand, strong and bitter word come from the weak.
- It is an unreal expectation to get love and understanding from others without offering reasons for others to like us. There is a need for all of us to be perceived positively by others because that is what matters in the real world. Even if we are the very best person in the whole world, no one can reach our hearts other than

the external manifestation of our behaviours and actions through which we are constantly judged and perceived.

- Compassion and consideration for others – no matter what we do – should guide our path. It is possible to do so when we put ourselves into other people's shoes and try to understand them from their perspectives not ours. Showing empathy, extending benefits of the doubt, offering a second chance and pledging ungrudging help with care and kindness are genuine path to compassion.
- Willingness to give – just give – without any expectations of return is a sure channel to empower us with love and compassion.
- Always doing things with best of intentions to help benefit others is another road to building inner strength.
- As a matter of principle and personal wellness, never say ill of others and refrain from thinking and/or doing harm to others. Under no circumstances, we should lose our human decency.
- Forgive and Forget. We must let things go and move on with our lives and others. Getting obsessed with the past serves no one's interest.
- Compassion also includes saying kind words for others which require us to think before we speak. Careful that – just as we cannot take back our spit - we can't take back the words already spoken.
- One of the greatest inner strength comes from acknowledging our mistakes. When we acknowledge our mistakes not only do we learn from it, we also become receptive to new ideas and views of others. It makes us humble and humane.
- Loving is getting closer. We must be prepared to move ten feet nearer if someone demonstrates commitment to move one foot closer.

Let us never doubt the power of goodness. Let us try to put ourselves above the mundane and the trivial. Malice, jealousy, anger and personal pettiness are to be overcome with calmness, composure, serenity, patience and understanding. Let us do the very best we can – no matter what we do – with best of intentions and with Love and Compassion.

Dr. Abinash C. Mishra

(Brother of Dr Charu Chandra Mishra, Wodonga, Victoria.
Dr. Mishra is a Senior Education Manager, Ministry of Education, Government of Alberta, Canada.
The above column was published in The LakeLander News Paper, St. Paul, Canada, on December 4, 2001. Some minor revisions are done by the Author.)

ତୋ ପୂର୍ବପୁରୁଷ ଜୟ କରିଥିଲେ ଗଙ୍ଗାଠାରୁ ଗୋଦାବରୀ,
ତାଙ୍କର ଔରସରେ ଜନ୍ମହୋଇ ତୁହି କେଉଁ ଗୁଣେ ତାଙ୍କ ସରି ।

ପ୍ରେମ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ଚିହ୍ନ?

ପ୍ରେମର ପରିଭାଷା କ'ଣ?
କ'ଣ ପ୍ରେମର ପରିଚୟ?
ପ୍ରେମ ନୁହେଁ ପ୍ରହସନ ।
ପ୍ରେମ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ଚିହ୍ନ?

ପ୍ରକୃତିର ପରଦାରେ ପ୍ରେମ ପ୍ରତିବିମ୍ବ ।
ପ୍ରେମରୁ ନୂଆ ଜୀବନ ପ୍ରାରମ୍ଭ ।
ପ୍ରେମ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରାଣ ।
ପ୍ରେମ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ଚିହ୍ନ?

ପ୍ରେମ ପ୍ରାଚୀନ, ପ୍ରେମରୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ।
ପ୍ରେମ ହିଁ ପ୍ରତୀକ୍ଷା, ପ୍ରେମରୁ ପରୀକ୍ଷା ।
ପ୍ରେମ ନୁହେଁ ଏକ ପ୍ରତିଭାର ପ୍ରଦର୍ଶନ ।
ପ୍ରେମ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ଚିହ୍ନ?

ପ୍ରେମ ନୁହେଁ ପ୍ରଗତି ପଥର ପ୍ରାଚୀର ।
ପ୍ରେମ ହିଁ ସବୁ ରଙ୍ଗର ଫୁଆର ।
ପ୍ରେମ ବିନା ପୃଥିବୀ ଶୂନ୍ୟ ।
ପ୍ରେମ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ଚିହ୍ନ?

ସୁବ୍ରତ ମିଶ୍ର
(ବ୍ରିସ୍‌ବେନ୍)

Hats off to you all for your commendable job and dedication in bringing prachi to life. Good Luck Team Unmaada for success of the event.

Subrat Susmita, Shikha & Sheena Mishra (Brisbane)

फिर भी जिन्दगी है खूवसूरत

फिर भी जिन्दगी है खूवसूरत

ख्वाबों का शाहर है ये, खयालो की दुनियां

यहाँ हर दिन, हर रात होतें हैं; अरमानों की मौत

फिर भी जिन्दगी है खूवसूरत ।।

कभी खुशी कभी गम; कभी ज्यादा कभी कम

आज ऊपर और कल नीचे; येह तो हर रोज की बात

फिर भी जिन्दगी है खूवसूरत ।।

किस किस से नाराज हो तुम; परेशन तो सब हैं

माफ कर दो यार दोस्तं की कुछ शरारत, माना ये नहीं तुम्हारी जन्नत

फिर भी जिन्दगी है खूवसूरत ।।

अभी अभी चलता तो सीखा है, गिर के संम्भालना भी सीख लेंन्गें

सफर है बड़ी लंम्बी, डाल दो चलनें की आदत

कुछ मीठी बातें, थोडी सी मुस्कुराहट; गले लगा लो यारा

फिर भी जिन्दगी है खूवसूरत ।।

सुब्रत मिश्रा
(ब्रिसबेन)

Syrian Golden Hamster

Subhangi Sahu
(Perth)

ଏବେବି ବଞ୍ଚୁଛି

ଏବେବି ବଞ୍ଚୁଛି ମେଞ୍ଚାଏ ସ୍ୱପ୍ନଧରି,
ମେଲାଣି ଫାଟିବା ଆଗରୁ,
ଦମ୍ଭିଭୂତ କରି ମୋର ପୁଞ୍ଜି ।

ସେ ମାଟିର ବାସ୍ନା ନାଲିନେଳି ପ୍ରଜାପତିଙ୍କ ଫୁର୍‌ଫୁରୀ,
ଚଳନ୍ତି ଶଗଡ ଚକା ମଧ୍ୟେ ଅନେକ ଆଶା ଉଙ୍କି,
'ଉନ୍ମାଦ' ରେ ଉନ୍ମାଦିତ ମୋର କୌତୁହଳ ମନ,
ଧରିବାକୁ ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣ ॥ ୧ ॥

ଏବେବି ବଞ୍ଚୁଛି ମେଞ୍ଚାଏ ସ୍ୱପ୍ନ ଧରି,
ମୁଖିଆ ହେବାପାଇଁ ସୁସ୍ଥ ପରିବାର ଓ ସଭ୍ୟ ସମାଜର ।
ବୟସର ଅବାରିତ ସ୍ରୋତ,
କର୍ମ ଓ କର୍ମଭୂମିର ଚୟନ ।
ବିଦେଶ ଯାତ୍ରା ତଥା ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ରମ୍ୟ ନଗର,
ପ୍ରତାରିତ ପ୍ରତାରଣା ଓ ପ୍ରହେଳିକା ପ୍ରଦେଶ,
ଅଜଟିଳ ଅନାନ୍ତରିକ ଅନନ୍ତ ଶୟନ,
ଆଳସ୍ୟ ଓ ଅର୍ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ନିରଙ୍କୁଶ ସ୍ୱାଧୀନତା ମଧ୍ୟେ,
ସାଉଁଟା ମୋର ରାଜ୍ୟ ତା'ର ସଂଜ୍ଞା ॥ ୨ ॥

ଏବେବି ବଞ୍ଚୁଛି ମେଞ୍ଚାଏ ସ୍ୱପ୍ନ ଧରି,
ଖେଳିବାକୁ ନଟୁ ଡାହୁପୁଆ, ବାଘି,
ବୋହୁଚୋରୀ ଇତ୍ୟାଦି ।
ଉଜ୍ଜିବୀତ ସ୍ୱାଭିମାନୀ ଅପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦୀଶ୍ୱର,
ସବୁସମୟର ଖେଳ, ମୋର ଅସ୍ପଷ୍ଟ ନିଷ୍ଠୟ,
ଝାପ୍‌ସା ଦିଶେ ପିଜ୍‌ଜା ପାସ୍ତାର ଏକ ଭିନ୍ନ ସମ୍ମିକରଣ,
ମୁଁ "ଓଡିଆ" ଏକ ଅଭିମାନୀ ମନ୍ତବ୍ୟ ॥ ୩ ॥

ଏବେବି ବଞ୍ଚୁଛି ମେଞ୍ଚାଏ ସ୍ୱପ୍ନ ଧରି,
ଏକିକାର କରିବାକୁ ମୋର ବାକ୍ୟ,
ଅବସ୍ଥାପିତ ହେଉ ମୋର କଳା ସଂସ୍କୃତି ଓ ସାହିତ୍ୟ,
ଓରିଓଜ୍ କଳ୍ପବୃକ୍ଷ ତଳେ ॥ ୪ ॥

ଶୋଭେଶ୍ ଛୋଟରାୟ (ବୁଟୁ)
(ସିଡ୍‌ନି)

ଯହା ମୁଁ କହଇ ଯାହାମୁଁ କରଇ ଯାହାମୁଁ ଚିନ୍ତଇ ମନେ ।
ଜଗତର କର୍ତ୍ତା ପରମ ଈଶ୍ୱର ଜାଣୁଛନ୍ତି ପ୍ରତିକ୍ଷଣେ ॥

ଗାଁ ମାଟି ଛୁଇଁଲେ.........

ଯେଉଁଠି ଥୋଇଲ ପାଦ ସେ ମାଟି ମୋ ଅନ୍ତଃସାରଶୂନ୍ୟ
ଚେତନା ପରିକା ଶୁଷ୍କ ନିରସ ଓ ଫାଟି ଆଁ ଯୁଗଯୁଗବ୍ୟାପୀ
ମରି ମରି ଯାଉଥିବା ଆଗ୍ରହ ଓ ଉତ୍କଣ୍ଠାଙ୍କ ମୁମୂର୍ଷୁପଣରେ,
ଅବଶୋଷ ମାନଙ୍କରେ, ମୁଁ ସାଇତି ରଖିଥିବା ଏଯାବତ୍ ଚିକ୍‌ଚିକ୍
ସ୍ମୃତି ମାନଙ୍କରେ, ପୁଣି ଧୋଇଧାଇ କ୍ରମଶଃ ଅସ୍ପଷ୍ଟ
ବହୁଦିନୁ ଭାଙ୍ଗି ସାରିଥିବା ଆମ ହାତଗଢ଼ା ବାଲିଘରଟିଏ
ନଈକୂଳ ବାଲୁକାଶଯ୍ୟାରେ !

ଆଜିକାଲି ସେ ନଈରେ ପାଣି ନାହିଁ ବାଲି ଆଉ ବାଲି
ଉପରେ ବିଶାଳ ପୋଲ ଯୋଡ଼ିଛି ଯା' ଦୁଇଟି ସହର
ଏମିତି ପୋଲଟେ କିଆଁ ସେବେଳକୁ ନହେଲା ତିଆରି
ଯିଏ ଯୋଡ଼ି ଦେଇଥାନ୍ତା ସମ୍ପର୍କଟେ ତୁମ ସାଥେ ମୋର !

ସେ ନଈର ଦୁଇପଠା, ଆମ୍ବତୋଟା କଣ୍ଟାକୋଳିବଣ
ସେକାଳର ସ୍ମୃତି ଯାହା ମାନସରୁ ଅପସୃୟମାନ
ତୁମ ପାଦ ଛୁଇଁଦେଲେ ସେ ମାଟିରେ ଉଜ୍ଜୀବିତ ପୁଣି
କଟୁ-ତିକ୍ତ-କଷାୟର ଫେଣ୍ଟାଫେଣ୍ଟି ସ୍ମୃତି ଅମଳିନ !

ସେ ନଈ କି ଏଇ ବୋଲି ମନେ ତୁମ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିପାରେ
ଆଜିକାଲି ଗୋଟିଏ ବି ଗଛ ନାହିଁ ଦୁଇକୂଳେ, ଆମ୍ବତୋଟା କାହିଁ ?
ଅଜଗରଟିଏ ପରି ପଡ଼ିଥିବା ନଈକୁ ସେ ସରୁ ରାସ୍ତା ଏବେ
ପ୍ରକାଣ୍ଡ ଯାନ୍ତ୍ରିକ ପୋଲ, କଂକ୍ରିଟିଆ
ବାହୁରେ ତା' ନଈଟାକୁ ଧରିଛି ବେଢ଼େଇ !

ତୁମେ ଯଦି ଖୋଜୁଥାଅ ସେବେଳର ନଈତୁଠ, ଯେଉଁଠାକୁ ତୁମେ
କଦବା କ୍ୱଚିତ୍ ଆସ ଭସାଣିରେ, ଖୁଦୁରୁକୁଣିରେ
ପହଁରା ଶିଖିନ ବୋଲି ଇଚ୍ଛା ଥାଇ ତୁଠ ଛାଡ଼ ନାହିଁ
ଉତ୍ସୁକ ଚାହାଣୀ କିନ୍ତୁ ଖୋଜୁଥାଏ ସେ' ଜଣକୁ ନଈପହଁରାରେ !

ଏଇ ନଈ ଏକମାତ୍ର ସାକ୍ଷୀ ଆମ ସଂପର୍କର, ରୋମାଞ୍ଚିତ ମୁହୂର୍ତ୍ତମାନଙ୍କ
ଛଳଛଳପଣରେ ବିଭୋର ଯେତେ ସଂଜ ଓ ସକାଳ
ଅଦୂରର ଗାଁ ଦାଣ୍ଡେ ପୁଚି ଅବା ବୋହୂଚୋରୀ ଖେଳ
ଜହ୍ନଅନ୍ଧାରରେ ପୁଣି ଗୀତ ଯୋଡ଼ା ହୁମୋ-ବଉଲିର !

ସେ ବେଳର ନଈକୂଳ ସୁଲୁସୁଲୁ ପବନ ଓ
ଖାଁ ଖାଁ ଦ୍ୱିପହର ଆମ୍ବତୋଟା ଛାଇ
ଏବେ କିନ୍ତୁ ଗାଁ ରାସ୍ତା ପିଚୁ ଢ଼ଳା,
ଧୂଳି ନାହିଁ କାଦୁଅ ବି ନାହିଁ !

ସେବେଳର ଗାଁ ଆଉ ଗାଁ ହୋଇ ନଥିଲେ ବି ମାଟି
ଏବେବି ମହକିଯାଏ ଫି ଥର ପହିଲି ବର୍ଷାରେ,
ନଈର ଶୃଙ୍ଖଳାପଣ ଓଦାହୁଏ ବନ୍ୟା ନ ହେଲେ ବି
ଆଖପାଖ ପରିଚିତ ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟର ଗୋଳିଆପାଣିରେ !

ଠିକ୍ ତୁମ ପରି ଦିନେ ମାଟି ସହ ଖେଳିଥିବା ଝିଅ
ବୟସ ଛୁଇଁଲା ପରେ କାଳକ୍ରମେ ଏ ଗାଆଁରୁ ବିଦା ସିନା ହୁଏ,
ଆଜି ବି ଏ' ଗାଁ ମାଟି ରୋମାଞ୍ଚିତ ହୁଏ ମୋର ମୃତବତ୍ ଆଗ୍ରହଙ୍କ ଭଳି
ପୂନେଇଁ ପରବେ ଅବା ଯେବେ ଯେବେ ତୁମ ପାଦ ଗାଁ ମାଟି ଛୁଏଁ !!

ସତ୍ୟରେ ମରିବି ସତ୍ୟରେ ତରିବି ଏହି ଆଜ୍ଞା ମୋତେ ହେଉ ।
କହେ ଭୀମଭୋଇ ଏ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ମଣ୍ଡଳେ ଯଶ ଅପଯଶ ଥାଉ ॥

ବିଜୟ ପ୍ରଧାନ
(ପାଇକମାଳ, ବରଗଡ, ଓଡିଶା)
ମାର୍ଫତ୍ - ରାଜେନ୍ଦ୍ର ପାଢୀ, ବ୍ରିସ୍‌ବେନ୍

Orioz Victoria is hosting Unmaad in a picture-perfect postcard locality. Goosebumps chase down the skin dreaming of Unmad giving us a lifetime memory to cherish.

Anima, Shrimant and Sarthak (Sydney)

ୱାନ୍ ୱେ ହ୍ୱାଟ୍‌ସ ଅପ୍ ରୋମାନ୍‌ସ

ବାଏ କରି ମୋତେ ଆଗୋ ପ୍ରିୟତମା ଚାଲିଲ ତୁମେ ଶୋଇ ।
ବାକି ଦିନ ମୁଇଁ କାଟିବି କେମିତି ତିଳେବି ଭାବିଲ ନାଇଁ ॥

କ୍ୟାମେରା ତୁମର ରଖିଥାଅ ଅଫ୍, ନାହିଁଗୋ ଆଖିର ଭାଷା ।
ସପନ ମୋପାଇଁ ଓଠର ଭାଷା, ନବୁଝ ସଜନୀ ମୋ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ॥

କଥା ହେଲା ପରେ ନିମିଷକ ମଧ୍ୟେ ତୁପ କରିଥାଅ ଫୋନ୍ ।
ନାହିଁ ପ୍ରେମ ଭାଷା, ନାହିଁ ଓଠ ଭାଷା, ଘାରି ହୁଏ ମୋର ମନ ॥

ଭାବି କଥା ତୁମ ମାନୁନି ଏମନ ସମୟ ଯାଉଛି ରହି ।
ସଜନୀ'ଗୋ ବିନା ତୁମ ପ୍ରିୟେ ଦିନ ନସରେଗୋ ମୋ ପାଇଁ ॥

କି ସୁନ୍ଦର ଆଗୋ ପ୍ରୋଫାଇଲି ଫୋଟୋ ଦେଖୁଥାଏଁ ମୁଇଁ ନିତି ।
ଦୂରେ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ମୋ ପାଶେ ରହିଛ ବୁଝାଏଁ ଫୋଟୋକୁ ଦେଖି ॥

ଏକତ୍ରିଶ ବର୍ଷ ବିତି ଅଛି ସଖୀ ତୁମରି ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ପାଇ ।
ଲାଗୁଛି ଯେମିତି କାଲି ପରି ତୁମ ସାଥେ ସୁହାଗ ରାତଟି ପାହି ॥

ନବୁଝେ ମନଟା ବଡ ଅବୁଝାଟା କି କରିବି ପ୍ରିୟତମା ।
କଥା ଦିଅ ମୋତେ ଭଲ ପାଉଥିବ ଆଡ କରିବନି ଜମା ॥

ଠାକୁରେ ତୁମକୁ ଭଲରେ ରଖନ୍ତୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି ମୁଇଁ ।
ତୁମ କଥା ଭାବି ଫୋଟୋ ଦେଖି ଦେଖି ଦିନ ଯାଉଥାଉ ବହି ।

ଗୋବିନ୍ଦ ମିଶ୍ର
(ମେଲବୋର୍ଣ୍ଣ)

Everybody Say's... I am fine

There seems to be a strange unfamiliarity with things around us. The mind seems to be on an eternal struggle within, there is that desperate attempt to break free and bring in the quality of life that's long gone. Something is amiss somewhere. We all feel so.

Life certainly has changed a lot over the last couple of decades. Quality of life seems to have gone from bad to worse.

The air smelt different then, it had a charismatic calmness and a sense of belonging about it, technology and modernization were yet to enslave human minds.

This was the time when the country did not feel the need to look beyond Doordarshan and All India Radio for entertainment besides occasional visits to the movie theatre. Periodical 'Melas' were like town carnivals and circus troupe attracted houseful attendance. The republic day parade had great deal of interest and people loved to watch it in person. Everything felt so perfectly in order and the society bubbled with life.

Sunday was the only weekly break as most schools and offices ran for six days and nobody ever talked of stress. The family eagerly awaited the weekend TV telecast which typically started with "Rangoli" early morning, with melodious yesteryear's songs. There was a 'Hindi' feature film which played in the evening and what fun it was to watch. There was dearth in quantity of supply of most things but happiness was aplenty, people were content and healthy. Boredom was rare meant people were feeding the right things to the mind.

Adults and kids went back merrily to business on Mondays. Kids often made exaggerated discussions about their superhero's antics in last episode or the protagonist's heroics in the movie. Limited entertainment source kept everybody tuned to the same stations and hence there was greater involvement and participation when discussed. Communications were healthy and ongoing. Hence, difference of opinions had the potential to be debated and by all means were sorted peacefully.

Such strong moral values bred stronger regulations and responsibility on one's action. Minds were aptly occupied and hence crimes were minimal.

Festivals meant the neighborhood came together to join the feast. Night outs with friends were only possible during this time watching back to back Hindi movies on hired VCP's

or during a marriage that were held in the nearest vacant plot. The joy was humongous, nobody asked for more. Youth did not feel the need for addiction.

Neighboring aunties and uncles were extended families meaning additional set of eye's spying on your activities while you are outside. Interestingly, there was usually one landline phone in the locality and not everybody felt the need for a private phone. The neighborhood had the same incoming number for emergency.

Summer vacations involved visits to grandparents in villages away from the busy lanes of city into the quiet and pristine corridors of life. The excitement was amazing to meet the ever-so welcoming simpleton friends. Although deprived, they were the happiest lot in the world.

That taught humility, the highest virtue.

Back in the city, extended power-cuts in the evenings was heavenly since it meant additional catch-up time with friends for chit-chat and games without daylight that were less intense. The entire neighborhood hustled and bustled even more during this period. Kids literally went mad with the forced time-off. Equation was simple, the body made no conscious effort to tire itself optimally. The lifestyle was such and the result was a tight and peaceful sleep.

Computers still meant black screens and thankfully so. The IT workforce of today was in oblivion and years away from being driven to madness. The whole set up weaved people together through inter-dependence and there was joy and positivity around. Elders were able guides and the patriarchs were just and fabulous statesmen. Parents made sure to attend all occasions in family. Money which is the cause of evil in most cases, was minimal but life was outrageously simple and mesmerizingly beautiful.

Change is the only constant in the universe and there were already talks around things such as internet, eCommerce and digital revolution in the backdrop over the turn of millennium. Cable television was already in and this announced the arrival of 'I will keep to myself' era. Then came cell phones and more recently smart phones which has become the gateway to the world. Practically everything is possible sitting at home on click on a button. Technology has no doubt empowered people and widened horizons but it has also brought with loads of arrogance and whole lot of modern ailments that never existed. This is the 'neck-down' generation and to me this is an abuse. Life is spent mostly indoors and in isolation with gadgets cut-off from family and social gatherings. Kids spend more time on video games than

playing outside, these days most kids pick up defect in vision by the age of eight. Lifestyle has become lazy and the average person spends more on medicines than on food. Everybody is in a hurry but nobody is on time. Most young couple face progenial complications today, says a lot about the baggage in the mind. There is stress all around in the life of people that seems never ending in spite of having all the luxuries. This is alarming!

This is a plot to defuel the mechanics of the body and the result is inevitable, insanity.

There was this message doing the rounds in internet lately, "he had 800 friends on facebook but while he lay in the ICU, only his wife was waiting". Some food for thought obviously.

Still anyone you ask replies, “I am fine". Back in those days, the smile conveyed everything

Debashish Choudhury
(Canberra)

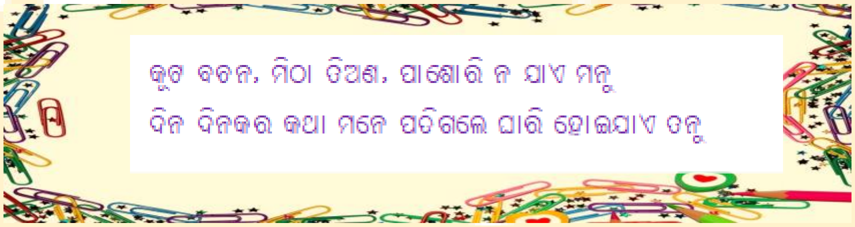

Our best wishes on the launch of 4th Edition of our eMagazine "Prachi" on the occasion of Sammilani "Unmaad".

Mahesh, Jayashree, Anshuman & Shuvangi (Perth)

ନର୍କ

ନର୍କରେ ଅଛି ବୋଲି ତ
ମନ୍ଦିରର ପାହାଚ ଚଢୁଛି
ଅର୍ଘ୍ୟର ଆଲୋକରେ ଅନ୍ଧାରକୁ
ଆହୂତି ଦେଉଛି
ତରଳୁଛି ମହମବତି ଭଳି ଗୀର୍ଜାଘରେ
ଚୋଟଖାଇ ଅଜାନ୍ ର ସୁରରେ ପହଁରୁଛି ପ୍ରତିନିୟତ
ମସଜିଦ୍ ଓ ଦରଗାହରେ ଶୁଦ୍ଧ ହେବାପଇଁ ସନ୍ଧି କରିଛି
ଇର୍ଷା, ଘୃଣା, ଲଜ୍ୟା, ଭୟ ଓ ଅହଂକାର ସହ

ପାପ ଓ ତାପ ଉଭୟତ ଅଛି ଦେହଘରେ ସେମିତି
ହୃଦୟରେ ଜଳୁଛି ଅନଳ ପ୍ରତାରଣାକୁ ସାକ୍ଷୀରଖି
ମୁଠା ମୁଠା ସ୍ବାର୍ଥର ଉତ୍ତାପରେ ସିଝୁଛି ମୁଁ
ପ୍ରତି ଆଲିଂଗନରେ ଦଗ୍ଧ ହେଉଛି
ଆତ୍ମଲୀନ ହେବାର ଅଭିନୟ ବି କରୁଛି ଚମତ୍କାର
ସମର୍ପଣର ଭାବବି ମୋର ପ୍ରତିଟି ଶିହରଣରେ
ତଥାପି ଶ୍ୟାମଳ ବିନ୍ଦୁର ମହକରେ
ନା ମୁଁ ମୁକୁଳିତ ନା ବ୍ୟାପ୍ତ
ସ୍ବର୍ଗର ପରାଗରେ
ନା ଶିହରିତ ନା ଜଡସଡ
ମୋ ସ୍ବେଦ ସ୍ନାୟୁ ଓ ଶୋଣିତ
ଆପାଣାର ସ୍ବାଦରେ ଅଭିଷିକ୍ତ ଓ ଉଚ୍ଛକିତ
କୁବୁଜା କି ସୁଦାମା କିଛିବି ତ ମୁଁ ନୁହେଁ
ପ୍ରତ୍ୟୟ ଓ ସମର୍ପଣର ବିସ୍ତାର ବି ମୁଁ ନୁହେଁ
କଳାଘୋଡାର ପିଠିରେ ଚଢି ବୁଲୁଥିବା
ରିକ୍ତ ବିଷାଦ, ହିଂସାର ଧ୍ବନୀ
ଓ ଅହଂକାରର ସୁଠାମ ରାଜପୁତ୍ର ମୁଁ
ଆଲୁଅ କିଣେ,ସ୍ବପ୍ନ ଦେଖେ
ଓ ତରଳୁଥିବା ଜହ୍ନର ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ରୋଷଣୀ ଜାଳେ
ନକ୍ଷେତ୍ରମାନଂକୁ ପୋଡିଜାଳି ପାଉଁଶ କରେ
ବୈଶାଖ ଭ୍ରୁଣର ସଂଚାର ମୁଁ

ପର କାଟେ, ଉଡୁଥିବା ପକ୍ଷୀର ଦିଗ ବଦଳାଏ
ମନ ମୁତାବକ
ଅନ୍ତରର ବୀଣାରୁ ଅନୁରାଗର ତାର ଛିଣ୍ଡାଏ ମୁଁ
ଅନ୍ଧ ଭକ୍ତି ଓ ଅନ୍ଧ ଆବେଗରେ
ବଂଦୀ କରେ ସମସ୍ତ ଈଶ୍ବର
ଗଢିଦେଇ ମୋ ଇଛାର ନିବୁଜ ଶବ୍ଦର ଘର
ସେଥିପାଇଁ ତ ଭଲ ଲାଗେ ନର୍କ
ମୁ ତା ଭିତରେ ଖେଳେ, ରମଣ କରେ
ଗୋପନ ପାପ ଓ ଅପରାଧ ସହ ନିଧଡକ
ପ୍ରୟଶ୍ଚିତ ପାଇଁ ଉଲଗ୍ନ ନଦୀ ସ୍ରୋତରେ ପହଁରେ
ବିହାର କରେ ନୌକାରେ ନିର୍ଭୟରେ
ସବୁ ଅବସୋସ ମେଣ୍ଟି ଗଲାପରେ
ପାହାଚ ଚଢ଼େ ମଂଦିରର, ଈଶ୍ବରକୁ ଡରାଏ
ଗଢ଼େ ସ୍ବର୍ଗ ଆପଣା ଭୋଗର
ଅନ୍ଧ କାମନାର ସମର୍ପଣ କରି
ନର୍କ ଅଛି ବୋଲିତ !
ପାପ ହୋଇ ବଂଚିଛି ପୃଥୀବୀକୁ ଭାରି କରିବାକୁ

ଏଠି ସ୍ବର୍ଗ ଏଠି ଈଶ୍ବର
ପାପ ଓ ମୋକ୍ଷର ଉଭୟ ଦ୍ବାର
ନର୍କରେ ଅଛି ବୋଲିତ ଶୋଇଛି ଗଭୀର ନିଦରେ
ଜାଣୁ ନାହିଁ ସୁର୍ଯ୍ୟୋଦୟ ଓ ଅସ୍ତରାଗର ଖବର

ମୋ ସ୍ବାର୍ଥ ଓ ଆତ୍ମଦାହ ହିଁ ମୋ ଈଶ୍ବର

ସତ୍ୟ ପଟ୍ଟନାୟକ

(ପ୍ରିନ୍ସପାଲ୍ - ପଞ୍ଚାୟତ କଲେଜ, ଧରମଗଡ, କଳାହାଣ୍ଡି)

ମାର୍ଫତ - ରାଜେନ୍ଦ୍ର ପାଢୀ (ବ୍ରିସ୍‌ବେନ୍)

ଜନନ ଭୂମି ଯେ ମାଟି ପଥରର ଜନନୀ କି ବଳି ବଡ ?
ସେ ଜନମ ଭୂମି ସେବା ଯେ କରଇ ନର ଜନ୍ମ ଧନ୍ୟ ତାର ।

ନିଶ୍ଚୟ ଯିବା

ମୀରା ଆସିଥିଲା । ବିଲେଇ ଭଳି ପାଦ ପକେଇ ଚୁପ୍ ଚୁପ୍, ମୋ ପଛପଟୁ ଆସି ମୋ ଆଖି ଧରି ପକେଇ କହିଲା, ଜେଜେମା ଚିହ୍ନିଲ କିଏ ? ଚିହ୍ନି ପାରିବ ନାହିଁ । ଆଉ ପାଟିକୁ ଚାପି ହସିଲା । ମୁଁ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡ଼ିଗଲି । ଏଇଟା କିଏ ଭିଦା ନା ମୀରା । କାରଣ ସେ ଅବିକଳ ଭିଦା ଭଳି କଥା କହିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା । ମୀରା ଖନେଇ ଖନେଇ କଥା କୁହେ । ମାତ୍ର ସେଦିନ ଅତି ସ୍ପଷ୍ଟ ଥିଲା ତା'ର ଉଚ୍ଚାରଣ । ତା' ପାପା, ମାମା' ଦୁଇଜଣ ଯାକ ସେଇଠି ବସିଥିଲେ ମୋ ଆଗରେ । ଚୁପି ଚୁପି ହସୁଥିଲେ । କେହି କିଛି ବି କହୁ ନଥିଲେ । ବଡ଼ ସମସ୍ୟା । ମୁଁ କହିଲି ଭିଦା । ସେ ମୋ ଆଖିରୁ ଚଟ୍ କରି ହାତ ଛାଡି ଦେଇ ସାମନା ପଟକୁ ବୁଲି ଆସିଲା...ଆଉ ଚିଲେଇ ଚିଲେଇ ଖନି ଖନି କହିଲା ଆଉ ମୋ ବେକ ଧରି ଓହଳି ପଡ଼ିଲା । ସବୁ ହସି ହସି ବେଦମ ।

ମୀରା ପ୍ରାୟ ରାତିରେ ନିଦ ତଳର ସ୍ୱପ୍ନ ମଧ୍ୟ ଦେଇ ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆରୁ ଆସିଯାଏ, ଆଉ ଏମିତି ନଖରାମି କରେ ଯେ କୁହନା କୁହନା । ତାକୁ ଦେଖିବାକୁ ଭାରି ଇଛା ହେଉଛି । ହେଲେ କାହିଁ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଆଉ କାହିଁ ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆ । କେମିତି ଯିବି ? ଇଏ କ'ଣ ବମ୍ବେ ହେଇଛି ନା ଦିଲ୍ଲୀ ହେଇଛି ଯେ ଫ୍ଲାଇଟ୍ ଧରିବି ଉଡିଯିବି ଦୁଇ ଘଂଟା ଭିତରେ ପହଂଚିଯିବି ? ଦୁଇ ନାତୁଣୀ ମୋ ନିଦ ହଜେଇ ଦେଲେଣି । ଭାରି ମନ ଦୁଃଖ ହୁଏ । ଯାଙ୍କୁ ମୋ ଦୁଃଖ ସେୟାର କଲେ କଥା ସରିଲା । କେଉଁ ଦିନ ରାତିରେ ନାତୁଣୀ ଦୁଇଟା ଆସି ମୋତେ କିଭଳି ହଇରାଣ କରନ୍ତି ସବୁ କଥା କହିଛି ଯାଙ୍କୁ । ଯେ ତ ଦୁଇ ନାତୁଣୀଙ୍କ କଥା ପଡ଼ିଲା କ୍ଷଣି ସେମାନଙ୍କ କଥା ଭାବି ଭାବି ଗୁମ୍ ମାରି ବସିଯିବେ ଯେ ଯିବେ । ଲୁହ ଟଳମଳ ଆଖିରେ କହିବେ କେମିତି ଯିବା ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ? ମୋର ବି ଭାରି ମନେପଡୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ।

ଦୁଇ ଦିନ ତଳେ ବୋହୂ ହ୍ୱାଟସଆପ୍‌ରେ ଭିଡିଓ କଲିଂ କରିଥିଲା । କହୁଥିଲା ମୀରାର ବାର୍ଥ ଡେ ମାର୍ଚ୍ଚ ଅଠରରେ । ମୀରା ତା' ମା' କୋଳରେ ବସି ମୋତେ ଫ୍ଲାଇଂ କିସ୍ ଦେଇ କହୁଥିଲା ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୫ ସୁଦ୍ଧା ବାପା, ମା ଦୁହେଁ ଆସି ପହଂଚିବ । ଏଠି କେକ୍ କଟାଦିବ । ମୋଲ ଥାଙ୍ଗମାନେ ଆଥିବେ । ଆହୁରି କେତେ କ'ଣ ଇଂରାଜୀରେ କହି ପକାଉଥିଲା ।

ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆରେ ରହି ମୀରା ଓଡ଼ିଆରେ ଖଣ୍ଡି ଖଣ୍ଡି କଥା କହି ଶିଖୁଛି, ତା' ବାପା, ମା'ଙ୍କଠାରୁ । ଦୁଇ ବର୍ଷର ଛୁଆ ମୀରା....ଓ ହୋ ...କି ଜ୍ଞାନ ତା'ର ? ମୋତେ ଲାଗେ ବଡ଼ ନାତୁଣୀ ଭିଦା ଯେମିତି ଚାଲାକ ଇଏ ବି ସେହିପରି ।

କଥା ତ କହୁଛ କାନ୍ଦି ପକାଉଛ କାହିଁକି ? ଏଥିରେ ଆଖିରୁ ଲୁହ ଝରେଇବାର କ'ଣ ଅଛି କହି ମୋ ଆଖିରୁ ଲୁହ ପୋଛି ପକାଇଲେ ନିକିର ବାପା, ଆଉ ଗୋଟେ ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ୱାସ ଛାଡି କହିଲେ, ସବୁକଥା ତ ସେଇଠି ସେଇ ଭିସା ପାଖରେ ଅଟକୁଛି । ଭିସା ମିଳିଲେ ତ ଯିବା ପୁଅବୋହୂଙ୍କ ପାଖକୁ ? ତୁମେ ଏତେ ଭାବପ୍ରବଣ ହେଲେ କେମିତି ହେବ ? ଏ କଥା ସେ ମୋତେ କହନ୍ତି ସତ, ମାତ୍ର ଦୁଇ ନାତୁଣୀ, ପୁଅ, ବୋହୂଙ୍କ କଥା ମନେପକାଇ ସେ ହିଁ ବେଶୀ ଭାବପ୍ରବଣ ହୁଅନ୍ତି ।

ଭିସା କେବେ ମିଳିବ, ଫାଇଲ୍ କେଉଁ ଅଫିସର ପାଖରେ ପଡି ରହିଛି, କେଉଁ ଅଫିସର ଫାଇଲ ପ୍ରୋଗ୍ରେସ୍ ନକରି ଚାପି ରଖୁଛି, କେଉଁ ଅଫିସର କେତେ ଦିନ ଛୁଟିରେ ରହିଲା...ଏଇ କେତେ ଦିନ ହେଲା ଭିସା ଅଫିସ୍‌ର ଟିକନିଖ ଖବର ତାଙ୍କ ନଖ ଦର୍ପଣରେ ରହୁଛି । ଦିନ ପରେ ଦିନ ଗଡ଼ି ଚାଲିଛି, ମାତ୍ର ଭିସା ମିଳୁ ନାହିଁ । ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ଏମିତି ଯେ ଯେଉଁ ଅଫିସରଙ୍କ ଟେବୁଲରେ ଯାଇ ଫାଇଲ ପହଂଚୁଛି ସେ ଛୁଟିରେ ଯାଉଛନ୍ତି ଚାରି ପାଂଚ ଦିନ । ଥରେ ଭିସା କଲେ ଅତିବେଶୀରେ ଦୁଇ ବର୍ଷ । ସେଥିରେ ପୁଣି ଥରେ ଗଲେ ଅତି ବେଶୀରେ ତିନି ମାସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହି ହେବ । ତା'ପରେ ପୁଣି ଭିସା ପାଇଁ ଆବେଦନ କର । ପ୍ରତି ଦୁଇ ବର୍ଷରେ ଥରେ ଏ ବୁଢା ବୟସରେ ତାଙ୍କୁ ଭିସା ଅଫିସ୍‌ରେ ଆଣ୍ଠେଇବାକୁ ହେଉଛି । ଅଫିସରଙ୍କ ଆଗରେ ଗୋଡ଼ ଭାଙ୍ଗି ଦାନ୍ତ ନିକୁଟି ଠିଆ ହେବାକୁ ପଡୁଛି । ପଇସା ବି ପାଣି ପରି ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ହଁ, ହେଲା ଠିକ୍ ଅଛି, କାମ ଶୀଘ୍ର ହୋଇ ଯାଆନ୍ତା ହେଲେ...ମାସ ମାସ ଧରି ଫାଇଲ ଏ ଟେବୁଲରୁ ସେ ଟେବୁଲକୁ ଗଡୁଥିବ । ସେପଟେ ହ୍ୱାଟସ୍‌ଆପ୍ ନହେଲେ ଡିଓର ଭିଡିଓ କଲିଂ କରି ପୁଅ, ବୋହୂ, ଦୁଇ ନାତୁଣୀଯାକ ଆସ ଆସ କହି କଲିଜା ଥରାଇ ଦେଉଥିବେ । ବୋହୂ ପଚାରୁଥିବ ମମୀ କାମ କେତେ ବାଟ ଗଲା, ଭିସା କେବେ ମିଳିବ ? ଏଥର ଏଠାକୁ ଆସିଲେ ରାଗ ମିକ୍ସଚର, ମାଲପୁଆ ଆଣିବେ ।

ସେପଟେ ସିଏ ପ୍ରାୟ ଦିନ ଭିସା ଏଜେଂଟ୍ ପାଖକୁ ଧାଉଁଥିବେ । ପୂର୍ବ ଭିସାର ଭାଲିଡିଟି କେତେ ଦିନ ଅଛି ? ଛଅ ମାସ ଅଛି କି ନାହିଁ । ବ୍ୟାଙ୍କ ଆକାଉଂଟ୍, ବିଜିନେସ୍ ଆକାଉଂଟ୍ ଦେଖାଅ, କେତେ ଡିପୋଜିଟ୍ ହୋଇଛି, କେତେ ଟ୍ରାନଜାକସନ୍ ହୋଇଛି । ଫିକ୍ସ ଡିପୋଜିଟ୍, ରେସିଡେନ୍ସ ପ୍ରୁଫ, ଆଇଡି ପ୍ରୁଫ, ଓ୍ୱାର୍କ ପ୍ରୁଫ, ଫର୍ମ ଫିଲ ଅପ୍ କର ଏମିତି କେତେ କ'ଣ ଫରମାଇସ୍ କରିବା ପରେ ସୁଦ୍ଧା ଅଫିସରଙ୍କ ହାକିମାତି ସରି ନଥାଏ । ଏହାପରେ ହଜାର ହଜାର ଟଙ୍କା ଗଣିଦିଅ ।

ଗତ କାଲି ବୋହୂ ରୁପିନା ଫୋନ କରିଥିଲା । ବହୁତ ବୁଝେଇଥିଲା । ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ ମମୀ' । ପାପାଙ୍କୁ କହିବେ ସେ ବ୍ୟସ୍ତ ହେବେ ନାହିଁ । ଇଏ କହୁଥିଲେ ତାଙ୍କର କିଏ ଜଣେ ସାଙ୍ଗ ଅଛନ୍ତି, ଭିସା ଅଫିସ୍‌ରେ ଚାକିରି କରିଛନ୍ତି । ସେ ତାଙ୍କୁ ଫୋନ କରିବେ ।

ଭିସା ପାଇଁ ଦିନକୁ ଦିନ କଟକଣା ବଢିବାରେ ଲାଗିଛି । ଏଭଳି ସ୍ଥଳେ ଏନ୍‌ଆରଆଇମାନେ କରିବେ କ'ଣ ? ସେମାନଙ୍କର କ'ଣ ପରିବାର ନାହାନ୍ତି ? ପିଲାଛୁଆ ନାହାନ୍ତି ? ବାପା ମା' ନାହାନ୍ତି ? ଗୋଟିଏ ଦେଶର ଲୋକ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଦେଶକୁ ଯିବାବେଳେ ସେଇ ଦେଶମାନଙ୍କ ସରକାରଙ୍କର କାହିଁକି ଏତେ ଅସୁବିଧା ହୁଏ ? ଏମାନେ କାହିଁକି ଏତେ ଏତେ କଟକଣା କରନ୍ତି ? ଆମେ ବୁଢାବୁଢି ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ । ପୁଅ ବୋହୂ ନାତିନାତୁଣୀ ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆରେ । ଆଜି ହଠାତ୍ ଆମ ଦୁଇ ଜଣଙ୍କ ଭିତରୁ କାହାର କ'ଣ ହେଇଯିବ, କ'ଣ କରିବୁ ଆମେ ? ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆରୁ ସେମାନେ କ'ଣ ସହଜରେ ଉଡି ଆସିପାରିବେ ଏଠାକୁ ? ଗ୍ଲୋବାଲାଇଜେସନ୍ ଗ୍ଲୋବାଲାଇଜେସନ

ଡିଣ୍ଡିମ ପିଟୁଛନ୍ତି, ଭିସାରେ କାହିଁକି ଗ୍ଲୋବାଲାଇଜେସନ କରୁ ନାହାନ୍ତି ? ଆମେ ବିନା ଦ୍ୱିଧାରେ ଯେମିତି ବମ୍ବେ, ଦିଲ୍ଲୀ ଯାଇପାରୁଛୁ ସେମିତି ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆ, ଆମେରିକା କାହିଁକି ଯାଇପାରିବୁ ନାହିଁ ? ଏମିତି କଲେ କ'ଣ ଦେଶ ଦେଶ ଭିତରେ ସୁସମ୍ପର୍କ ବଢ଼ିବନି ?

ମୋର ସେମାନଙ୍କୁ ସବୁବେଳେ ଝୁରି ହେବା ଦେଖି ନିକି ସବୁବେଳେ କହୁଛି, ଆପଣ ଆଉ ପାପାଙ୍କୁ ଛାଡି ବିଦେଶରେ ରହିବା ବହୁତ ହେଲା । ଏବେ ଆମେ ଦେଶକୁ ବାହୁଡି ଯିବା ଠିକ୍ ହେବ । ହେଲେ ଦେଶକୁ ଆସି ସେ କରିବ କ'ଣ ? ତା' ପାଠରେ ଏଠି ଚାକିରି କାହିଁ ? କିଏ ଦେବ ଚାକିରି ? ତା' ଟାଲେଂଟକୁ ଏଠି କିଏ ସମ୍ମାନ ଦେବ ? ନିକିର ବାପା କହନ୍ତି, ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସବୁବେଳେ ଏମିତି ଝୁରି ହୁଅ ନାହିଁ । ସବୁବେଳେ ଏମିତି ମନେପକାଇଲେ, ଝୁରି ହେଲେ ସେମାନେ ବି ତୁମକୁ ମନେପକାଇବେ, ଝୁରି ହେବେ । ତାଙ୍କ କାମ ସେମାନେ ଠିକ୍‌ରେ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଝୁଆମାନେ ପ୍ରାୟ ଦିନ ତ ହ୍ୱାଟସ୍‌ଆପ୍ ଆଉ ଭିଡିଓ ମାଧ୍ୟମରେ ମୁହଁ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଏତେ ବ୍ୟସ୍ତ କାହିଁକି ହେଉଛ ?

ମୁଁ ମୁହଁ ପୋଛିଲି ଲୁଗା କାନିରେ, ସେଥିରେ ମନଟାକୁ ବି ପୋଛି ଦେଲି । ଆଉ ଭାବିବି ନାହିଁ ନିକି କଥା, ରୁପିନା କଥା, ଭିଦା କଥା, ମୀରା କଥା । ଭିସା ତ ଆଉ କେଇ ଦିନ ପରେ ମିଳିଯିବ । ଆମେ ଯିବୁ । କିନ୍ତୁ ହେ ପ୍ରଭୁ ମାର୍ଚ୍ଚ ପ୍ରଥମ ସପ୍ତାହ ଭିତରେ ଏସବୁ ପ୍ରକ୍ରିୟାର ଶେଷ ହୋଇଯିବା ଦରକାର । ନ ହେଲେ ଝୁଆଟାର ଜନ୍ମଦିନ କେମିତି ପାଳିହେବ ? ପ୍ରାୟ ଦିନ ସେ କହୁଛି, ଜନ୍ମଦିନରେ ତୁମେ ଦୁହେଁ ଯେମିତି ହେଉ ରହିବ । ସେ ପିଲାଲୋକ ବୁଝୁନି ଯେ ଆମେ ଚାହିଁଲେ ବି ତା' ପାଖକୁ ଯାଇପାରିବୁ ନାହିଁ । ସରକାର ତିନିଗାରର ଲକ୍ଷ୍ମଣ ରେଖା ପକାଇ ରଖିଛନ୍ତି ।

ମୁଁ ଦୈନିକ ଠାକୁରଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି, ଫୁଲ ଚଢ଼ଉଛି ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ କହୁଛି ପ୍ରଭୁ ମାର୍ଚ୍ଚ ପ୍ରଥମ ସପ୍ତାହ ସୁଦ୍ଧା ଏ ଭିସା କାମ ତୁଟାଇ ଦିଅ । ଗତକାଲି ଯାଙ୍କୁ କହିଲି, ମା ତାରିଣୀଙ୍କୁ ନଡ଼ିଆ ଜାଚିବା । ଘଟଗାଁର ମା' ତାରିଣୀ କାହାର ଇଚ୍ଛା ଅପୂରଣ ରଖିଛନ୍ତି କହିଲ ? କେଉଁ ଭକ୍ତର ମନୋବାଂଛା ସେ ପୂରଣ କରି ନାହାନ୍ତି ? ଗୁଆ, ପଇସା ସହ ମା'ଙ୍କ ପାଇଁ ନଡ଼ିଆଟିଏ ମୁଣ୍ଡରେ ମାରି ରଖିଛି । ସେ ହିଁ ମନସ୍କାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବେ ।

ମା'ଙ୍କୁ ନଡ଼ିଆ ମାନସିକ କରିବା ପରେ ମନଟା ଟିକେ ହାଲକା ହେଲା । ନିକିର ବାପାଙ୍କୁ ଡାକି କହିଲି, ଏଇ ଶୁଣୁଛ, ଦେଖିବ ଆଉ ମାତ୍ର କେଇଟା ଦିନ ଭିତରେ ଭିସା ଆମ ହାତକୁ ଆସିଯାଇଥିବ । ଆମେ ପୁଅ, ବୋହୂଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବା । ଭିସା ଆସିବା ପରେ ଆଉ କ'ଣ ହାତରେ ସମୟ ଥିବ, ଜିନିଷପତ୍ର ରେଡି କରିବାକୁ ? ନିକି ପାପା କହିଲେ, ଗୋଟେ କାମ କର । ଲିଷ୍ଟ କର, କ'ଣ କ'ଣ ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆ ନେବା ଏବେଠୁ ସେସବୁ କଥା ଲେଖି ନରଖିଲେ, ଯିବା ଆସିବା ଟାଇମରେ କିଛି ବି ମନେପଡିବ ନାହିଁ ।

ମୋ ନିକି ଭାରି ହୋମସିକ୍ ଥିଲା ଝୁଆବେଳେ । ସବୁବେଳେ ମା' କାନି ଧରିଥିବ । କାଖ...କାଖ ବୋଲି ରଡି ପକାଉଥିବ । ନା ରନ୍ଧେଇ ଦେବ ନା ଆଉ କିଛି । ବିଦେଶରେ ରହିଛି ସତ ମାତ୍ର ତଥାପି ତା'ର ଏଇଗୁଣ ଯାଇ ନାହିଁ । ତା' ଚେତନାରେ ବସା ବାନ୍ଧି ରହିଛନ୍ତି ତା' ପାପା, ମମି । ବୋହୂ ବି କ'ଣ କେବେ ଆମ ଦୁଇ ଜଣଙ୍କୁ ଶାଶୁ ଶ୍ୱଶୁର ଭଳି ଦେଖିଛି ? ତା' ଆଚରଣ କଥା ଶୁଣିଲେ ତୁମେ କାନରେ ହାତ ଦେବ । ଦୁଇଟା ଝୁଆର ମା' ହେଲାଣି । ତେବେ ବି ସେ ଆମ ପାଖରେ ଛୋଟ ଝିଅଟେ ପରି ଅଳି ଅଝଟ କରୁଥିବ । ବାପା,ମା'ଙ୍କ ଭଳି ନାତୁଣୀ ଦୁଇଟା ଯାକ ବି ହୋଇଛନ୍ତି । କେହି ବି ଆମ ବୁଢାବୁଢୀଙ୍କୁ ଛାଡି ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଆମେ ପହଂଚିଗଲେ ଝୁଆ ଦୁଇଟାଙ୍କର କି ଖୁସି ଦେଖିବ ! ସତେ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଚାନ୍ଦ ଆସି ଯାଇଛି ।

ମୁଁ ଯାଙ୍କୁ କହିଲି, ଏଥର ଝୁଆଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲେ ଦୁଇ ନାତୁଣୀଙ୍କ ପାଇଁ ବର୍ଣ୍ଣବୋଧ ବହି ଦୁଇଟା ନେବା । ଧୋରେ ବାୟା ଧୋ ଗୀତର ରାଇମ୍ ନେବା, ଏବେ ତ ଆଉ ଏହାର ଅଡ଼ିଓ ନୁହେଁ କାର୍ଟୁନ ଭିଡ଼ିଓ ମିଳିଲାଣି । ଝୁଆ ଦୁଇଟା ଧୋ ବାୟା ଗୀତ ଦେଖିଲେ ଖୁସିରେ ଡେଇଁବେ । ଆ ଜହ୍ନ ମାମୁଁ ଶରଗଶଶି ଗୀତଟାର ସିଡି କେଉଁଠୁ କାହା ପାଖରେ ମିଳିବ ଏବେଠାରୁ ଟିକେ ଖୋଜ, ନହେଲେ ସେତେବେଳକୁ ଭରି ଅସୁବିଧା ହେଉଥିବ । ତରତରରେ କିଛି ବି କରି ହେବ ନାହିଁ ।

ନିକି ବାପା ଭିସା ଅଫିସରୁ ଫେରି ମୁହଁକୁ ହାଣ୍ଡି ପରି କରି ବସିଛନ୍ତି ଯେ ବସିଛନ୍ତି । କେତେବେଳେ କେମିତି ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ୱାସ ଛାଡି ବାଲକୋନିରୁ ଘର, ଘରୁ ବାଲକୋନି ହେଉଛନ୍ତି । ତା'ମାନେ ତୁମେ ମୋ କଥା କିଛି ବି ଶୁଣିନ ? ମୁଁ ପଚାରିଲି । ସେ କହିଲେ, ଶୁଣିଲେ କେତେ ନ ଶୁଣିଲେ କେତେ ? ଏ ଭିସା ଅଫିସବାଲା ବାର୍ ବଜେଇ ଦେଲେଣି । ସେ ସାମନ୍ତରାୟ ବାବୁ ଯାହାଙ୍କ ଟେବୁଲରେ ଆମ ଫାଇଲ ଅଛି । ସେ କ'ଣ କୁଆଡେ ଛୁଟିରେ ଯାଇଛନ୍ତି । ଦଶ ଦିନ ପରେ ଫେରିବେ । କ'ଣ କରିବ କୁହ ।

ଏ କଥା ଶୁଣି ମୁଁ ମୁଣ୍ଡରେ ହାତ ଦେଲି । ମୋ ଟେନ୍‌ସନ ବଢ଼ିଗଲା । ପୁଅ ବୋହୂଙ୍କୁ ମନା କରିଦିଅ । ଆଉ ଯାଇ ହେବ ନାହିଁ । କ'ଣ କରିବା ? ଏ ଅବସ୍ଥାରେ ଆଉ କେମିତି ଯିବା ? ମୋ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ବନ୍ଧ ଭୁଷୁଡ଼ି ପଡ଼ିବା ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସି ସାରିଲାଣି । ମୋର କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ସେ ମୋତେ ବୁଝେଇବାକୁ ଲାଗିଲେ । କହିଥିଲି ନା ଏତେ ଆସକ୍ତ ହୋଇପଡ଼ିବା ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ଏଇଟା ଆମ ହାତର ତ କଥା ନୁହେଁ । ଦେଶର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଯାହା ସେଇ ଅନୁଯାୟୀ ତ ଆମକୁ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ବ୍ୟବସ୍ଥା ହିଁ ଆମକୁ ଭିସା ଦେବ । ସରକାର ଭିସା ଅଫିସ କରିଛନ୍ତି । ଅଫିସରେ ବହୁତ ଲୋକ କାମ କରୁଛନ୍ତି । ଆମ ଭଳି ସେମାନେ ବି ମଣିଷ, ସେମାନଙ୍କର ବି ତ କାମ ଥିବ ।

ଏଇ ସମୟରେ ଫୋନ ଆସିଲା ତାଙ୍କ ନମ୍ବରକୁ । ସେ ବେଡ୍‌ରୁମରେ ଚାର୍ଜରେ ବସେଇଥିଲେ ଫୋନକୁ । ଆମ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଭିତରେ ଫୋନ୍ ଥରେ ରିଙ୍ଗ ହୋଇ କଟିଲାଣି । ମୋର ସେ ଆଡକୁ ଟିକେ ନିଘା ଯାଇଥିଲା । ତା'ପରେ ଆଉ ନିଘା କଲି ନାହିଁ । ହଁ, ଯିଏ କରୁଛି କରୁଥାଉ । ଆମ ସମସ୍ୟା ଆମକୁ ବଥଉଛି, ଯା ତା କଥା ଶୁଣିବାକୁ

ବେଳ କାହିଁ ? ଫୋନ୍ ଦ୍ୱିତୀୟଥର ଯେତେବେଳେ ରିଙ୍ଗ ହେଲା ସେତେବେଳେ ନିକି ବାପାଙ୍କ କାନରେ ପଡ଼ିଲା । କଥା ଅଧାରେ ରଖି ସେ ଉଠିଗଲେ ବେଡ୍‌ରୁମ୍‌କୁ । ସେପଟୁ ନିକିର କଣ୍ଠସ୍ୱର ଶୁଭିଲା । ତା' ପାପା କହୁଥିଲେ ହଁ...ରେ...ତୋ ମମୀ ଏକବାରେ ଅଧୈର୍ଯ୍ୟ । ମୋତେ କିଛି କହିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ତୋ ମମୀକୁ ବୁଝେଇଲୁ । ସେ ଫୋନ୍ ଆଣି ମୋତେ ଧରାଇ ଦେଲେ । ପୁଅର କଥା ଶୁଣି ମୋ ଭିତରେ କୋହ ଉଠେଇ ଆସିଲା । ମୁଁ କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ହୋଇ ତା' କଥା ଶୁଣିବାକୁ ଲାଗିଲି । କେବଳ ହୁଁ ଟିଏ ବ୍ୟତିତ ମୁଁ ଆଉ କିଛି ବି କଥା କହିପାରୁ ନଥିଲି । ସେ କହୁଥିଲା, ମାମା ଆଦୌ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ । ଆପଣଙ୍କ ଆସିବାରେ ଯଦି ସେମିତି କିଛି ବଡ଼ ଧରଣର ଅସୁବିଧା ହୁଏ ଆମେ ମୀରାର ଜନ୍ମ ଦିନ ପାଳନର ତାରିଖ ଘୁଂଚାଇ ଦେବା । ଆପଣମାନେ ଆସିବା ପରେ ହିଁ ତା'ର ଜନ୍ମ ଦିନ ପାଳନ ହେବ । ଏଇ ଆପଣଙ୍କ ବୋହୂ କ'ଣ କହୁଛି ଶୁଣନ୍ତୁ । ସେ ବୋହୂକୁ ଫୋନ ଦେଇଦେଲା । ମୁଁ ଲୁଗା କାନିରେ ଆଖି ପୋଛିଲି । ବୋହୂ କହୁଥିଲା ମୀରା ବି କହି ସାରିଲାଣି ଯେ ମାର୍ଚ୍ଚ ଅଠରରେ ମୋର ବାର୍ଥ ଡେ ପାଳିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ଜେଜେ, ଜେଜେ ମା' ଏଠାକୁ ଆସି ପହଂଚିବା ପରେ ହିଁ ବାର୍ଥଡେ ପାଳନ ହେବ । କେକ୍ ଆସିବ, ସେ କେକ୍‌ରେ ଫୁଲ ପଡ଼ିଥିବ, ଫୁଲରେ ଚକୋଲେଟ୍ ଲଗା ହେଇଥିବ । ସେପଟୁ ବୋହୂ ହସିଲା, କହିଲା ମମୀ ଦେଖନ୍ତୁ ଏତେ ବକଟେ ଛୁଆ ଏତେ କଥା କେମିତି ଜାଣୁଛି ! ଭିଦା ସାଙ୍ଗର ବାର୍ଥ ଡେ ଥିଲା ଗଲା କାଲି । ଭିଦା ମୀରାକୁ ନେଇ ଯାଇଥିଲା ସେଠିକୁ । ସେ ସେଇ କେକ୍‌କୁ ଦେଖି ଏମିତି ଫରମାଇସ୍ କରୁଛି । କ'ଣ କହିବ ?

ମୋର ହଠାତ୍ ମନେପଡ଼ିଲା ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ଯାଙ୍କୁ ଚା' ଦେଇ ନାହିଁ । ସେ ରୋଷେଇ ଘରେ କ'ଣ ସବୁ ଟୁଙ୍ଗଟାଙ୍ଗ କଲେଣି । ମୁଁ ବୋହୂକୁ କହିଲି ମା'ରେ ତୋ ବାପା ନିଜେ ଚା' କରିବାକୁ ଗଲେଣି । ମୁଁ ଯାଉଛି ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଟିକେ ଚା' ବନେଇ ଦିଏ । ଏଇ ଭିସାକୁ ନେଇ ଏତେ ଟେନ୍‌ସନ୍‌ରେ ଅଛି ଯେ ସବୁ କାମଦାମ ଏପଟ ସେପଟ ହୋଇ ଯାଉଛି । କ'ଣ କରିବି କହ । ହଉ, ରଖ ଫୋନ୍ । ଆଗ ଯାଙ୍କର ଟିକେ ଯତ୍ନ ନିଏ । ବୋହୂ ରୁପିନା ସେପଟୁ ଫୋନ କାଟିବା ପୂର୍ବରୁ କହିଲା ହଁ, ମାମା ବ୍ୟସ୍ତ ହେବେ ନାହିଁ । ଆପଣ ଯଥା ସମ୍ଭବ ବାବାଙ୍କ ଯତ୍ନ ନେଉଥାନ୍ତୁ । ଠିକ୍ ସମୟରେ ଭିସା ମିଳିବ । ଆପଣମାନେ ଠିକ୍ ସମୟରେ ହିଁ ଆସିବେ । ଏତିକି କହି ନମସ୍କାରଟିଏ ପକାଇ ଫୋନ କାଟିଲା ରୁପିନା ।

ଫୋନ୍ ଥୋଇ ରୋଷେଇ ଘରକୁ ଗଲାବେଳକୁ ସେ ଦୁଇ କପ୍ ଚା ଧରି ଆସି ମୋ ପାଖରେ ହାଜର । ତାଙ୍କ ମୁରୁକି ହସା ଦେଖି ସେ ବନେଇଥିବା ଚା'ର ସ୍ୱାଦ ନେବାକୁ ଭାରି ଇଚ୍ଛା ହେଲା । ଭିସା ନ ହେବାର ଦୁଃଖ ମୁଁ କ୍ଷଣକ ପାଇଁ ଭୁଲିଗଲି । ଏବେ କେବଳ ସେ ଆଉ ମୁଁ । ତାଙ୍କ ହାତରେ ଦୁଇଟି ଚା' କପ୍ । ଗୋଟିଏ ମୋର, ଆଉ ଗୋଟିଏର ସ୍ୱାଦ ସେ ନେବା ଆରମ୍ଭ କରିସାରିଲେଣି । ମୁଁ ତାଙ୍କ ହାତରୁ ଚା' କପ୍‌ଟି ଛଡେଇ ଆଣିବା ପରି ଆଣିଲି । ଆଉ ପରମ ଶାନ୍ତିରେ ପିଇଲି ।

ଏଇ ତ ଶାନ୍ତି, ସୁଖ, ଆନନ୍ଦ । ପିଲାଏ ବିଦେଶରେ ଥାଇ ବି ଆମକୁ ବୁଝି ପାରୁଛନ୍ତି । ଭିସା ନ ହୋଇପାରିବା ଦୁଃଖରୁ ବି ଯଥା ସମ୍ଭବ ମୁକ୍ତି ଦେବାକୁ ପ୍ରାଣପଣେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ଯାଙ୍କୁ ଦେଖ । ଗୋଟିଏ ସ୍ତ୍ରୀର ଆଉ କିଭଳି ସ୍ୱାମୀ ଦରକାର କି ? ଶ୍ରୀ ସାଇଙ୍କୁ ମୁଣ୍ଡିଆଟିଏ ମାରିଲି ମନେ ମନେ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆୟୁଷ ଦେଇଥାନ୍ତୁ । ମୋ କାଚ ବ୍ରଜ କରି ରଖିଥାନ୍ତୁ । ବିଦେଶ ମାଟିରେ ଛୁଆପିଲା ଅଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ଅନଉ ଥାନ୍ତୁ ।

ଖାଲି ଚା' କପ୍ ଦୁଇଟି ଧରି ରୋଷେଇ ଘରକୁ ଗଲି । ସେଠୁ ଥାଇ ତାଙ୍କୁ ପଚାରିଲି, ଆଜି କ'ଣ ରୋଷେଇ କରିବା ? ସେ ହସି ହସି କହିଲେ, ମୋ ମନ କହୁଛି ଆମକୁ ମାର୍ଚ୍ଚ ପ୍ରଥମ ସପ୍ତାହ ସୁଦ୍ଧା ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆ ଯିବା ପାଇଁ ଭିସା ମିଳିଯିବ । ଠାକୁର ଘରକୁ ଯିବା ପରେ ମୋ ମନକୁ ଏଇ ଭାବନା ଆସିଲା ମାନେ ନିଶ୍ଚୟ ସତ ହେବ ।

ଠାକୁର ଘରେ ସାଇ ପୂଜା ପାଆନ୍ତି । ମୁଁ ତାଙ୍କ ଆଗରେ ବସି ଯାହା ମାଗିଛି, ସେ ପୂରଣ କରିଛନ୍ତି । ଏଥର ମୁଁ ସ୍ଥିର ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଗଲି, ଆମେ ନିଶ୍ଚୟ ଠିକ୍ ସମୟରେ ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆ ଯିବୁ ।

ଇନ୍ଦିରା ମହାପାତ୍ର
(ଶଶାଙ୍କ ମହାପାତ୍ରଙ୍କ ମା', ମେଲବୋର୍ଣ୍ଣ)

ପଢ଼ିଲି ନାନା ଦେଶ ଭାଷା, ଶାନ୍ତି ନ ପୂରିଲା ଆଶା ।
ଶେଷ ପଢ଼ନ୍ତେ ସେ ନିକୃଷ୍ଟ, ମୋ ମାତୃଭାଷା ମୋତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।।

ପ୍ରହେଳିକା

(୧)

ଅନ୍ତକୋଷିଆର ଇଠିଲେ କାଶ
ବହୁ କୁଟୁମ୍ବିରେ ନଥିଲେ ଚାଷ
ଦୁହାଁଳ ଗାଇ ନଖାଇଲେ ଘାସ
ଚୁଲୀ କରି ଯେବେ ନକାଟେ ଧାସ
ଚୂନ ଟାଣ ନୋହି ଯେବଣ ନାସ
ମୁହଁ ଗାରୁ ଗାରୁ ଯେବଣ ଭାଷ
ଶୀତ ଟାଣ ହେଲେ କାର୍ତ୍ତିକ ମାସ
ସତୀ ନାରୀକୁ ଯେ କରଇ ଆଶ
ବୋଲେ ଦନାଇ ଏ ବଡ ନିରାଶ ।

----

(୨)

ଅଁଳା ଖାଇଲେ ପାଟି ସୁଆଦ
ମହୁକୁ ଚାଟି ଖାଇଲେ ସୁଆଦ
ଗରଭ ହୋଇଲେ ମାଟି ସୁଆଦ
ଫୁଟି ପାଚି ଫଟିଗଲେ ସୁଆଦ
ଦନାଇ ପାଟିକୁ ନାମ ସୁଆଦ (ହରି ନାମ) ।

------

(୩)

ଅଶୁଖା ଧାନକୁ ଯେ ନାରୀ କୁଟେ
ଗରା ଭିତରକୁ ନ ମାଜେ ମୋଟେ ।
ପରଛିଦ୍ର ଗପେ ଗାଧୁଆ ଘାଟେ
ଖାଇ ସାରି ହାତ ନିଠେଇ ଚାଟେ ।
ସକାଳ ସଞ୍ଜରେ ଘର ନ ଝାଣ୍ଟେ
ଘର କାନ୍ଥରେ ଯେ ଶିଂଘାଣି ଛାଟେ ।
ପାଟି ତୁଣ୍ଡ କରେ ସଙ୍ଗୀତ ନାଟେ
ଘଇତାକୁ ଘେନି ବୁଲଇ ହାଟେ ।
ବିରାଡିଙ୍କୁ ଯେହୁ ଅଣକେ ପିଟେ
ଅତି ଅଲକ୍ଷଣୀ ଦନାଇ ରଟେ ।

(୪)

ଅଫିଟା କଦଳୀମଞ୍ଜ ଯେ କାଟେ
ଗୋଡଲମ୍ବାଇ ଖଟୁ ମାଜେ ଘାଟେ,
ବ୍ରହ୍ମପାହାର ମାରଇ ଯେ ଚାଟେ
ସକାଳୁ ଉଠି ଯେ ଘର ନ ଝାଣ୍ଟେ
ଗୁରୁଜନଙ୍କୁ ଯେ କହଇ ଆଣ୍ଟେ
ମହୁଲ ବିରି ଏକାସଙ୍ଗେ ବାଟେ
(ପିଠା ଅଜୀର୍ଣ୍ଣ କାରକ)
ପୀଡା ଦିଅଇ ଯେ ପଣ୍ଡିତ ଭାଟେ
ଭାଉ ବଢାଇ ଦିଅଇ ଯେ ହାଟେ
ପାଣି କଖାରୁ ଯା ପିଢାରେ ଫାଟେ
ନୂଆ ପୁଆଣିଆ ପଶିଲେ ନାଟେ
(ରାତିର ଘରେ ରହି ପାରେ ନାହିଁ)
ବୋଲେ ଦନାଇ ଯାଙ୍କ କର୍ମ ଫାଟେ ।

----

(୫)

ଆଠହାତ ଅନ୍ତର ଦେଢହାତ ଗାତ
ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ମାସରେ କଦଳୀ ପୋତ ।
ପତ୍ର ଖଣ୍ଡିକରେ ନଦେବୁ ହାତ
ମଲା ମୂଳା ଖୋଳି ମାଟିରେ ପୋତ ।
ଖରାଦିନେ ଯେ ତେଣ୍ଡିବୁ ପାଣି
ପୁଆଁ କାଟୁଥିବୁ ସମୟ ଜାଣି ।
ଚାଖଣ୍ଡେ ଛାଡିଣ ଭାଙ୍ଗିବୁ ଭଣ୍ଡା
ତେବେ ସେ ଦେଖିବୁ କଦଳୀ ପେଣ୍ଡା ।

ସଂଗୃହୀତ

(ମୂଳ - ଦନେଇ ପ୍ରହେଳିକା)

Glad to be part of the Sammilani, to meet the people in person with whom we have been talking over phone but never met before, to make new friends and bring back lovely memories with us to treasure!

Srikant Vibha, Diya & Dwij Tripathy'(Brisbane)

LIFE

Life if full of struggles

and obstacles;

To achieve all goals

and determinations;

Be a versatile and phenomenon person

to reach your destination

try to be optimistic

and enthusiastic

Flourish your talent

and dignity

get always blessings

Don’t try to get excuses;

make your life full of colours,

and good thoughts save your precious life

Always be positive,

be positive.....

L-longevity I-idealistic
F-friendly E-entrepreneur

Sasmita Ray
(Perth)

ଅଣବାହୁଡା ରୁକୁଣାରଥ ଅଣବାହୁଡା ଶର,
ଅଣବାହୃଡା ତୁଣ୍ଡରକଥା ଅଣବାହୃଡା ଝର ।

ଲୋକେ ବୋଲିବେ କ'ଣ

ଗୋଦାବରୀଶ ମହାପାତ୍ର

("ନିଆଁଖୁଣ୍ଟା"ର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ଓ ସଂପାଦକ ଗୋଦାବରୀଶ ମହାପାତ୍ର ଏକାଧାରରେ କବି ଓ କଥାକାର ଭାବେ ସୁପ୍ରସିଦ୍ଧ । ଏଂସିତ ଗଳ୍ପରେ ଭାଇଭାଗର ପରିଣାମ କିପରି ଭାଇମାନଙ୍କର ଜୀବନକୁ ଦୁର୍ବିସହ କରେ ତାହା ବର୍ଣ୍ଣିତ ହୋଇଛି । ନିଦାର ଆଶଙ୍କା ମାଗୁଣିଆ ଜୀବନରେ କିପରି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିଛି ତାହା ମଧ୍ୟ ଲକ୍ଷଣୀୟ ।)

ଚନ୍ଦା ମୁଣ୍ଡଟାକୁ ବାଁ ହାତରେ ଆଉଁସି ଆଉଁସି ମୁହଁ ତଳକୁ କରି ଗଣିଲା ପରି ପାଦ ପକାଇ ମାଗୁଣିଆ ତା ଅଗଣା ଭିତରେ ବୁଲୁଥିଲା । ସେଥିରୁ ଜଣା ପଡୁଥିଲା ସେ କଣ କରିବ ଠିକ୍ କରିପାରୁ ନ ଥିଲା । ଅଗଣା ପାଖ ପିଣ୍ଡରେ କତରାଲଗା ହୋଇ ପଡ଼ିଥିବା ପ୍ରଣୟିନୀର ମୁହଁକୁ ବେଳେ ବେଳେ ସେ ଚାହୁଁଥିଲା ସତ , ମାତ୍ର ଚାହିଁବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେଆଡୁ ମୁହଁ ହଠାତ୍ ଅନ୍ୟ ଆଡ଼କୁ ଫେରାଉଥିଲା । ଯିବ କି ନ ଯିବ , କହିବ କି ନ କହିବ , କରିବ କି ନ କରିବ – ଏଇ ଗୋଟିଏ ଦ୍ୱନ୍ଦ ତା' ଭିତରେ ଗତ କେତେ ଘଣ୍ଟା ହେଲା ଚାଲିଥିଲା । ବେଳେ ବେଳେ ଦୀର୍ଘନିଃଶ୍ୱାସଟା ପକାଇ ପଦେମାତ୍ର କହୁଥିଲା –'ନା' । ସକାଳ ପହରୁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ମୁଣ୍ଡ ଉପରକୁ ଉଠିବା ଭିତରେ ଏଇ 'ନା' ପଦକ ସେ ଅତି ଊଣା ପଚାଶ ଥର କହିଥିବ । ତଥାପି ସେ ଶେଷ ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ପହଞ୍ଚି ପାରିଲା ନାହିଁ । ତା ମନର ଏଇ ଦୋ ଦୋ ପାଞ୍ଚ ଅବସ୍ଥାର ଅବସାନ କେବେ ହେବ , କିପରି ହେବ, ସେ ନିଜେ ବୁଝିପାରୁ ନ ଥିଲା । ବୁଝିପାରୁ ନ ଥିଲା ବୋଲି ସେ ବେଳେ ବେଳେ ପ୍ରଣୟିନୀର ମୁହଁକୁ ଚାହୁଁଥିଲା ଉତ୍ତର ପାଇଁ । ଉତ୍ତର ପାଇବା ତା ମନରେ ପୁଣି କଣ ଭାବାନ୍ତର ଆସୁଥିଲା , ଆଉ କାହାର ନିଷ୍ପତ୍ତି କୁ ସେ ଗ୍ରହଣ କରିବ ନାହିଁ ବୋଲି ଠିକ୍ କରୁଥିଲା ।

ମାଗୁଣିଆ ଏପରି ଭାବରେ ବିଚଳିତ ହେବାର କାରଣ ଯେ ନ ଥିଲା ତା' ନୁହେଁ । ଏପରି ଭାବିଲାବେଳେ ଦର୍ପଣ ପରି ତା ଜୀବନର ଦୀର୍ଘ ତିରିଶ ବର୍ଷ ତଳର କଥା ଆଗେ ଆଗେ ତାକୁ ଦେଖାଯାଉଥିଲା । ସେତେବେଳେ ତାର ଏ ବେଶଭୂଷା ନଥିଲା । ଦୀନ ଦରିଦ୍ର ପରି ସେ ପର ଦୁଆରୁ ମାଗିଆଣି ଚଳୁ ନଥିଲା । ଧନୁର୍ଧର ଭେଣ୍ଡା ଥିଲା ସେ । ବାହା ପିଟି ରୋଜଗାର ତ କରୁଥିଲା , ପୈତୃକ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଦୁଇ ଭାଇ ମିଶି ରକ୍ଷଣାବେକ୍ଷଣ କରି ଗାଆଁ ଭିତରେ ଖୁବ୍ ପ୍ରତିପତ୍ତି ଅର୍ଜନ କରିପାରିଥିଲେ । ଯୋଡ଼ା କୁ ଘୋଡ଼ା ସରି ନୁହେଁ ଏଇ କଥା ଦୁଇ ଭାଇ ମିଶି ପ୍ରମାଣ କରୁଥିଲେ । ଦୁଇ ଭାଇଙ୍କ ବାହୁବଳ ; କହିବାକୁ ଗଲେ ଭାଗ୍ୟବଳ ଏତେ ଜୋର୍ ଥିଲା ଯେ , ଗାଆଁରେ ତ ସମସ୍ତେ ଖାତିର୍ କରୁଥିଲେ , ବାଦବିବାଦ , କଳିଗୋଳ ବେଳେ ଡରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ।

ମାଗୁଣିଆ ତା ଦଦରା କାନ୍ଥ , ବାଡ଼ ଓ ଚାଳଘର ଭିତରେ ଯେ ବୁଲୁଥିଲା , ସେ କଥା ସେ ଭୁଲିଯାଇଥିଲା । ତାକୁ ଦିଶୁଥିଲା ଏକ ଗୌରବମୟ ଗ୍ରାମ୍ୟ ପରିବାରର ଏକ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଛବି । ପରିବାରର ଅସ୍ତଛବି ଯେତେବେଳେ ତା ଆଖିକୁ ଦେଖାଯାଉଥିଲା , ସେତେବେଳେ ସେ ଘୃଣାରେ , ଲଜ୍ଜାରେ , ଅପମାନରେ ମୁଣ୍ଡ ପୋତିଦେଉଥିଲା ; ହତାଶ ଭାବରେ ଆକାଶକୁ ଚାହୁଁଥିଲା । ସେ ଦେଖୁଥିଲା ଅତୀତ । କେବେ ଅତୀତରେ ଗାଁ ପଧାନଘରର ଭାଗବଣ୍ଟାରେ

ଯେତେବେଳେ ଭାଇ ଭାଇ ହଣାହଣି ହେବାର ଆଶଙ୍କା ହେଲା , ଏଇ ଦୁଇ ଭାଇ ମଝିରେ ବେକ ଦେଖାଇ ଠିଆହୋଇ ପଡ଼ି ସେଥିରେ ସମାଧାନ କରିଦେଇଥିଲେ । ମାଗୁଣିଆ ଦେଖିଲା ତା ମାନସଚକ୍ଷୁରେ ଅତୀତର ଅନେକ କଥା । ଗାଁ କୋଠ ପୋଖରୀରୁ ରଥସାଆନ୍ତଙ୍କ ବଡ଼ ପୁଅ ପାଣି ହାଣି ବିଲରେ ମଡ଼ାଇଲା ବୋଲି ଦାଶଘର ଠେଙ୍ଗା ଧରି ଠିଆହେଲେ । ସେତେବେଳେ ଏଇ ମାଗୁଣିଆର ଯୁଆନ୍ ପିଠି ଦାଶଘର ଠେଙ୍ଗାକୁ ତିନିଥର ଥାନ ଦେଇ ଗାଆଁଟାକୁ ମାଲିମକଦ୍ଦମାରୁ ରକ୍ଷା କରିଥିଲା ।

ମାଗୁଣିଆ ଆଖିକୁ ଦେଖାଗଲା ଜେନା ଘର ବଡ଼ବୋହୂର ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା କଥା । ଜେନାଙ୍କ ବଡ଼ପୁଅ ଅକାଳରେ ମଲାପରେ ତା' ସ୍ତ୍ରୀକୁ ନାନା ଦୋଷ ଦେଇ ଘରୁ କାଢ଼ି ଦିଆଗଲା । ସେତେବେଳେ ଏଇ ମାଗୁଣିଆ ପୁରୀ ଯାଇ ମହାପ୍ରସାଦ କୁଆଡ଼ୁ ଆଣି ଶାଶୁବୋହୂଙ୍କ ଭିତରେ ପରମ ବିଶ୍ୱାସ ଜନ୍ମାଇ ଗୋଟିଏ ବଂଶକୁ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାରୁ ରକ୍ଷା କରିଥିଲା ।

ଏହିପରି ଅନେକ କଥା ମାଗୁଣିଆର ମନେ ପଡ଼ିଲା । ମାତ୍ର ଏବେ ମାଗୁଣିଆ ଦେଖିଲା ତା' ଭାଇର ଶବ ପହରେ ହେଲା ପଡ଼ିଚି । ତାକୁ ନେବା ପାଇଁ ଗାଆଁର କେହି ହେଲେ ବାହାରୁ ନାହାନ୍ତି । ଭାଇ ! ମାଗୁଣିଆର ଭାଇ - ଏଇ କଥା ଭାବି ଦେଲା ବେଳକୁ ତା'ର ରୋମ ଟାଙ୍କୁରି ଉଠିଲା । ବିଚାରିଲା ସେ ପୁଣି ଭାଇ ମୋର ! ମୁଁ ପୁଣି ଭାଇ ତା'ର ! ଏ ଦରିଦ୍ର ବେଶ , ଏ ନିରନ୍ନ ପରିବାର , ଏ ବୁଭୁକ୍ଷୁ ସଂସାରକୁ ନେଇ ତାକୁ ପୁଣି ଭାଇ ବୋଲି ଡାକିବ ? ଶେଷରେ ମାଗୁଣିଆ କହିଲା 'ନା' । ଏଇ ଶେଷ 'ନା' ପଦକ ତା ମୁହଁରୁ ଏତେ ଜୋର୍‌ରେ ବାହାରିଲା ଯେ ବାରଣ୍ଡାରେ ମୁହଁ ମାଡ଼ି ପଡ଼ିଥିବା ତା ମୁମୂର୍ଷୁ ପତ୍ନୀ ଆଖି ଫିଟାଇ ଚମକିଲା ପରି ଚାହିଁଲା । ମାଗୁଣିଆ ମଧ୍ୟ ନିଜ ପାଟିର କଥା ନିଜେ ଶୁଣି ଚମକି ପଡ଼ିଲା ।

ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମାଗୁଣିଆ ମନରେ ଭାବାନ୍ତର ଆସିଲ । ଭାବିଲା ଭାଇ ତ ମରିଗଲା , ତେବେ ଆଉ କାହା ସଙ୍ଗେ ବିବାଦ ? କେତେ ବିବାଦ ଯେ ତୁଟେଇ ଥିଲା , କେତେ ବିବାଦ ଯେ କରିଥିଲା , ସେ ତ ଚାଲିଗଲା । ତେବେ ମୋର ବିବାଦ ଆଉ ରହିଲା କେଉଁଠି ? ଏ କଥା ମୁଁ ଭାବି ପାରୁନି ବୋଲି କ'ଣ ଆଉ କିଏ ଭାବୁଚି ? ଭାବୁଚି କ'ଣ ପଧାନ ବୁଢ଼ା ? ଭାବୁଚି କ'ଣ ରଥଘର ପୁଅ ? କାହିଁ ଏମାନେ ତ ବିବାଦ ମେଣ୍ଟାଇ ପାରି ନ ଥିଲେ ; ବରଂ ନିଆଁରେ ପତଙ୍ଗପରି ଆମକୁ ପକାଇ ପୋଡ଼ି ମାରି ପକାଇଲେ ।

ଏତିକି ବେଳେ ବାରଣ୍ଡାରେ ଶୋଇଥିବା ରୋଗିଣୀ କ୍ଷୀଣ ସ୍ୱରେ କହିଲା "ପାଣି , ଟୋପେ ପାଣି "ଟୋପେ ପାଣି , ଟୋପେ ପାଣି " - ଦି ଥର କହି ମାଗୁଣିଆ ଏକ ମାଟି ଘଡ଼ିରୁ ତା ମୁହଁରେ ପାଣି ଟିକିଏ ଦେଇ କହିଲା " ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଶବ କାଢ଼ିବାକୁ କେହି ଆସିଲେ ନାହିଁ ।"

ରୋଗିଣୀ କ୍ଷୀଣ ସ୍ୱରେ କହିଲା "କହୁଚି ତୁମେ ଯାଅ । "

ମାଗୁଣିଆ ଥକା ହେଲାପରି ଠିଆହେଲା । ମନ ଭିତରେ ଖୁବ୍ ଜୋର୍‌ରେ ତାର ଶୁଭିଲା 'ତୁମେ ଯାଅ' । ଭାବିଲା ଶେଷରେ ଏ ମଧ୍ୟ କହିଲା 'ତୁମେ ଯାଅ ! ' ପାଟିକରି କହିଲା – "ଶାରିଆ ତୁ ଜାଣିଛୁ କାହା ଘେନି ମୋର ଏ ଅବସ୍ଥା ? ଶେଷରେ ଘଡ଼ିଟିକରେ ପାଣି ତୋ ମୁହଁରେ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ତୁ ମଧ୍ୟ ସେଇକଥା କହୁଛୁ ? "

ଶାରିଆ ଛଟପଟ ହେଲାପରି କଡ଼ ଲେଉଟାଇ ଉତ୍ତର ଦେଲା – " ହୁଁ ନହେଲେ ଆଉ କିଏ ଯିବ ? ତୁମ ବିବାଦ ତ ଏବେ ମେଣ୍ଟିଲା । ସେ ତ ଚାଲିଗଲା , ଆଉ କାହା ପାଇଁ ଏତେ ରାଗ ଅଭିମାନ ? ଏତେବେଳେ ଏମିତି ରହିଲେ ଲୋକେ ବୋଲିବେ କ'ଣ ? "

ମାଗୁଣିଆ ପଥର ମୂର୍ତ୍ତି ପରି ଠିଆହେଲା । ଶାରିଆର ଶେଷପଦକ ମନ ଭିତରେ ଧକ୍କା ଦେଲାପରି ଲାଗିଲା – ' ଲୋକେ ବୋଲିବେ କଣ ?' ଦୁଇ ପାହୁଣ୍ଡ ଆଗକୁ ଗଲା , ଦାଣ୍ଡ ପାଖକୁଯାଇ ପଛକୁ ଫେରି ଆସିଲା । କାନ ପାଖେ ବାଜିଲା ସେଇ କଥା – 'ଲୋକେ ବୋଲିବେ କ'ଣ ?'

ସେ ନ ଶୁଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲା । ଶାରିଆ ମୁହଁ ବୁଲେଇ କତରା ଖଣ୍ଡକରେ ପଡ଼ଛି । ହଲ୍ ନାହିଁ , ଚଲ୍ ନାହିଁ । ମୁହଁ କୁ ଟିକେ ତାର ଚାହିଁଲା । ଦେଖିଲା ଓଠରେ ତାର କଥାର ସ୍ପନ୍ଦନ ନାହିଁ । ତଥାପି ସେ କହିଲା ପରି ତାକୁ ଶୁଭିଲା – 'ଲୋକେ ବୋଲିବେ କ'ଣ ?' ସେତିକି ବେଳେ ଘରର ବିରାଡ଼ିଟା ମ୍ୟାଉଁ ମ୍ୟାଉଁ ହୋଇ କୁଆଡୁ ଚାଲି ଆସିଲା । ତାର ସ୍ୱର ଶୁଣି ମାଗୁଣିଆ ବୁଝିଲା , ସତେ ବା ବିରାଡ଼ିଟା କହୁଛି – 'ଲୋକେ ବୋଲିବେ କ'ଣ ?' ଦାଣ୍ଡ ତାଟି ଫିଟାଇ ଦାଣ୍ଡକୁ ଚାହିଁଲା । ଗାଇ ଖୋଜୁଥିଲା ତା ଛୁଆକୁ 'ହମା' ବୋଲି । ସେଇ ଦୀର୍ଘ କର୍କଶ ସ୍ୱରରୁ ସେ ବୁଝିଲା , ଗାଇ ଅବା କହୁଛି – 'ଲୋକେ ବୋଲିବେ କ'ଣ ?' ଦେଖିଲା ସାଇ ପିଣ୍ଡା ଲୋକେ ବସି କ'ଣ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି । ତାର ସନ୍ଦେହ ହେଲା ଲୋକେ କାହିଁକି କଣ ତୁନି ତୁନି କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି – ' ଆଛା ; ଏ ଶବ ପଡ଼ି ରହିଲେ ଲୋକେ ବୋଲିବେ କ'ଣ ?'

'ଲୋକେ ବୋଲିବେ କ'ଣ ?' – ଭାବି ଭାବି ମାଗୁଣିଆ କେତେବେଳେ ଯେ ଚାଲି ଚାଲି ଭାଇ ଦୁଆର ଡେଇଁ ଭାଇ ଶବ ପାଖେ ଠିଆ ହୋଇଚି , ଜାଣି ନାହିଁ । ଯନ୍ତ୍ରଚାଳିତ ପରି ସେ ଚାଲିଗଲା , କାହାକୁ ଅପେକ୍ଷା କଲା ନାହିଁ । କାହାକୁ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲା ନାହିଁ , କାହା କଥା ଶୁଣିଲା ନାହିଁ , କେବଳ ଗୋଟାଏ କଥା ତା କାନ ପାଖେ ବାଜୁଥିଲା – 'ଲୋକେ ବୋଲିବେ କ'ଣ ?' ସଂସାରର ସକଳ ସ୍ୱର ଶବ୍ଦ ସେତେବେଳେ ସେଇ ଗୋଟାଏ ପ୍ରଶ୍ନ ଭିତରେ ତା ଚିତ୍ତତଳେ ଜମାଟ ବାନ୍ଧି ରହିଥିଲା । 'ଲୋକେ ବୋଲିବେ କ'ଣ ?' – ବିଚାରି ସେ ଏକାକୀ ଶବଟାକୁ ଟେକି କାନ୍ଧରେ ଧଇଲା । ଘରେ ସମଞ୍ଜେଛ୍ଛଉଯଳ; କାନ୍ଦି ଉଠିଲେ । ସେ କହିଲା – "ତୁନି ହୁଅ , ଲୋକେ ବୋଲିବେ କ'ଣ ?" ମଶାଣି ପଡ଼ିଆରେ ଯେତେବେଳେ ତରୁଶ୍ରେଣୀର ସୀମା ପାର ହୋଇ ଧୂଆଁ କୁଣ୍ଡଳୀ ଆକାରରେ ଉପରକୁ ଉଠି ନୀଳ ଆକାଶକୁ ଆଚ୍ଛନ୍ନ କରିପକାଇଲା , ମାଗୁଣିଆ ସେତେବେଳେ ଉପରକୁ ଆଁ କରି ଚାହିଁ ରହି ସେ ଧୂଆଁ ଭିତରେ ଦେଖିଲା , ତା ଅତୀତର ସକଳ ବାଦବିବାଦ କୁଆଡ଼େ ସବୁ ଧୂଆଁ ପରି ମିଳେଇ ଯାଇଚି । ଏ ଘଟଣାର କିଛିଦିନ ପରେ ମାଗୁଣିଆ ଯେତେବେଳେ ଭାଇଘର ଓ ନିଜଘର ଭାଇଭାଗ-ବଣ୍ଟା ବାଡ଼ ଭାଙ୍ଗି ଦି'ଘରକୁ ଏକାଠି କରି ଦାଣ୍ଡପିଣ୍ଡାରେ ବସିଲା , ଗାଁର ମାମଲତକାର ବିଶୁ ପଧାନ ମୁଡୁକି ହସାଦେଇ ପଚାରିଲେ —

" କିରେ ମାଗୁଣିଆ , ଏ କ'ଣ ?"

ମାଗୁଣିଆ କହିଲା – " ଭାଇପରା ଚାଲିଗଲା ; ଏବେ ଏମିତି ନହେଲେ ଲୋକେ ବୋଲିବେ କ'ଣ ?"

ପଧାନ କହିଲେ – "ମଶାଣି ପଡ଼ିଆରେ ଇମିତି କାହାରି କାହାରି ମୁଣ୍ଡ ବିଗିଡ଼ି ଯିବାର ଶୁଣାଯାଇଛି ।"

A SCENE FROM SIMILIPAl TIGER RESERVE

ସୁଖ ପରେ ଦୁଃଖ ଦୁଃଖ ପରେ ସୁଖ ଲାଗିଛି ସଦା ଏ ସଂସାରେ
ଦୁଃସମୟେ କେବେ ଦୁଃଖିତ ନହୋଇ ହସି ଅପରକୁ ହସାରେ

With Best Wishes for ORIOZ Sammilani "UNMAAD"

Bidyapati, Debi, Alisha & Axie

(Albury, NSW)

The Good, Bad and the Ugly

One of the questions that I keep repeatedly getting asked on my trips to India is about life in Australia.

In what way is life different in Australia compared to India? Is it as good as it is rumoured to be?

In these days of the Internet, Twitter and Facebook with unprecedented access to information one can probably find most of the answers in 'Google'. There of course is no substitute for real life experience. Having spent almost a third of my adult life in New Zealand and Australia I venture to answer this rather tricky question.

The infrastructure is good and corruption is low. There are no power cuts and weather is temperate for most part of the year. This much is well understood and acknowledged back home. However, there are other subtler things that are not so apparent that I wish to narrate here that in my view make life generally more agreeable here than India.

Life here is a mixture of good, bad and the ugly. Here is my take.

The Good

Informal working

If I were to move back to India today the one thing I will really miss most about Australia/New Zealand is the very informal working culture that you get here. People are easy going and relaxed. There is no expectation to stand up in attention when the boss comes around. India in contrast is a society that encourages deference and obedience. This manifests into a very formal and hierarchical working culture. I will struggle to get used to this if I were to relocate to India.

Dignity of labour

People generally are treated with respect and dignity regardless of the occupation and position they are in. In India, we love to flaunt our positions and titles and also there is tendency to look down on people. Titles matter for a lot back home. Here it is a bit different. The culture is egalitarian and everybody is given a fair go. There is no looking down people on basis of designations or positions.

Work to live culture

It is a culture that believes in work to live philosophy. Leisure and holidaying is given top priority. Contrast this with live to work culture back home where people don't mind spending long hours at work even if this meant just sitting late and doing nothing. I did also come across situations in which promotions were actually refused to some of my colleagues due to higher stress levels senior positions bring in.

Bureaucracy

Indian bureaucracy is a great energy sapper. This has been by experience and most of you would agree I reckon. It is the interaction with the bureaucracy that undermines the general quality of life in India. Whether you are renewing a passport or making an application for an import licence you can't escape its heavy handedness. I do concede that things have changed since liberalisation in 1991. In spite of this, it continues to play a formidable part even today.

The ubiquitous Babus that control much of our daily lives back home are conspicuously absent here--- almost. They are there but you won't notice their presence. They operate efficiently in the background and everybody is accountable for their actions. This is one of the rewards of living here that won't be too obvious until you actually experience it firsthand.

The Bad

Well everything obviously not hunky dory here. Following are my favourite baddies:

Do your own chores

This one has to top the list. Most of us are not used to things like cleaning the house, Laundry or doing dishes back home. The army of servants and availability of plentiful supply of cheap labour back home conditions us to a life of laziness and indolence. Painfully everything has to be done here by oneself. This painful reality hits you hard relentlessly day in and day out. So much so that a big chunk of weekends time is eaten by these chores.

Perpetual job insecurity

The price to pay to enjoy first world standard of life in the West is job insecurity. Job losses are a way of life in most of the professions. The terms and conditions of employment agreements make hiring and firing easy. On the positive side, loss of job is not treated as a catastrophe and people generally take it in their stride and move on.

Dental rip off

Everything is more expensive than India without exception. But dental rip offs merit a special mention. I have often endured months of dental misery and postponed my dental work to get it done in India. Nearly half of all Australians don't visit the dentist regularly. Cost and anxiety are the stumbling blocks, and no wonder.

Too few Public Holidays

Public holidays are few and far between. The so-called Christmas break is no more than three days of holidays. One tends to miss the 10-day casual leave a year we used to get back home where you can take a break without assigning any reason. Jaane kaha gaye woh din.

And the Ugly

I have a final one. This one is so bad it will be unfair to categorise this under "Bad". If not bad then it is ugly. Here it goes.

As a parent, I often come across and interact with my child's classmates and their families. I noticed that the number of children under the care of 'solo mums' is disproportionately high. It is not uncommon to find children brought up in "blended" families. Therefore, they perhaps miss the love, affection and attention that a child is expected to get from both father and mother in a healthy family environment. Not surprisingly, quite a few get deviated from a healthy life path and fall prey to teen-age temptations. It is the ugliest aspect of life here in my view and makes me nervous.

Conclusion

The above list by no means is exhaustive and I am sure several more can be added under each category. The biggest lesson for us Indians perhaps is in treatment of fellow Indians. The dignity, respect and fairness with which Westerners treat fellow Westerners is in sharp contrast to the rudeness by which we tend to treat the not so well to do countrymen back home. We make a lot of sacrifices to settle in a new country. If we can take this one lesson back home our sacrifices will perhaps be worth the trouble.

Mohan Rao Vanamisetty
(Perth)

ଉଠ ପ୍ରିୟ ଭ୍ରାତା ଉଠଗୋ ଭଗିନୀ ମାତୃଭୂମି ଦୀନ ଦୁଃଖିତା ଯଶ ।
ବିନୀତ ଚିତ୍ତରେ ତବ ପୂତ ପଦେ ନିବେଦଇ କବି ପ୍ରାଣ-ଉଲ୍ଲାସ ।।

ବି ଶ୍ୱ ଶା ନ୍ତି

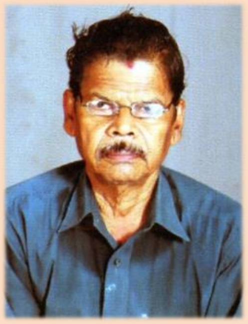

ଭକ୍ତିପ୍ରେମୀ ବୃନ୍ଦଙ୍କୁ ମୋର ନମସ୍କାର,
ମିଳିମିଶି ଗଢିବା ବିଶ୍ୱ ପରିବାର ।
ଉଚ୍ଚନୀଚ ଭେଦଭୁଲି କରିବା ଉନ୍ନତି,
ବିଶ୍ୱର ଉନ୍ନତି ଭାବ ହେଉ ଆମ ନୀତି ।
"ପରିବାର ଦିବସ"ରେ ହେଉ ବିଶ୍ୱର ଉନ୍ନତି,
ବିଶ୍ୱବାସୀ ଜାଣନ୍ତୁ ଧର୍ମ ଅଧର୍ମର ନୀତି ।
ହିନ୍ଦୁ, ମୁସଲମାନ ଅବା ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ,
ପୃଥିବୀବାସୀ ସବୁ ଏକା ମାନବ ସନ୍ତାନ ।
ଧନୀ ଗରୀବର ନରହୁ ଦୂରତା,
ମାନବମାନବ ମଧ୍ୟେ ରହିଥାଉ ଏକତା ।
ପରମାଣୁ ଯୁଦ୍ଧ ଅବା 'ଜିହାଦୀ' ଭାବ,
ଏସବୁ ଅଟଇ ଆମ ଅହଂଭାବ ।
ବିଦ୍ୱେଶରୁ ବିଧ୍ୱଂସ ନହେଉ ପୃଥିବୀ,
ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଆଲ୍ଲା ଆଉ ଜଗନ୍ନାଥ,
ପୃଥିବୀ ବାସୀଙ୍କୁ ନକର ଅନାଥ ।

ସଦ୍‌ବୁଦ୍ଧି ଦିଅ ବିଶ୍ୱବାସୀଙ୍କୁ
ଏତିକି ମୋର ମନକାମନା

ଜଗଦୀଶ ଚନ୍ଦ୍ର ମହାପାତ୍ର

(Father in law of Alok Parija) ମେଲବୋର୍ଣ୍ଣ

ବିଶ୍ୱ ସୁରକ୍ଷା ଦିବସ (ମଇ ୧୬ ତାରିଖ) ଏବଂ ବିଶ୍ୱ ପରିବାର ଦିବସ (ମଇ ୧୫ ତାରିଖ) ଉପଲକ୍ଷେ ପଠିତ କବିତା

ପୂର୍ବରାଗ

ମୋ ବାଲକୋନିରେ ଚା କପ୍ ସହ
ସୁନେଲି ଶଢଙ୍କ ଖରା,
କୃଷ୍ଣଚୂଡା ଗଛ ଡାଳେଡାଳେ
ସବୁଜ ଗହନ ପତ୍ର
ଗଛଟେ ଅଛିତ ପକ୍ଷୀ ହଳେ ବି ଥିବେ
ଆସୁଥିବେ ଯାଉଥିବେ
ଥଣ୍ଟରେ ବୋହିଆଣି
କାଠିକୁଟାର ନୀଡଟିଏ ରଚିଥିବେ
ହୁଏତ ଶାବକଟିଏ ଅଣ୍ଡାଭିତରୁ
ଫୁଟିଆସିବାକୁ ବ୍ୟଗ୍ରଥିବ
ସାମନା ଖୋଲା ପଡିଆରେ କାଉଙ୍କର
ମେଳା.ମଲାମୃତିକିଆ କି ମଉଛବର
ଅଇଁଠାପତ୍ର ପାଇଁ ଏ କଳରବ
ଲାଲିମାରେ ଆଚ୍ଛାଦିତ ପୁରୁବ ଆକାଶ
ଗୁଣ୍ଡୁଚି ମୂଷାର ମୋ ସହ
ରହିରହି ଲୁଚକାଳି ଖେଳ
କେତେବେଳେ ନିରବରେ କେବେ ଶଢରେ
ଏମିତି ସକାଳ କି ନାରଙ୍ଗୀ ସୂର୍ଯ୍ୟ କୁ
ଫରକ ପଡେନି ମୋ ଜିଇଁବାରେ କି
ମରିବାରେ.ତଫାତ ନଥାଏ ବି ମୋତେ
ଖୋଜିପାଇବାରେ
ମଲା ନଈଟେ ପରି ମୁଁରାତିରୁ ଶୂନ୍ୟେଇ
ଯାଇଥାଏ.କାହିଁକି ଶୂନ୍ୟ ହୋଇଯାଇଥାଏ ??

ସତିସବୁ ରଙ୍ଗଛଡା ସଫେଦ ଧଳା
ଦିଁଶେ.ବୈଶାଖି ଖରାରେ
ଆକାଶ ପାତାଳ ପୃଥିବୀରୁ
ହାତ ଖସେଇ ପରସ୍ପରକୁ ଅଚିହ୍ନା ବାରି
ଫେରିଯିବାପରେ.ମୁଁ ପୋଡିଛି ନିଆଁରେ
ଭାସୁଛି ପାଣିରେ
ଉଡିଆସି ପଡେ ଏଠିସେଠି ପବନରେ

ଏମିତି ଭିନ୍ନ ଗୋଟେ ସକାଳ ,
ଆଉ କେବେ କଣ ଆସିବ
ମୃଦୁ ମଳୟ ବହିବ
ଛୁଇଁବ ଅଚେତ କଲାଯାଏଁ
ଦେହର ଅଙ୍ଗ,ଓଦାଓଦା ବେଣୀରୁ
କାନମୂଳ,ଚିବୁକ ଓଠ
ଛାଣି ଆଣିବ ପାପୁଲିରେ ଭରି
ଭରା ନଈପାଣିରୁ
ସାଉଁଟି ଆଣିବ ଧାନକ୍ଷେତର ପବନରୁ
ଟେକି ଆଣିବ ଝାମୁର ଡହକା ନିଆଁରୁ
ସେଇ ସକାଳକୁ,
ମନ୍ଦିରରେ ବାଜିଉଠିବ ଘଣ୍ଟ କରତାଳ
ସେ ଆସିବ ଛୁଇଁଦେବ ଆତ୍ମାକୁ
କହିବ ,କାଲିରାତିଥିଲା ତୋର ଶେଷତମ
ଶୂନ୍ୟରାତି ,ହାହାକାରର ରାତି
ଆଜିରାତି ମୋ ଛାତିରେ ମଥାରଖି
ଦେଖିବୁ ଉହ୍ନତାରା
ଦେଖେଇବି ମୁଁ ମେଘ
ଦେଖେଇବି ଗୋଟେ ମହିମାବନ୍ତ ଆକାଶ
ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟବନ୍ତ ପୃଥିବୀ, ଦୀପ୍ତିମନ୍ତ
ଆତ୍ମାରେ ଝଲସିବା ତୁ ଆଉ ମୁଁ
ସକାଳ ଗାଇବ ପୂର୍ବରାଗ...

ମମତା ପଟ୍ଟନାୟକ
(ନୟାପଲ୍ଲୀ, ଭୁବନେଶ୍ୱର)
ମାର୍ଫତ୍ - ରାଜେନ୍ଦ୍ର ପାଢୀ (ବ୍ରିସ୍‌ବେନ୍)

Wishing everyone a joyous Sammilani full of 'ulhaas' & 'unmaad'.

Pankaj, Sarita & Aarohee Nanda

ଦୀ ପା ବ ଳୀ

ଆସ ବଡବଡୁଆ ହୋ ଆସ
ତୁହାଇ ତୁହାଇ ଡାକେ
ଅନ୍ଧାରର ଛାତ ଚିରି, ଛାତି ଚିରି ଆସ
ଜାଳିବି ମୁଁ ଦୀପାବଳୀ
ଆସ ଆସ ମୋ ପୂର୍ବ-ପୁରୁଷ ।

ଆପଣ ବି ମୋ ଚଉଦ ପୁରୁଷର
ପୂର୍ବ ପୁରୁଷ, ମୁଁ ପୂର୍ବାପର ଭଗ୍ନାବଶେଷ,
ଉଭୟ ଅବଶେଷ ଓ ଅବଶୋଷ ।

ମୁଁ ଅର୍ଜିତ ଈଶ୍ୱର, ଆପଣ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ମଣିଷ
ଅର୍ଥପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ମୁଁ ଅର୍ଥହୀନ
ଅଭିସାର ଓ ଅସମାପ୍ତ ଶେଷ
ଆପଣଙ୍କଠୁ ବେଶି ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଅଧାଗଢ଼ା
ଅଧାଗଢ଼ା ହାତପାଦ, ଆଖି, ନାକ, କାନ
ଅଧାଗଢ଼ା ପଞ୍ଚେନ୍ଦ୍ରିୟ ॥

ଶଙ୍କର୍ଷଣ ପରିଷଦ
ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ, ପୁରୀ
ମାର୍ଫତ୍ - ରାଜେନ୍ଦ୍ର ପାଢ଼ୀ (ବ୍ରିସ୍‌ବେନ୍)

ଆଗ କାଳରେ ଲେଖା ଯାଉଥିବା ପତ୍ର ଓ ଦରଖାସ୍ତ

ପତ୍ର ସ୍ଥୂଳତଃ ଛଅ ପ୍ରକାରରେ ଲେଖା ହୋଇ ଥାଏ । ପ୍ରଥମ ଗୁରୁଜନମାନଙ୍କଠାକୁ ଲଘୁଜନମାନଙ୍କର; ଦ୍ୱିତୀୟ ଲଘୁଜନମାନଙ୍କଠାକୁ ଗୁରୁଜନମାନଙ୍କର; ତୃତୀୟ ସମସ୍କନ୍ଧ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ । ଏହି ଗୁରୁତା, ଲଘୁତା ଓ ସମତାଭାବ ଅବସ୍ଥା ଭେଦରେ ଦ୍ୱିବିଧ ଅଟେ । ପତ୍ର ଲେଖକ ଓ ଲେଖ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ବନ୍ଧ ଥିଲେ ତାହା ଏକ ପ୍ରକାର ଏବଂ ମିତ୍ରତା ଓ ପରିଚୟ ଥିଲେ ତାହା ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାର ଅଟେ; ପୁନଶ୍ଚ ସମ୍ବନ୍ଧ ଥିବା ସ୍ଥଳେ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ, କନିଷ୍ଠ ଓ ସମବୟସ୍କ ଏହି ତ୍ରିବିଧ ଅବସ୍ଥା ଭେଦରେ ପତ୍ର ମଧ୍ୟ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରରେ ଲିଖିତ ହୋଇ ଥାଏ । ମିତ୍ରତା ଓ ପରିଚୟ ସ୍ଥଳରେ ପ୍ରଭୁତ୍ୱ, ଧନ ଓ ଗୁଣ ଭେଦରେ ପାର୍ଥକ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଦ୍ରଷ୍ଟବ୍ୟ ଅଟେ । ପତ୍ର ଲେଖକ ଯେତେଦୂର ଧନୀ, ଅଧିକାର ସମ୍ପନ୍ନ, ବିଦ୍ୱାନ୍ ବା ଜ୍ଞାନବାନ୍ ହୋଇନ୍ତୁନା କାହିଁକି ସେ ଯଦି ଆପଣାଠାରୁ କୌଣସି ବୟୋଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଜ୍ଞାତିନିକଟକୁ ପତ୍ର ଲେଖନ୍ତି ତେବେ ସେହି ଜ୍ଞାତିଙ୍କୁ ଅବଶ୍ୟ ବଡ଼ ଓ ମାନ୍ୟପାତ୍ର ବିଚାର କରି ପତ୍ର ଲେଖିବାକୁ ହେବ । ଏହିପରି ମିତ୍ରତା, ପରିଚୟ ସ୍ଥଳେ ଦେଖାଯାଏ ଯେ ଓ ଯାହାଙ୍କଠାକୁ ପତ୍ର ଲେଖାଯାଏ ସେ ବୟସରେ କନିଷ୍ଠ ହେଲେହେଁ ପ୍ରଭୁତ୍ୱ ଧନ ବା ବିଦ୍ୟାରେ ଲେଖକଙ୍କଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଥିଲେ ତାହାଙ୍କୁ ବଡ଼ କରି ଲେଖିବାକୁ ପଡ଼େ । ପତ୍ର ଲେଖିବା ସମୟରେ ଯେଉଁ ବିଷୟ ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟି ଦେବା ଉଚିତ ତାହା ନିମ୍ନରେ ଲେଖା ଯାଉଅଛି ।

(୧) ପତ୍ର ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ବ୍ୟର୍ଥ ଶବ୍ଦ ଥିବ ନାହିଁ ।

(୨) ଓଡିଆ ସଂସ୍କୃତ ବା ହିନ୍ଦି ଯେଉଁ କୌଣସି ଭାଷାରେ ପତ୍ର ଲେଖନା କାହିଁକି ତହିଁରେ ସମସ୍ତଙ୍କ କହିବା ବୁଝିବା ଭଳି ସୁଗମ ଶବ୍ଦ ବ୍ୟବହାର ହୋଇଥିବ ।

(୩) ବର୍ଣ୍ଣନ ବହୁତ ସଂକ୍ଷେପ ଓ ଯଥାର୍ଥ ଥିବ; କୌଣସି କଥା ଆପଣାଠାରୁ ବଢ଼ି ନ ଥିବ ।

(୪) "ଆପଣଙ୍କର ବଡ଼ କୃପା ହେବ" ଅଥବା "ମୁଁ କୃତଜ୍ଞ ହେବି" ଏପରି ବାକ୍ୟ ମାତା ପିତାଙ୍କଠାକୁ ଲେଖା ଯିବ ନାହିଁ; କାରଣ ଏପରି ବାକ୍ୟରୁ ଏକ ପ୍ରକାର ଭିନ୍ନତା ଓ ଅମାନ୍ୟ ଜଣାଯାଏ ।

(୫) ପ୍ରାର୍ଥନା ପତ୍ର, ପରବାନାଆଦି ସରକାରୀ କାଗଜରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର କଠିଣ ଶବ୍ଦ ବ୍ୟବହାର କରିବା ବା ବନାଇ ବା ସଜାଡ଼ି ଲେଖିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ; କେବଳ ସ୍ପଷ୍ଟ ଅଭିପ୍ରାୟ ମାତ୍ର ଥିବ ।

ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ ଜ୍ୟେଷ୍ଠମାନଙ୍କଠାକୁ ଲେଖିଲେ "ଶ୍ରୀଲ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ" ଓ କନିଷ୍ଠମାନଙ୍କଠାକୁ ଲେଖିଲେ "ଶ୍ରୀମାନ୍" ନାମ ପୂର୍ବରେ ବସାଇ ଲେଖିବାକୁ ହୁଏ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବୟୋଧିକଙ୍କୁ "ନମସ୍କାର"

ଗୁରୁଜନମାନଙ୍କୁ ଅର୍ଥାତ୍ ପିତା, ଗୁରୁ, ଶିକ୍ଷକ ଶ୍ୱଶୁର, ପିତୃବ୍ୟ ଓ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଭ୍ରାତା ଆଦିଙ୍କୁ ଲେଖିବାକୁ ହେଲେ "ପରମାର୍ଚ୍ଚନୀୟ" "ଶ୍ରଦ୍ଧାସ୍ପଦ" "ଭକ୍ତିଭାଜନ", ବା "ବହୁମାନ୍ୟାସ୍ପଦ" ଲେଖିଲା ପରେ ନାମ ପୂର୍ବରେ "ଶ୍ରୀଲ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ" ଲେଖିବାକୁ ହେବ । ପତ୍ର ଆରମ୍ଭ ପୂର୍ବରୁ "ମହାଶୟ" ଆର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ବୋଧନ ପଦ ଲଗାଇ ପତ୍ର ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ହେବ ।

ପତ୍ର ଶେଷରେ ସ୍ୱନାମ ଉପରେ ସେବକ "ଆଜ୍ଞାକାରୀ" ଲେଖିବା ଉଚିତ । ଗୁରୁଜନ ଯଦ୍ୟପି ପୁତ୍ର, ଶିଷ୍ୟ ଆଦିଙ୍କୁ ଲେଖନ୍ତି ତେବେ "ପ୍ରାଣାଧିକ, ପରମ କଲ୍ୟାଣୀୟ" ଲେଖିଲା ପରେ ଶ୍ରୀମାନ୍ ବାବୁ ନାମ ପୂର୍ବରେ ଲେଖି ଓ ବତ୍ସ ! ସମ୍ବୋଧନ ପଦ ଲଗାଇ ପତ୍ର ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ହେବ, ଆଉ ପତ୍ର ଶେଷରେ ସ୍ୱନାମ ଉପରେ ମଙ୍ଗଳାକାଂକ୍ଷୀ ଲେଖିବା ଉଚିତ । ବନ୍ଧୁଠାକୁ ପତ୍ର ଲେଖିବାକୁ ଗଲେ "ପ୍ରଣୟାସ୍ପଦ" ଲେଖିଲା ପରେ "ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ବାବୁ" ନାମ ପୂର୍ବରେ ବସାଇ "ବନ୍ଧୋ" ସମ୍ବୋଧନ ପରେ ପତ୍ର ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ହେବ । ପତ୍ର ଶେଷରେ ସ୍ୱନାମ ଉପରେ ଭବଦୀୟ ପ୍ରଣୟାଧୀନ, ଲଗାଇବାକୁ ହେବ ।

ମାତା, ଗୁରୁମାତା ଓ ଶାଶୁଙ୍କୁ ପତ୍ର ଲେଖିଲେ "ପରମାର୍ଚ୍ଚନୀୟା, ପରମାରାଧ୍ୟା" ଲେଖିଲା ପରେ ମାତଃ ! ଆର୍ଯ୍ୟେ ! ସମ୍ବୋଧନ ପଦ ଲଗାଇ ପତ୍ର ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ହେବ । ପତ୍ର ଶେଷରେ ସ୍ୱନାମ ଉପରେ ପୁରୁଷ ଲେଖିଲେ "ଆଜ୍ଞାକାରୀ ସେବକ" ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ଲେଖିଲେ "ଆଜ୍ଞା-କାରିଣୀ ସେବକୀ" ଲେଖିବା ଉଚିତ ।

ସ୍ୱାମୀ ଯଦ୍ୟପି ଆପଣା ପତ୍ନୀଠାକୁ ପତ୍ର ଲେଖେ ତେବେ ପ୍ରଥମରେ "ସ୍ୱଧର୍ମ୍ମପରାୟଣା" ଲେଖିଲା ପରେ ନାମ ପୂର୍ବରେ "ଶ୍ରୀମତୀ" ଲଗାଇବାକୁ ହେବ, ଆଉ "ପ୍ରିୟତମେ"! ସମ୍ବୋଧନ ପଦ ଲଗାଇ ପତ୍ର ଆରମ୍ଭ କରି-ବାକୁ ହେବ ଓ ପତ୍ର ଶେଷରେ ସ୍ୱନାମ ଉପରେ "ପ୍ରଣୟାକାଂକ୍ଷୀ" ଲେଖିବା ଉଚିତ ।

ସେହିପରି ସ୍ତ୍ରୀ ଯଦ୍ୟପି ଆପଣା ସ୍ୱାମୀଠାକୁ ପତ୍ର ଲେଖେ ତେବେ ପରମାର୍ଚ୍ଚନୀୟ ଲେଖିଲା ପରେ "ଶ୍ରୀଲ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ବାବୁ" ନାମ ପୂର୍ବରେ ଲଗାଇ ଓ "ପ୍ରାଣନାଥ"! ସମ୍ବୋଧନ ପଦ ବସାଇ ପତ୍ର ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ହେବ, ପତ୍ର ଶେଷରେ ସ୍ୱନାମ ଉପରେ "ପ୍ରଣୟାଧୀନୀ ବା ସେବକୀ" ଲେଖିବାକୁ ହେବ ।

ପିତାଙ୍କ ଠାକୁ ପୁତ୍ରଙ୍କ ପତ୍ର

ଭକ୍ତି ଭାଜନ

ଶ୍ରୀଲ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପିତା ଗୋସାଇଁ

ଶ୍ରୀଚରଣେଷୁ ।

ପ୍ରଣତି ପୂର୍ବକ ନିବେଦନ,

ପିତଃ !

ବହୁତ ଦିନରୁ ଆପଣଙ୍କର କୌଣସି କୃପା ପତ୍ର ଆସି ନାହିଁ; ଆସିଲା ସମୟରେ ଆପଣ କହିଥିଲେ କି ତୋତେ ସପ୍ତାହକୁ ସପ୍ତାହ ପତ୍ର ଲେଖୁଥିବି; ମାତ୍ର କେଉଁ କାରଣରୁ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ପତ୍ର ନ ଆସିଲା ଜଣାଯାଉ ନାହିଁ । ଇଚ୍ଛା କରେଁ ଯେ ଅଧୀନ ଆଡ଼ରୁ କୌଣସି ଦୋଷ ହୋଇଥିଲେ ତାହା କ୍ଷମା କରିବେ । ଆପଣଙ୍କ ଆଦେଶାନୁସାରେ ବୈଶାଖ କୃଷ୍ଣ ଦ୍ୱିତୀୟା ଦିନରୁ କିଛି ସଂସ୍କୃତ ପଠନ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଅଛି । ଆଜିକାଲି ହିତୋପଦେଶ ପଢୁଅଛି; ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ କରି କହୁଅଛି ଯେ ଏହି ପ୍ରକାର ଏହି ବର୍ଷର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଢି ପାରିଲେ ଓଡିଆ ବହୁତ ଭଲ ବା ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯିବ । ମାତ୍ର ମୁଁ ମନ ଦେଇ ପରିଶ୍ରମ କରୁଅଛି ।

ଭବିଷ୍ୟତରେ ଯାହା କିଛି ଫଳ ମିଳିବ ତାହା ମୁଖ୍ୟ କଥା ଅଟେ । ଇତି । ମାଘ ଶୁକ୍ଳ ଦ୍ୱିତୀୟା, ସମ୍ବତ ୧୯୨୭ ସାଲ ବା ତା ୫ ରଖ ଜାନୁଏରି ମାସ ସନ୍ ୧୮୭୧ ଇଃ ।

ସେବକାନୁସେବକ ।

ବ୍ରଜଦୀନ ।

ଗୁରୁଙ୍କ ଠାକୁ ଶିଷ୍ୟଙ୍କ ଦରଖାସ୍ତ

ମଧୁବନପୁର ।

ତା ୫ । ୧ । ୯୭

ବହୁମାନ୍ୟାସ୍ପଦ

ଶ୍ରୀଲ ଶ୍ରୀଯୁତ ହେଃ ମାଷ୍ଟର ।

ମହାଶୟ ସମୀପେଷୁ ।

ସାନୁନୟ ନିବେଦନ,

ଗୁରୋ !

ଆଜି ଦିନଠାରୁ ଅଷ୍ଟମ ଦିନରେ ମୋର ଭ୍ରାତାର ବିବାହ ହେବ । ଉକ୍ତ ବିବାହ ଉପଲକ୍ଷରେ ବରଯାତ୍ରୀ ମହାନଦୀର ଉତ୍ତର ପାର୍ଶ୍ୱସ୍ଥ ରଞ୍ଜୋଲ ନାମକ ସ୍ଥାନକୁ ଯିବ । ଆଜିକାଲି ମୋର ଘରେ ଏହି ସବୁ ବିଷୟ ସମାଧା କରିବାକୁ ମୋ ଭିନ୍ନ ଅନ୍ୟ କେହି ନାହିଁ । ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟଟି ଆବଶ୍ୟକୀୟ ଥିବାରୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଅଛି ଯେ ଅନୁଗ୍ରହ ପୂର୍ବକ ୧୫ ଦିନର ବିଦାୟ ଦେବା ପ୍ରତି ଆଜ୍ଞା କରିବା ହେବେ । ଇତି ମଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ ଶେଷ କରି ଯେତେ ଶୀଘ୍ର ପାରେଁ ସ୍କୁଲରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେବି । ଏଥିରେ ଶିକ୍ଷାର ବିଶେଷ କ୍ଷତି ହେବ ଏବଂ ମୋର ସହପାଠିମାନେ ଆଗକୁ ପଢି ପକାଇବେ, ଏହା ମୁଁ ଜାଣୁଅଛି, ମାତ୍ର କଣ କରେଁ? ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡୁଅଛି । ତଥାପି ଆଶା ଅଛି ଦୃଢ ପରିଶ୍ରମ କରି ଶୀଘ୍ର ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ସମତା ଲାଭ କରିବି । ଇତି ।

ଆଜ୍ଞାକାରୀ,

ଶ୍ରୀ———

କିଛି ଆଦର୍ଶ ପତ୍ର

ମିତ୍ରଙ୍କ ଠାକୁ ପତ୍ର

ପ୍ରଣୟାସ୍ପଦ

ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ବାବୁ ରଘୁବର ପ୍ରସାଦ

ମହାଶୟ ମିତ୍ରବରେଷୁ ।

ବନ୍ଧୋ !

ଆପଣଙ୍କ ପତ୍ର ପାଠ କରି ଚିତ୍ତ ତୃପ୍ତ ହେଲା । ମାତ୍ର କେବଳ ଭର୍ନାକ୍ୟୁଲର କ୍ଲାସର ପରୀକ୍ଷାରେ ପାସ କଲେ ଯଥୋଚିତ ବିଦ୍ୟାଭ୍ୟାସ ହୁଏ ନାହିଁ ଆଉ କୌଣସି ଉଚ୍ଚ ପଦ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ପାରେ ନାହିଁ । ଏଥିପାଇଁ ମୋହୋର ବିଚାର ଅଛି ଯେ ଆଉ ଏକ ବର୍ଷ ପରିଶ୍ରମ କରି ଟାଉନ କ୍ଳାସର ସାର୍ଟିଫିକଟ ପାଇଲେ ଭଲ ହେବ । ମାତ୍ର ଏହା ମଧ୍ୟ ମନେ ଥିବ ଯେ ବିଦ୍ୟାଭ୍ୟାସର ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବ୍ୟାୟାମ ଅବଶ୍ୟ କରୁଥିବେ ନଚେତ୍ ଶରୀର କ୍ଷୀଣ ହୋଇଯିବ । ଏଠାରେ ଆପଣଙ୍କ ଗୃହଲୋକେ କୁଶଳରେ ଅଛନ୍ତି ।

ଆପଣଙ୍କ ପିତା ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନ କରିବାକୁ ଯାଇଅଛନ୍ତି । ଫେରିଲା ସମୟରେ ଆପଣଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ସାକ୍ଷାତ୍ ହେବାର ତାଙ୍କର ବିଚାର ଅଛି । କୃଷି ଭଲ ହୋଇଅଛି ଆଉ ଗ୍ରାମରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ରୋଗ ନାହିଁ । ଶ୍ରୀ ସେଠ ଜେଠମଲଜୀଙ୍କୁ ମୋର "ଜୟ ଗୋପାଳ" କହି ଦେବେ । ଇତି ୧୪ ତାରିଖ ଫେବୃଏରି ସନ୍ ୧୮୯୭ ଇଃ ।

ଭବଦୀୟ ପ୍ରଣୟାଧୀନ

ଶ୍ରୀ ରଘୁଦୀନ ।

(୧୯୦୧ ମସିହାରେ ପ୍ରକାଶିତ "ଓଡିଆ ଚତୁର୍ଥ ପାଠ୍ୟ ପୁସ୍ତକ" ରୁ ଉଦ୍ଧୃତ)

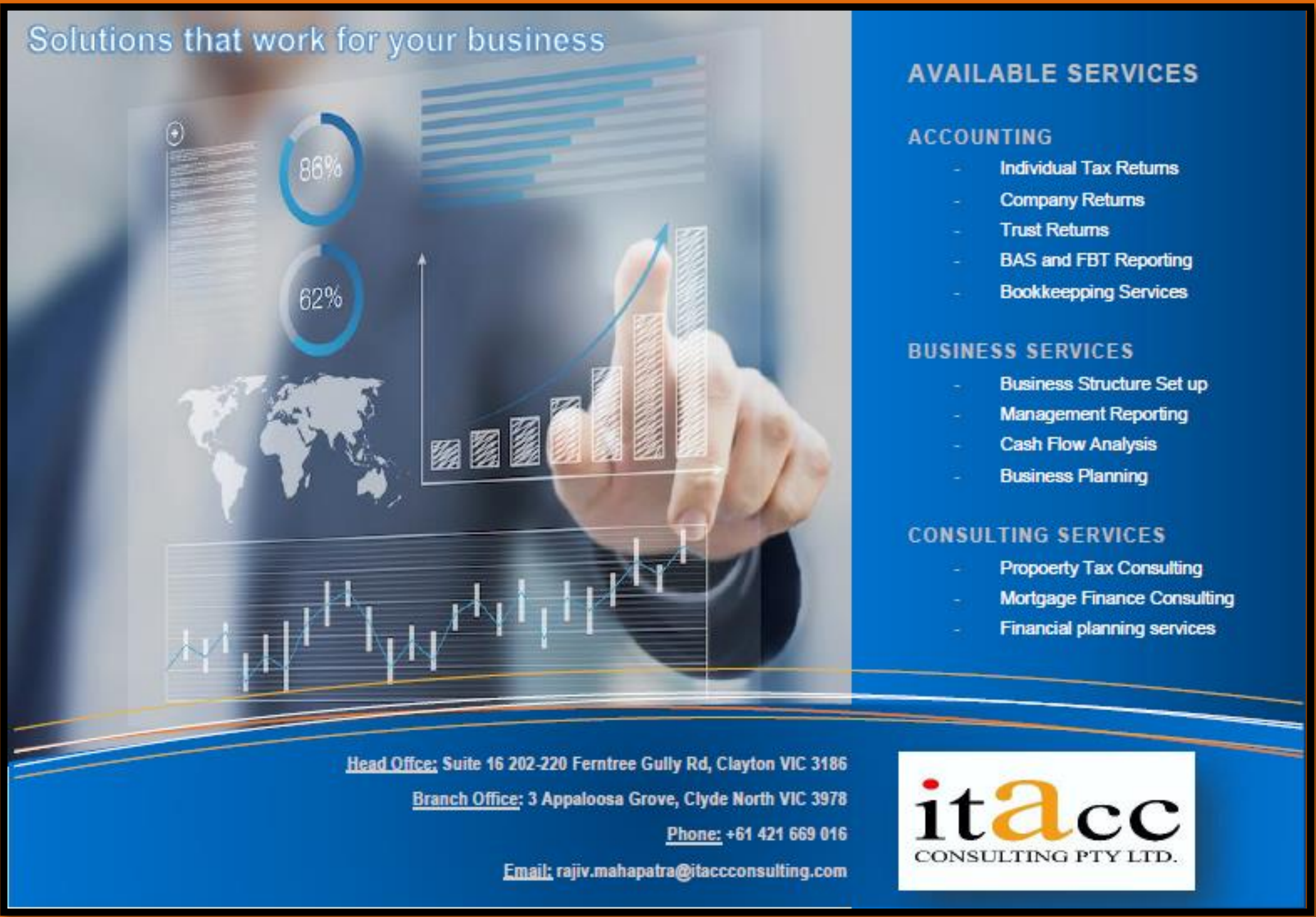
Solutions that work for your business
86%
62%
AVAILABLE SERVICES
ACCOUNTING
- Individual Tax Returns
- Company Returns
- Trust Returns
- BAS and FBT Reporting
- Bookkeepping Services
BUSINESS SERVICES
- Business Structure Set up
- Management Reporting
- Cash Flow Analysis
- Business Planning
CONSULTING SERVICES
- Propoerty Tax Consulting
- Mortgage Finance Consulting
- Financial planning services
Head Offce: Suite 16 202-220 Ferntree Gully Rd, Clayton VIC 3186
Branch Office: 3 Appaloosa Grove, Clyde North VIC 3978
Phone: +61 421 669 016
Email: rajiv.mahapatra@itaccconsulting.com
itacc
CONSULTING PTY LTD.

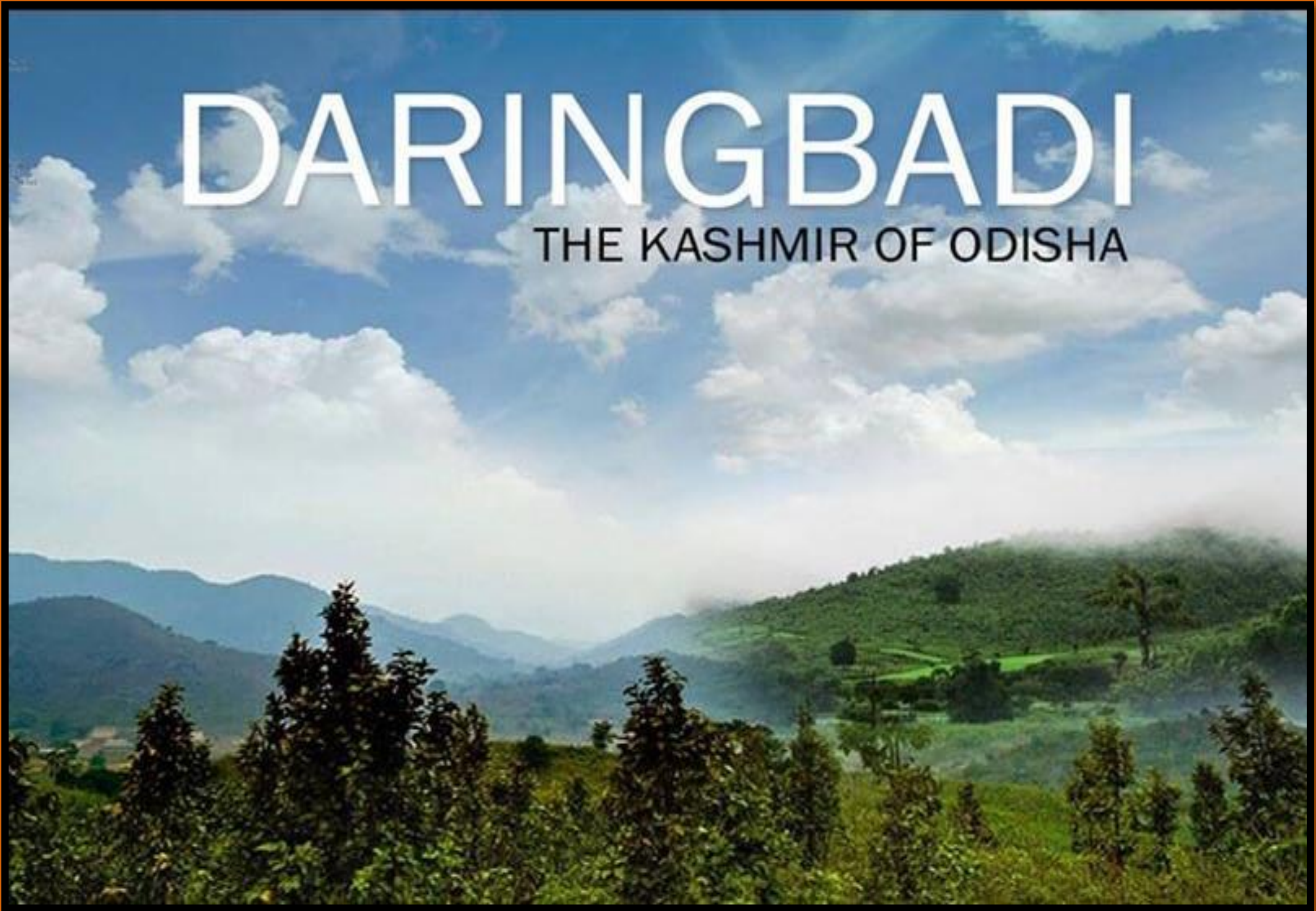
DARINGBADI
THE KASHMIR OF ODISHA

ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆରେ ବସବାସ କରୁଥିବା ପ୍ରବାସୀ ଓଡିଆ ସମାଜ 'ଓରିଅଜ୍' ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ "ଇ-ପତ୍ରିକ"। - ସଂଖ୍ୟା ୪, ମାର୍ଚ୍ଚ ୨୦୧୮